

ॐ तत्सद्ब्रह्मणे नमः ।

सत्यापाढविरचितं श्रौतसूत्रम् ।

महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् ।

अथ पञ्चदशप्रश्नः ।

तत्र प्रथमः पटलः ।

विनेययुक्ताखिलसिद्धवर्य—

लसच्चिदानन्दसुखं मुनीन्द्रम् ।

नमामि सूत्रार्थविदे मुदाऽहं

हिरण्यकेश्याख्यगुरुं कृपाब्धिम् ॥ १ ॥

गुरुं गणपतिं नौमि जन्मज्ञानप्रदौ तथा ।

सह गौर्या सोमनाथं नौमि विष्णुं च पद्मया ॥ २ ॥

अश्वमेधं ब्रह्ममेधं सर्वमेधं चतुर्दशे ।

प्रश्ने पञ्चदशे यज्ञप्रायश्चित्तमथोच्यते ॥ ३ ॥

उक्तानि द्वादशाहादर्वाश्च नित्यानि कर्माणि यानीह हविर्यज्ञसोमयज्ञराजसूयाश्व-
मेधान्तान्व्याचरव्युराचार्याः । तेषामिदानीं प्रायश्चित्तप्रवचनमारभ्यते—

श्रुतिलक्षणं प्रायश्चित्तं विध्यपराधे विधीयते ॥ १ ॥

श्रुतौ लक्षणमात्रमेव प्रायश्चित्तं तस्योपदिश्यते । श्रुतिलक्षणप्रायश्चित्तमिति श्रूयते ।
श्रुतिर्वेदः । यस्यैव विधित्वाद्येन लक्ष्यते ज्ञायते तल्लक्षणं श्रुतौ लक्षणं यस्य तदिदं
श्रुतिलक्षणमिति । श्रुताविति सधर्मीनिर्देशः । श्रुतौ किंचिदुक्तं न कृत्स्नोक्तिरिति ।
इतरथा श्रुतिलक्षणमित्येव स्यात् । किंपुनस्तत् प्रायश्चित्तम् । प्रायो विनाशः । कथं
प्राय उ(यो)पदि(वि)ष्टो विनाशं कर्तुमात्मनः उपदि(वि)ष्ट इति लोके दर्शनात् । चिती
संज्ञान इत्यस्माद्धातोश्चित्तमनेकार्थत्वाद्धातोः संधानं चित्तमित्युच्यते प्रायश्चित्तं विनष्टस्य
कर्मणः संधानं प्रायश्चित्तमित्युच्यते । चित्तिचित्तयोः सुडागमो लक्षणकृत इति प्राय-

शब्दस्य विनाशपर्यायस्याकारान्तत्वाच्चित्तिचित्तयोः सुडागमेन प्रायश्चित्तमिति रूपसिद्धिः ।
 लक्षणाच्च सुडागमो गणसूत्रवृत्तिकारेण प्रायस्य चित्तिचित्तयोः सुडस्कारो वेति पठि-
 तत्वात् । श्रुतौ लक्षणं प्रायश्चित्तस्योपदिष्टमिति पिण्डितार्थः । तत्र चोदयति सर्वकर्मसु
 श्रुतिलक्षणे प्रायश्चित्तम्, स्मृतिलक्षणमिति न वक्तव्यम् । तत्र परिहारः—अन्यानि
 कर्माणि श्रुतिलक्षणानि भवन्ति प्रायश्चित्तमेव श्रुतिलक्षणमित्येवमुच्यते । कस्तर्ह्यर्थः ।
 श्रुतौ लक्षणमात्रं प्रायश्चित्तस्योपदिश्यते । चिह्नमात्रं यथा पुरोडाशः क्षायतीति । क्षायो
 दाहः । तल्लक्षणं प्रायश्चित्तस्य क्षायतीत्यत्र द्वयोर्बहूनां क्षाये प्रायश्चित्तम् । नैकस्यैव हविषः
 क्षाये । यद्यष्टो(ष्टा)पदि(दी)त्यवबुध्यतेत्यत्र द्वादशपद्यां षोडशपद्यां वा प्रायश्चित्तसा-
 मान्यमात्रे नैमित्तिकं भवति । विध्यपराधे विधीयत इति कर्मविधिः । अपराधोऽन्यथा क्रिया,
 विधेरपराधो विध्यपराधः । तस्मिन्विध्यपराधेऽन्यथा भावे प्रायश्चित्तं विधीयते । यथा—
 यस्यानो वा रथो वाऽन्तराऽग्नी यातीत्यविधानेनान्तरागमनेन प्रायश्चित्तम् । यत्र तु
 विधिर्न तत्र प्रायश्चित्तं विहितत्वात् । यागार्थगमने च न प्रायश्चित्तम् । अथवा श्रुति-
 लक्षणं प्रायश्चित्तं विध्यपराधे विधीयत इत्येतदेकं सूत्रम् । अर्थविशेषश्चान्य इति पूर्व-
 सूत्रभेदमाश्रित्य पूर्वसूत्रेण श्रुतौ लक्षणमात्रमुक्तं न यावदपेक्षितमुक्तम् । द्वितीयसूत्रेण
 विहितस्य पुरुषवृ(कृ)त्यापराधे प्रायश्चित्तं न विधानान्तरेण विहितस्यान्यथाभावे
 भवतीति । इदानीमेकसूत्रत्वमाश्रित्योच्यते । विधीयते ब्राह्मणेनेति
 कर्म विधिस्तस्यापराधेऽन्यथाक्रियायां श्रुतिलक्षणं विधीयते न स्मृतिलक्षणं विधानसा-
 सामर्थ्यात् । यत्र ह्यभयस्य प्राप्तिः कर्ममध्येऽपि स्मृतित्वलक्षणं प्रमाणम् । आचमनव-
 त्कर्माङ्गत्वेन वेदमूलस्मृतिदर्शनात्तत्रैवम् । ब्रह्मोदनार्थ औपासनं सर्वं निर्मन्थ्यं वेति त्रयः
 पक्षाः । औपासनैकदेशं वा स्थापनीयं सर्वमौपासनं वा स्थापनीयम् । अथवा तौ विना
 निर्मन्थ्यं वा स्थापनीयम् । तत्रानुगमने विषयमाह—औपासनैकदेशपक्षे पाकात्पूर्वम-
 नुगतश्चेत् पुनरौपासनैकदेशमाहृत्याऽऽदधातीति । सर्वप्रायश्चित्तमनाम्नातत्वात् । पाकादू-
 र्ध्वमनुगतश्चेत्पुनरेकदेशमाहृत्य पुनः पाकं कृत्वा न वरदानं न प्रायश्चित्तम् । सर्वमौ-
 पासनपक्षे पाकात्पूर्वमनुगतश्चेदौपासनानुगमनप्रायश्चित्तं स्मृतिविहितम् । अयाश्चेति संधानं
 कृत्वा सर्वमाहृत्य स्थापनीयम् । पाकादूर्ध्वमनुगतश्चेत्पूर्ववत्संधानविधिना संधाय स्थाप-
 नीयम् । निर्मन्थ्याग्निपक्षे पाकात्पूर्वमनुगतश्चेत् पुनर्निर्मन्थ्यं स्थापनीयम् । पाकादूर्ध्वम-
 नुगतश्चेत् पुनर्निर्मन्थ्यं स्थापयित्वा पाकः कर्तव्यः सर्वप्रायश्चित्तम् । द्वितीयाधानादिष्वौ-
 पासनैकदेशपक्षे तद्देशमाहृत्येत्यादिसर्वमौपासनपक्षे तन्नुमाते पथिकृतं च कृत्वा स्थाप-
 नीयम् । निर्मन्थ्यपक्षे लौकिकारणीद्वयमाहृत्य मायित्वा तमाहृत्य स्थापनीयम् । यस्य
 तु सर्वं आहितस्तस्य श्रोत्रियागारादाहृतमपि द्वितीयाधानादिषु स्थापनीयम् । बहुपत्नी-
 कश्चेत् स्मार्तविधिनौपासनाग्निं संसृज्य तस्यैकदेशं सर्वं वा निधायाऽऽधानं कर्तव्यम् ।

१ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । २६३

सर्वाधानपक्षे स्मार्तकर्मणां लोप एव श्रौतेन चरितार्थत्वात् । अग्नौकरणादि केचिह्यौकिकानले कुर्वन्ति । दक्षिणाग्नौ पैतृकं कर्म क्रियत इति निर्देशात्, अग्नौकरणादि तत्रैव विध्यपराध इति वचनात्पुरुषापराधे तु श्रौतस्मार्तप्रायश्चित्तं भवति ॥ १ ॥

यथा पर्याहितानामेककार्याणां यूपदीनां विकल्पो द्रष्टव्यः । खदिरपलाशादीनामिहाप्येकनिमित्तानां विकल्पः स्यादत इदमुच्यते—

एकस्मिन्क्षेपे श्रूयमाणानि सम्भ्युच्चीयेरन्धाय-
श्चित्तान्यर्थान्तरसंयोगात् ॥ २ ॥

एकस्मिन्क्षेपे एकस्मिन्निमित्ते यानि विधीयन्ते प्रायश्चित्तानि समुच्चीयन्ते । तानि यथा—अग्निहोत्रस्कन्दने—अस्क्रान्त्यौः पृथिवीमित्यभिमन्त्रणम् । उपसर्गे—उन्नं भय पृथिवीमिति । अनशनमाहूतः सायं नाश्नीयादिति समुच्चय एतेषां भवतीति । किं कारणम् । अर्थान्तरसंयोगात् । अर्थादन्यदर्थान्तरम् । अर्थान्तरस्य भावोऽर्थान्तरत्वम् । तस्मादर्थान्तरयोगात् । अर्थान्तरप्रयोजनं प्रयोजनादन्यत्वादित्यर्थः । अन्यत् प्रयोजनमभिमन्त्रणेनान्यदुपसर्गेणान्यच्चनिशनेनार्तः समुच्चय इति । यद्यपि दोषनिर्घातप्रयोजनमेकं तदाऽप्येकस्मिन्निमित्तेऽनेकेप्रायश्चित्तोपदेशाद्विकल्पस्य चान्याय्यत्वादोषनिर्घातार्थश्च । तेन चावान्तरप्रकारभेदेन साधनतया समुच्चयोपपत्तेः पाक्षिकत्वमन्याय्यमिति समुच्चयः । यथा लोके—अक्षामयेऽक्षिदोषोऽन्योऽञ्जनेन हन्यतेऽन्यो न वाऽन्येनान्यो निपातशयनेनेति रोमपरिहारप्रयोजनैक्येऽपि अवान्तरकार्यभेदो यथा तद्वदोषनिर्घातादर्थत्वेऽपि समुच्चयः । उपदेशो यथार्थवादो नार्थान्तरभावो न भवति एकार्थतैव तत्र विकल्पो भवति, न समुच्चय इति । साक्षाद्गृह्यवादिवदेककार्यतया श्रवणाभावेऽपि अर्थवादादेव प्रयोजनदायत् प्रागवगम्यते तत्रापि विकल्पो युक्तः । यथा पाथिकृद्यागः स्वर्गफलप्रतिपत्त्यर्थो वैश्वानरोऽपि तथैव । ततस्तयोर्विकल्प इति समुच्चयो न न्यायः । अदृष्टदोषोभयोरुपदेशादुभाभ्यामेव हन्यत इति । अवान्तरकार्यभेदा इति प्रागेवोक्तम् । यस्तु शाखान्तरस्थो विधिरक्षेपामित्युच्यते । तत्रापि विकल्प एवाधिकविधेरनित्यत्वादिति । एकशाखीयप्रयोगोपदेशे शाखान्तरीयांशोपसंहार एकेषामिति न वक्तव्यम् । ततो यत्रैकेषामिति निर्देशस्तु तत्र विधीयमानप्रयोगादधिकधर्मोपदेश इत्यवगमादनित्यत्वादतः समुच्चयत्वम् । दर्शपूर्णमासातिपत्तौ पाथिकृती वैश्वानरी च विहिते तयोः समुच्चयः यत्र सामान्यविशेषभावस्तत्र सामान्यस्य विशेषेण बाधः । यथा—आहवनीयानुगमने सामान्येन ज्योतिष्मतीष्टिविहिता । अन्वाधाने कृत आहवनीयानुगमन आहुत्यन्तरं विहितं तत्र बाधः । यथा देवाञ्जनमग्न्यज्ञ इत्येकेषामिति तत्राप्यदृष्टकार्यत्वात्समुच्चयसंभवेऽपि विकल्प एवं मतान्तरत्वेनोपन्यासात् ॥ २ ॥

तत्र त्रिविधं प्रायश्चित्तमाह —

जपो होम इज्या च ॥ ३ ॥

चेतिप्रकारवचनः । अन्यान्यप्यनुमन्त्रणोपस्थानोपसमिन्धनपुनराधानादीनि संगृह्णाति । तेषामपि प्रायश्चित्तत्वेन वक्ष्यमाणत्वात् । त्रितयोदाहरणं तु तेषां प्राधान्यख्यापनार्थं बाहुल्याभिप्रायं चेति द्रष्टव्यम् ॥ ३ ॥

सन्त्वेतानि प्रायश्चित्तानि समुच्चीयन्तां चार्थान्यन्तरत्वात् । कस्मै पुनरर्थाय तानि क्रियन्ते । अत आह—

दोषनिर्घातार्थानि भवन्ति ॥ ४ ॥

कर्मणो वैगुण्यमित्युक्तम् । तन्निर्घातेन कर्मण उपकुर्वन्ति, कार्यशक्तिमविकलं कुर्वन्तीत्यर्थः । कथं पुनरेतेषां तादर्थ्यमिति चेत्, एतस्मिन्वैगुण्य एतत्कर्तव्यमित्युक्ते तत्समाधानस्यापेक्षितत्वाद्वैगुण्यपरिहारार्थमेव तदवसीयत इति भावः ॥ ४ ॥

अस्त्वेषां दोषनिर्घातः फलं कालोऽप्येषां व्याकरणीयः । किं कर्मकाल एव कर्तव्यानि, उतापवृत्ते कर्मणि आहोस्विदिष्ट्यादेः पर्वाद्यपेक्षत्वात्स स कालः प्रतीक्षणीय इति । तत्राऽऽह—

अनन्तरं दोषात्कर्तव्यानि ॥ ५ ॥

क्षतादिचिकित्सावदनन्तरं दोषादेतान्यनुष्ठितान्येव दोषं निर्हण्युर्नान्यथेति भावः । एतेन प्रायश्चित्ताधानस्याप्यृतुनक्षत्राद्यनपेक्षत्वं व्याख्यातम् ॥ ५ ॥

निर्हृते पुनर्दोषे कृत्स्नं कर्म ॥ ६ ॥

एवं प्रायश्चित्तेन निर्हृते दोषे ततः कर्मशेषः कार्य इत्यर्थः । यदप्यकृतमयथाकृतं वा सत्कृते प्रायश्चित्तेऽङ्गं प्रधानं वा तदपि यथा क्रियेतेत्युक्तं कृत्स्नमिति तत्राङ्गमपवृत्ते कर्मणि न क्रियते, प्रधानानुपकारात् । द्रव्यसंस्कारस्तु परतो द्रव्योपयोगाच्च क्रियते तदर्थत्वात् । प्रधानमप्यपवृत्तकालं न क्रियतेऽकाले कृतस्याकृतत्वात् । गौणकाले तु क्रियत एव मुख्याभावे गौणस्यापि ग्राह्यत्वात् । तेनार्वाकूपरपर्वणः । क्रियैव दर्शपूर्णमासयोः । तच्च परस्ताद्दर्शयिष्यामः । केचित्तु व्याचक्षते निर्हृते दोषे पुनः कर्म कृत्स्नं भवति सकलं भवति फलदानसमर्थं भवतीति ॥ ६ ॥

ननु निर्हृतदोषमपि कर्म दोषागमविकलशक्तिकं सत्कथं कार्याय कल्पयिष्यते । नहि शल्यप्रवेधात्पादेन खञ्जः सन्नुत्खातशल्योऽपि पन्थानं प्रतिपद्यते । तेन प्रयुक्तस्य कर्मणोऽपार्थकत्वात्पुनः प्रयोगेण भवितव्यम् । अत आह—

१ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । २६५

तस्य नावचनात्पुनः प्रयोगः ॥ ७ ॥

तस्य सकृत्प्रयुक्तस्य कर्मणो नर्ते वचनात्पुनः प्रयोगो भवति । भवत्येव तु वचना-
श्रया— ' अम्यां दुग्ध्वा पुनर्होतव्यम् ' अथान्यामिष्टिमनुल्बणां तन्वीतेत्यादी । को
हृदयार्थस्य कर्मणः कार्याकार्यते शक्यशक्ती वा जानीयात् । न खल्वन्धो रूपविशे-
षान्यश्नति । तस्माद्यस्य शास्त्रमेव पुनः प्रयोगं शास्ति कामं तत्र प्रोक्ष्यते प्रत्येष्यते
न तस्य पङ्कोरिव कार्या(र्य)शक्तिः । यत्र तु न शास्त्रमस्ति, कुतस्तत्र पुनः प्रयोगः ।
प्रत्येष्यते तु तत्र प्रत्युक्तस्यैव कर्मणाश्चिकित्सितपटलस्यैव चक्षुषः कार्यशक्तिरित्यलं
प्रसङ्गेन ॥ ७ ॥

तुभ्यं ता अङ्गिरस्तमेत्यन्वाहिताग्निः प्रयास्यञ्जुहुयात् ॥ ८ ॥

यद्यन्वाहिताग्निर्देशविप्लवाद्यावश्यकनिमित्तावशात्सगृहः प्रयास्यन्स्यात् तदा तुभ्य-
मित्यनयाऽऽहवनीये जुहुयात् । वास्तोष्पतीयप्रत्याम्नायः ॥ ८ ॥

पृथगरणीष्वग्नीन्समारोह्य प्रयाति ॥ ९ ॥

अरणिवचनाज्ज्ञाऽऽत्मनि समारोप्याः ॥ ९ ॥

यत्र वसेत्तदैतामिष्टिं स०स्थापयेत् ॥ १० ॥

यत्र वत्स्यति तत्रावसितहोमान्तं कृत्वा कृतान्तात्प्रक्रम्येष्टिः संस्थाप्या ॥ १० ॥

यद्यन्वाहिताग्नेराहवनीयोऽनुगच्छेदन्वग्निरुषसाम-
ग्रमख्यदित्यन्यं प्रणीय यो अग्निं देव वीतये हवि-
ष्मा० आ विवासति । तस्मै पावक मृडय
स्वाहेति सुवाहुतिं जुहोति ॥ ११ ॥

पूर्णं सुवं सर्वप्रायश्चित्तं हुत्वा, इदं विष्णुर्विचक्रम इत्याहुतिं जुहुयात् (आप०
श्रौ० ९-१-११) इत्यापस्तम्बः । जुहूनिवृत्त्यर्थं सुवग्रहणम् । वैष्णवी तु जुहा
जुहुयाद्यद्यव्यापृता भवति ॥ ११ ॥

यः कश्चनानुगच्छेदेतदेव प्रायश्चित्तम् ॥ १२ ॥

तं तमनुगतं योनि त उत्पाद्य भूरित्युपस्थानादि समानम् । होमावपि तत्र तत्रैवेति
भाष्यकृत् । आहवनीय एवेति वैखानसः ॥ १२ ॥

मथित्वा गार्हपत्यम् ॥ १३ ॥

गार्हपत्यमनुगतं मन्यनेनोत्पाद्य यथोक्तमेव प्रायश्चित्तमावर्तयेत् । तथाऽऽहवनीय-
स्यापि गार्हपत्यतामापन्नस्य मन्यनमेव न प्रणयनं यथोर्ध्वमौत्तरवेदिकप्रणयनात्पशु-
सोमयोः ॥ १३ ॥

प्रणयनवर्जमावर्तेत ॥ १४ ॥

यथा दक्षिणाग्न्यनुगतिप्रायश्चित्तं प्रकृत्याऽऽह भरद्वाजः—अन्वाह्यपचने जुहुयादित्याश्मरथ्यः । आहवनीय इत्यालेखन इति । केचित्त्वाहवनीयानुगतावप्यजस्रविषये प्रणयनवर्जमावर्तयन्ति तस्य गार्हपत्याननुप्रवेशान्मन्थनमेव सर्वत्रेति । तदुक्तम् । अविशेषात् । उद्धार्यस्यापि गार्हपत्यानुप्रवेशे प्रमाणाभावस्य दर्शितत्वाच्च । अस्तु वा तदनुप्रवेशस्तदा तमेजस्रोऽप्यनुप्रविशन्न दण्डेन पराङ्मुह्यते योनित्वापेक्षानुप्रवेशहेतोस्तं प्रत्यविशेषात् । वाच्यो वा विशेषः । तस्मात्प्रणयनविशिष्टवशिष्टमेकप्रणयनमजस्रोद्धार्ययोः ॥ १४ ॥

या प्रकृतिर्दक्षिणाग्नेः ॥ १५ ॥

तत आहरेदिति शेषः । प्रदर्शनार्थं चैतत्सम्यक्समर्थस्योपि यः कश्चनानुच्छेदिति सामान्योपक्रमात् । अन्यथा तस्याऽनर्थक्यप्रसङ्गाच्च । तदभिप्रायमेव चानुयोजनकर्मणं वेदितव्यम् । अनित्यत्वाभिप्रायमित्यपरे । तदेतदन्वाहितप्रायश्चित्तं स्वविषये सर्वमाग्निहोत्रिकादिप्रायश्चित्तान्तरं बाधते, विशेषविषयत्वात् । यस्य चोभावनुगतावित्यनेन तु सर्वो विधिर्बाध्यते, विशिष्टतमविषयत्वात्तस्य । सर्वेऽपि ह्यनुगतेप्रायश्चित्तेविधयोऽन्वाहितानन्वाहितादिगोचरा एकैकानुगतावभिनिष्क्रोकाभ्युदयरहितोभयानुगतौ च सावकाशाः । तद्विशिष्टोभयानुगतौ युक्तं तदेकविषयेणानेव बाध्यत इति ॥ १५ ॥

चरित्युपतिष्ठेत् ॥ १६ ॥

स्पष्टम् ॥ १६ ॥

मनसा व्रतोपायनीयं यजुर्जपेत् ॥ १७ ॥

यजमान इति शेषः । व्रतोपायनीयमिति वचनाद्व्रतं चरिष्यामीति (तै० सं० १-५-१०) च मन्त्रलिङ्गात् । ' संतेतिर्वा एषा यज्ञस्य ' (तै० ब्रा० ३-७-२) इत्यादिना विच्छिन्नव्रतसंतानार्थत्वस्तवनाच्च व्रतोपायनीयमिति स्वस्य यद्व्रतोपायनार्थं यजुस्तज्जपेदित्यर्थः ॥ १७ ॥

इदं त एकं पर उत एकं तृतीयेन ज्योतिषा संविशस्व । संवेशनस्तनु वै चारुरेधि प्रिये देवानां परमे जनित्र इत्यन्वाहिताग्नेरग्निमपक्षान्यन्तमा शम्यापरासात्संभरेत् ॥ १८ ॥

अन्वाहिताधिकारशङ्कानिवृत्त्यर्थमाहिताग्निग्रहणम् । यावति देशे शम्या परास्ता पतति ततोऽर्वाग्यद्याग्निः कश्चिदपक्षयेत्, आयतनादपगच्छेत् । तदा तमेव त्रिः परित्य संभरेत्पुनरायतने निक्षिपेत् । तदुक्तमापस्तम्बेन—शम्यापरासात्परि वाजपतिः कविरः

१ षटलः । महादेवशास्त्रिसंस्कृतप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । २६७-

शिरिति त्रिः प्रदक्षिणं परिक्रम्य तत्र संभरोदिदं त इति । कृत्स्नान्वपक्षाण एव चायं विधिः । यथोक्तं बाह्वृच्यध्वलायनयोः— 'आहवनीयमवदीप्यमानमर्वावशस्यापरासा-
दिति । अन्यैकदेशापगमे तु यदि पुरा प्रयाजेभ्यो बहिः परिध्यङ्गारः स्कन्देत्' इत्यादिविध्यन्तरं द्रष्टव्यम् ॥ १८ ॥

परस्तरां शस्यापरासादपक्षायन्तमनु

प्रयायान्ववसाय यजेत ॥ १९ ॥

परःशब्दोऽत्यन्तसंनिकर्षे वर्तते । शस्यापरासात्परतरमपगच्छेद्यत्र सोऽग्निस्तत्रैतरानपि प्रत्यक्षीनीत्वा तदनुगुणान्विहृत्य तदहस्तत्र वसेत् ॥ १९ ॥

अग्नये पथिकृते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत् ॥ २० ॥

यज्ञं वसेत्तत्रैत्यर्थः ॥ २१ ॥

पथोऽन्तिकाद्वहिर्ग्राहरेत् ॥ २१ ॥

पथः समीपे ये दर्मास्तितौ बहिर्ग्राहरेत् ॥ २१ ॥

अनङ्गान्दक्षिणा ॥ २२ ॥

यदा त्वियमष्टिस्तन्मध्ये पातिता तस्यैव प्रसङ्गो वेदितव्यः ॥ २२ ॥

श्वोभूतेऽष्टेषु प्रत्यक्षस्येत् ॥ २३ ॥

ततः श्वोभूते यतोऽद्देशात्पूर्वमाहस्तत्र प्रत्यक्षस्यति । सोमेषु त्ववसानप्रत्यवसाने च न भवतो यत्राहर्षद्विः स्मृतः ॥ २३ ॥

यस्य हव्रिषे वरसा अपावृत्ता धयेयुर्वायव्यां यवागूं

निर्वपेत् ॥ २४ ॥

यदा सर्वगवीनां वत्साः सर्वमेव पयः पिबेयुर्न तु हव्रिषे पर्याप्तमवशेषयेयुस्तदा यवागूं निर्वपेत् । स्थितिलक्षणं यवागूं ॥ २४ ॥

सा दोहस्थाने प्रतीक्षत । अन्यतरमादपाकृता

धयेयुः ॥ २५ ॥

यद्यपि सांनाय्यस्थाप्राप्तेस्तद्धर्मिकम् यद्वामस्तथाऽप्योषधिगुणत्वान्निर्वापादयः श्रप-
णान्ता धर्माश्चरुवत्कार्याः । ये हविर्निष्पत्त्यर्था भवन्ति । सांनाय्ये विहितास्त्वर्थलोपा-
न्निवृत्ता न शास्त्रात् । अतोऽत्रार्थवच्चात् क्रियन्ते । उद्धासनादारभ्य सांनाय्ययोर्य-
तरस्थानापन्ना ततरधर्मा भवति । पृथक्प्रदाना च नानादेवतात्वात् । 'यदा तूभयोरपि
दोहयोः पयो धीतं स्यात्तदा सह प्रदानं यवाश्वारेकदेवतात्वात् । आह च भरद्वाजः—
समानदेवतेषु समवदाय प्रचरति हविर्गणेषु पशुगणेषु चेति ॥ २५ ॥

अथोत्तरस्मै हविषे वत्सानपाकृत्योपवसेत् ॥ २६ ॥

संस्थाप्येष्टिं तदहरेवोपवसथं कृत्वा पीतेन हविषा पुनर्यजेतेत्यर्थः । नाऽऽग्नेयस्याऽऽ-
वृत्तिः । नाशदोषाद्यभावतः—‘ उत्तरस्मै हविषे वत्सानपाकृत्य ’ (तै० ब्रा० ३-७
-२) इति लिङ्गाच्च । एवं दोहान्तरस्याप्यनष्टस्येति द्रष्टव्यम् ॥ २६ ॥

यस्य सायं दुग्धं हविरार्तिमाच्छर्त्तन्द्वाय व्रीही-
निरुप्योपवसेत् ॥ २७ ॥

आर्तिर्नाशदोषापहारादितः । इन्द्रग्रहणं महेन्द्रस्यापि प्रदर्शनार्थम् । प्रातर्दोहे-
नास्य समवदाय प्रचरेत्, इत्यविशेषवचनादन्यथा महेन्द्रयाजिनस्तत्र याज्यानुवाक्या-
दिविरोधात् । तथैन्द्रं वा माहेन्द्रं वा पुरोडाशं तस्य स्थानं बह्वृचाः । व्रीहिग्रहणाद्यवा
निवर्तन्ते । यदा रात्रावार्तिस्तदा यावदर्थं पात्राणि प्रयुज्य निरुप्य व्रीहीनुपवसेत् ।
यदा तु श्वस्तदा त्वनन्तरमेव निरुप्य नोपवासः ॥ २७ ॥

यत्प्रातः स्यात्तच्छृतं कुर्यात् ॥ २८ ॥

यत्प्रातरदुष्टं स्यात्तच्छृतमेव कुर्यात् न तु सांनार्यप्रतिनिधित्वेन पुरोडाशः प्रवृत्त
इति सोऽपि [न] पुरोडाशः कार्य इति भावः ॥ २८ ॥

अथोत्तर ऐन्द्रः पुरोडाशो भवति ॥ २९ ॥

इतरो दोहः पुरोडाशः स्यात्तस्य स्थाने निरुप्तैर्व्रीहिभिः पुरोडाशः कार्य इत्यर्थः ।
सचैकादशकपालो द्वादशकपालो वा । ऐन्द्राग्नविकारत्वात् । तस्य च प्रागुद्वासनात्पुरो-
डाशधर्माः परतः सांनार्यधर्माश्च पूर्ववदेव वेदितव्याः ॥ २९ ॥

प्रातर्दोहेनात्र समवदाय प्रचरति ॥ ३० ॥

समवदाय सहावदाय ॥ ३० ॥

अथोत्तरस्मै हविषे वत्सानपाकृत्योपवसेत् ॥ ३१ ॥

एतदेव प्रातर्दोहस्याऽऽतिगतस्य प्रायश्चित्तम् ॥ ३२ ॥

उपवासस्तत्रार्थान्निवर्तते ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

सायंदोहेनात्र समवदाय प्रचरति ॥ ३३ ॥

अत्र ब्राह्मणे कल्पान्तरेषु चान्यतरदोहार्तावुभयार्तौ च पुनरिज्योक्ता । सूत्र-
कारस्तु तामुभयार्तविवक्षयति तेनान्यतरार्तौ नेष्यते । आश्वलायनस्त्वत्रानुग्रहमाह—
यथा ‘अन्यतरादोषे व्यासिच्य प्रचरेयुः पुरोडाशं वा तत्स्थाने’ इति । बाह्वृच्येऽपि
सायं दोहार्तावाम्नातोऽनुग्रहः—यथा प्रातर्दुग्धं द्वैधं कृत्वा तस्यान्यतरां भक्तिमातच्य तेन
यजेत, इति ॥ ३३ ॥

अथोत्तरस्मै हविषे वत्सानपाकृत्योपवसेत् ॥ ३४ ॥

अथ यवागूनिर्वापादूर्ध्वमुत्तरस्मै हविषे परेद्युरनुष्ठेयस्य सांनाय्यस्य सिद्धये पुनरपि वत्सानपाकुर्यात्पृथक् कुर्यात् । अन्यद्वतम् ॥ ३४ ॥

यस्य सायंप्रातर्दुग्धं हविरार्तिमाच्छेत्त्यैन्द्रं
पञ्चशरावमोदनं पचेत् ॥ ३५ ॥

उभयोः क्रमेणाऽऽर्तौ क्रमेण पुरोडाशौ निरूप्य सहप्रचारः पूर्ववत् । यदा पुनर-
निरुप्तेऽन्यतरात्यर्थे पुरोडाशेऽन्यस्याप्यातिर्युगपदार्तिर्वा तदाऽष्टाकपालपञ्चशरावौ निर्व-
पेत् । तदस्य परिमाणमित्यर्थे लुप्तताद्धितः पञ्चशरावशब्दः पञ्चशरावपरिमितं द्रव्य-
मभिधत्ते । तच्च शरावेण निर्वपति त्रिर्धनुषा द्विस्तूष्णीं स द्वादशशरावं चरुं निर्वपति
द्वादशभिर्मन्त्रैस्तूष्णीमितराणीति लिङ्गात् । इन्द्रग्रहणमत्रापि प्रदर्शनार्थम् । ऐन्द्रं वा
माहेन्द्रं वेति समानमिति बह्वचश्रुतेः । सांनाय्यप्रतिनिधित्वं च हविषोरित एव लिङ्गा-
त्सिद्धम् । 'पयो वा औषधयः । पयः पयः । पयसैवास्मै पयोऽवरुन्धे' (तै० ब्रा०
३-७-१) इति लिङ्गाच्च । तेन सांनाय्यधर्मकताऽपि तयोः पूर्ववदेव वेदितव्या ।
कात्यायनस्तु पञ्चशरावं प्रकृत्याऽऽह— 'प्रतिनिधिः प्रायश्चित्तं वा देवताश्रुतेः' इति ।
प्रायश्चित्तार्थत्वे परतोऽप्युद्वासनाग्नेयैन्द्राग्रधर्मता हविषोरिति विशेषः । यवाग्वादीनां तु
प्रतिनिधित्वं प्रदर्शितमेव सूत्रे स्पष्टमिति सांनाय्यधर्मतैव यथोक्ताऽनुसंधेया ॥ ३५ ॥

अग्निं प्रथमं पुरोडाशेन यजेत ॥ ३६ ॥

देवतायास्तद्धितेनैव सिद्धेरुत्तरविकल्पार्थोऽनुवादः ॥ ३६ ॥

उत्तरमिन्द्रं पञ्चशरावेण ॥ ३७ ॥

पञ्चशरावमेवैकमिन्द्राय निरूप्य तेनैव प्रथममग्निमिष्ट्वा तत इन्द्रं यजेत, न त्वष्टाक-
पालं पुरोडाशं निर्वपेदित्यर्थः । ब्राह्मणे ह्येन्द्रं पञ्चशरावमोदनं निर्वपेदग्निं देवतानां
प्रथमं यजेत इति यागविधिरेवाग्नेरष्टाकपालस्य कल्पक इति प्रथमः कल्पः । ऐन्द्रादेव
पञ्चशरावादग्नेर्वाचनिको याग इति द्वितीय इति द्रष्टव्यम् । उभयत्र चाऽऽग्नेययोः सह
प्रदानमिष्यते विभवात् ॥ ३७ ॥

अथोत्तरस्मै हविषे वत्सानपाकृत्योपवसेत् ॥ ३८ ॥

व्याख्यातः ॥ ३८ ॥

यस्य व्रत्येऽहन्पत्न्यनालम्भुका भवति तामपरुध्य यजेत ॥ ३९ ॥

व्रतार्हमहो व्रत्यमहस्तचौपवसथ्यम् । तत्रैव व्रतोपदेशात्तस्मिन्नहनि यदि पत्न्या-
र्तव्यशब्दानालम्भुका स्पर्शानर्हा स्यात्तदा तामपहाय यजेतैव, दर्शपूर्णमासाभ्यामित्यर्थः ।
अथवा व्रतशब्दः कर्मवाची यथा शिक्षति व्रतेनेत्यादौ । तत्प्रतिनियतमहर्व्रत्यमहः ।

तस्मिन्ननालम्भुकायामपि पत्न्यां तया विना कुर्यादेव तत्कर्मैत्यर्थः । तद्यथा पर्वणो दर्श-
पूर्णमासौ, अमावास्यायां पिण्डपितृयज्ञः सायंप्रातरग्निहोत्रमित्यादि । व्रत्येऽहनीति वच-
नाद्येन प्रतिनियतं तत्तत्रानालम्भुकायां क्रियते । एतदुक्तं भवति यस्मिन्काले यस्यां
क्रियायां प्रत्यवायः प्रायश्चित्तं वा भ्रश्येच्च मुख्यः कालस्तत्रानालम्भुकायामपि क्रियते
नेतरदिति । तेन काम्येष्टयः पशुसोमाश्च यस्मिन्पर्वण्यनालम्भुका न तरिन् क्रियन्ते ।
क्रियन्त एव तस्मित्यदा प्रकान्ता भवन्ति । प्रकान्तस्य कर्मणस्तत्कालं प्रतिनियमात् ।
एतेनान्माधेयादेशपि प्रकान्तस्य तत्कालापवर्गो व्याख्यातः ।

सोमे तु प्रकान्तेऽनालम्भुकायां नियमविशेषानाह कात्यायनः—‘पत्न्युदक्का-
दीक्षारूपेण नि(वि)धाय सिकतास्वासीतोपस्त्रवणात्तिष्ठेत्संधिवेलयोर्वेदिसमीपे सुत्यासु-
त्रिराश्रान्ते गोमूत्रमिश्रेणोदकेन स्नापयित्वा पारिधानादि करोति संनिपातिकम् । प्रजा-
तश्च दशरात्रादूर्ध्वं स्नानादि, न गर्भिणी दीक्षयेदित्येके । अयज्ञिया गर्भा इति-
श्रुतेः । जानूबन्ध्या प्रकरणादिति ।

प्रजातायां तु सत्यप्याशौचे यजमानस्याग्निहोत्रादावधिकार उक्तो धर्मशास्त्रकारैः ।
बौधायनस्तावत् ‘नाशुचिः काम्यं तप आतिष्ठेन्न यजेत न स्वाध्यायमधीयीतान्यत्राग्नि-
होत्रदशपूर्णमासेभ्यः’ इति । मनुनाऽप्युक्तम्—

न वर्धयेदघ्राहानि प्रत्यूहेन्नाशिषु क्रियाः ।

न च तत्कर्म कुर्वाणः सनाभ्योऽप्यशुचिर्भवेत् ॥ इति ।

याज्ञवल्क्योऽप्याह—वैतानोपासनाः कार्याः क्रियाश्च श्रुतिचोदिताः । इति ।

तथा नित्यानि निवर्तन्ते वैतानवर्जम्, इति गौतमः । जाबालिश्चाऽऽह—

जन्महान्योर्वितानस्य कर्मत्यागो न विद्यते । इति ।

एतेषु जातेष्वपि व्याख्याता । तत्र त्वाह भरद्वाजः—कथं जातेष्वित्यूर्ध्वं
दशम्या इत्याश्मरथ्यो जात एवर्त्विजः कुर्यादित्यालेखन इति । बौधायनश्चाऽऽह—
स्मः स्माऽऽह बौधायन उत्थितायां निर्देशायां निर्वपेदिति जातमेव विदित्वेति स्मालीकिः
इति ॥ ३९ ॥

॥ उदकशुल्बं स्तृणीयात् ॥ ४० ॥

योजनं तु स्वकाले दक्षिणतः पाशमुदकशुल्बं जघनेन वेदिमन्तर्वेदि वेत्यापस्तम्बः ।
पश्चाद्वेदेरन्तर्वेदि वा तूष्णीं निदध्यात् ॥ ४० ॥

तामिष्ट्वा त्रिरात्रे स्नातामुपहूयेत् ॥ (स्व० १) ॥ अमू-

हमस्मि सा त्वं द्यौरहं पृथिवी त्वं सामाहमृक्

त्वं तावेहि संभवाव सह रेतो दधावहै पुंसे

-१ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । २२६१

पुत्राय वेत्तवै रायस्पोषाय सुप्रजास्त्वाय सुवी-
र्यायेति । अर्थ एवैनामुपह्वयते सैव ततः प्राय-
श्चित्तिः ॥ ४१ ॥

यदेयमतिगतत्रिरात्रा स्नाता स्यात्तदेनामृतुगमनार्थमुपह्वयेत् तच्च कर्मण एव प्राय-
श्चित्तार्थं, न तु पुरुषार्थम् । कस्मात् 'अर्धो वा एतस्य यज्ञस्य मीयते । यस्य व्रत्येऽह-
न्नेपत्न्यन्तालम्भुका भवति, (तै० ब्रा० ३-७-१) इति प्रकृत्यर्थात् 'तामिष्ट्वेपह्वयेत् ।
सैव ततः प्रायश्चित्तिः' (तै० ब्रा० ३-७-१) इति श्रुतेः ॥ ४१ ॥

यदि सांनान्यमग्निहोत्रं वा विष्यन्देत । यदि वा
कीटोऽवपद्येत । मध्यमेन पलाशपर्णेनान्तेमेन
वोदक्परेत्य प्राजापत्ययर्चा वल्मीकवपायां विष्य-
न्दमानमवमनीय भूरित्युपतिष्ठेत ॥ ४२ ॥ मध्य-
मेनैव पलाशपर्णेन द्यावापृथिव्ययर्चाऽन्तःपरिधि
कीटावपन्नमवनीय भूरित्युपतिष्ठेत ॥ ४३ ॥

कथनवशादुदवृत्तस्याधः पतनं विष्यन्दनम् । व्याख्याता वल्मीकवपा । तामुदधृत्य
विवृतविलां कृत्वा तस्या विलेऽवनीय पुनर्जुहुयादग्निहोत्रम् । अवनयनापेक्षया पुनःशब्द
आ (वदमा) वर्तयेत् । दोहनेन विनाऽन्यदागमयेदुत्पादयेत् । कीटोऽमेध्यसेवी क्रिमिः ।
अन्तःपरिधीति देशोपलक्षणमग्निहोत्रे ॥ ४२ ॥ ४३ ॥

यदि सांनान्यमन्यदागमयेत् ॥ ४४ ॥

यदि दधनि पयसि वा कीटोऽवपद्येत तत्रान्यदागमयेत् । स्पष्टमन्यत् ॥ ४४ ॥

यद्यग्निहोत्रमन्यां दुग्ध्वा पुनर्जुहुयान्मित्रो जना-
न्कल्पयति प्रजानन्मित्रो दाधार पृथिवीमुत द्याम् ।
मित्रः कृष्टीरनिमिषाऽभिचष्टे सत्याय हव्यं घृतव-
ज्जुहोतेत्यभिवृष्टमग्निहोत्रं हुत्वाऽन्यां दुग्ध्वा
पुनर्जुहुयात् ॥ ४५ ॥

पुनरग्निहोत्रग्रहणात्सांनान्ये नायं विधिः । यस्याग्निहोत्रमववर्षेदित्यापरतम्बः । अव-
वर्षेदुपरि वर्षेत्पर्जन्यः । तत्कृत्वा तदववृष्टं मैत्र्या हुत्वेत्यर्थः । स जुहुयान्मित्रो जनान्
(तै० ब्रा० ३-७-२) इति श्रुतेः । ततोऽन्यां दुग्ध्वा होमः । वोचितु—मित्रो
जनानिति पूर्वाहुतिमन्त्रेणाग्निहोत्रं हुत्वा पुनर्होममिच्छन्ति । तदाऽप्यन्यां दुग्ध्वा पुनर्जु-
हुयात्, इति वचनाद्दोहहोमयोरावृत्तिः यत्तु पुरस्ताद्दोहस्योपरिष्ठाच्च हुत्वोपस्पर्शनस्य
तन्त्रं स्यात्तत्तन्त्रमेव भवत्युभयोर्विभवात् ॥ ४५ ॥

यदि पूर्वस्यामाहुत्या* हुतायामुत्तराहुतिः स्कन्देत्
पूर्वा चोत्तरयाऽभिहुत्य (भिजुहुयात्) यत्र वेत्थ
वनस्पते देवानां गुह्या नामानि । तत्र हव्यानि
गामयेति वानस्पत्ययर्चा समिधमाधाय तूष्णीमेव
पुनर्जुहुयात् ॥ ४६ ॥

अभिहोम उपरिहोमः । तत एव शिष्टादेवोत्तराहुतिस्तूष्णीमुभयत्र । ततो होमावृत्तिः
पूर्ववत् । यदा पुनरुत्तराहुत्येकदेशः स्कन्नो न सर्वाहुतिस्तदा तन्नाऽऽदिदेत । यथा च
वक्ष्यति यदनाहुतिमात्रं विप्रुडेव सेति मात्रापचारे तच्छेषेण समाप्नुयादिति च । पूर्वा-
हुत्या सहोत्तराहुतिपतनेऽप्ययमेव विधिस्तस्यापि फलतः स्कन्नत्वात्तत्तुल्यन्यायत्वाच्च
॥ ४६ ॥

यदि पूर्वस्यामाहुत्या* हुतायामाहवनीयोऽनुग-
च्छेदग्निर्दारौ दारावग्निरिति वदन्ननन्तरे शकले
हिरण्ये वा जुहुयात् ॥ ४७ ॥

यस्माद्दारोरुद्धायेदन्ततः सोऽनन्तरः शकलः । तस्मिंस्तस्थे हिरण्ये वा जुहुयात् ।
उत्तराहुतिमित्यर्थः । मन्त्रलिङ्गानुरोधात् । तथोत्तमे शकले हिरण्यं निधायेत्येव भर-
द्वाजः । वदन्निति वचनान्मन्त्रमध्ये होमः स्वाहाकारस्त्वन्तत एव भवति । ततः शेष-
समाप्तिः । तत्र सूक्प्रतितपनमुपसमिन्धनं चाऽऽहवनीयस्यासंभवाच्चिर्वर्तते । प्रतितपन-
निवृत्तेरेवोद्देशनमपि निवृत्तं भवति । परिसमूहनादेस्त्वनिवृत्तिः शकलहिरण्ययोरग्निप्रति-
निधित्वेन विधानात् । यस्याप्यजस्र आहवनीयस्तस्यापि प्रतिनिधावेवाग्निहोत्रसमाप्ति-
रविशेषात् । ततो मन्थनम् ॥ ४७ ॥

यदि पुरा प्रयाजेभ्यो बहिष्परिध्याहवनीयात्प्राची-
नमङ्गारो निवर्तेताध्वर्यवे च यजमानाय चाक*
स्यात् । यदि दक्षिणा ब्रह्मणे च यजमानाय चा-
क* स्यात् । यदि प्रत्यग्योत्रे च पत्नियै च यज-
मानाय चाक* स्यात् । यद्युदङ्ग्रीधे च पशु-
भ्यश्च यजमानाय चाक* स्यात् । मा तमो मा
यज्ञस्तमन्मा यजमानस्तन्नमस्ते अस्त्वायते नमो
रुद्र पराय ते नमो यत्र निषीदस्यध्वर्यु मा मा
हि*सीर्यजमानं मा हि*सीरिति त* सुवस्य बुध्ने-
नाभिविदध्यात् ॥ यदि प्राचीनं निवर्तेतैवाग्नि-

१ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । २७३

तरासु दिक्षु ब्रह्माणं मा हिंसीर्यजमानं मा हिंसीरिति दक्षिणतो मन्त्रं संनमति ॥ होतारं मा हिंसीः पत्नीं मा हिंसीर्यजमानं मा हिंसीरिति पश्चात् । आग्नीध्रं मा हिंसीर्यजमानस्य पशून्मा हिंसीर्यजमानं मा हिंसीरित्युत्तरतः ॥ (ख०२)
॥ ४८ ॥

बहिष्परिधीति देशोपलक्षणम् । यदि पुरस्तादिति लिङ्गाद्वाहणे परिध्यग्रहणाच्च । तेनान्कधानप्रभृत्या प्रयाजारम्भादयं विधिः । अन्यत्र तु तूष्णीमङ्कारं प्रहृत्य सर्वप्रायश्चित्तमेव । बुधो मूलम् । अभिनिदध्यात् , अभिपीडयेत् । मा तम इत्येतत्सर्वामु दिक्षु समुच्चीयते ॥ ४८ ॥

सहस्रशृङ्गे वृषभो जातवेदाः स्तोमपृष्ठो घृत-
वान्सुप्रतीकः । मा नो हासीन्मेत्थितो नेत्त्वा
जहाम गोपोषं नो वीरपोषं च यच्छेत्येनमग्नौ
प्रहरति ॥ ४९ ॥

स्पष्टोऽर्थः ॥ ४९ ॥

प्रहृत्य वाऽभिजुहुयात् ॥ ५० ॥

तूष्णीं प्रहृत्य मन्त्रेण वाऽभिजुहुयात् ॥ ५० ॥

यद्याहिताग्नेरग्निर्मध्यमानः कालसंनिकर्षेण
न जायेत यत्रान्यं पश्येत्तत आहृत्य वि-
हृत्य हुत्वाऽत्वरमाणः पुनर्मन्येत् ॥ ५१ ॥

प्रवासादौ समारूढोऽग्निरग्निहोत्रकालसंनिकर्षे यदि विहरणाय मध्यमानो न जायेत तदा लौकिकाग्निमाहृत्य गार्हपत्यायतने निधाय विहृत्य जुहुयात् । तथा च बौधायनः—
'अथारण्योः समारूढेषु मथित्वाऽग्नीन्विहृत्य जुहुयात् । अपि वा लौकिकमाहृत्य विहृत्याग्नीन्तराऽरणिं निधाय जुहुयात्' इति । आश्वलायनेनापि—अग्निहोत्राय कालेऽ-
ग्नावजायमान इति वदता समारूढविषयत्वमेवास्य विधेः ख्यापितम् । न ह्यनुगतोऽग्नि-
रग्निहोत्राय मध्यते, अपितु सर्वकामार्थं समारूढस्तु कदाचिदाग्निहोत्रायैव मध्यते प्रवा-
सादाविति युक्तं तद्विषयत्वम् । तत्राजस्ताग्नेर्वहुषु समारूढेषु य एवाग्निर्मध्यमानो न
जायते स एवाऽऽहर्तव्यः । एवं विहरणकालप्रभृत्या होमकालादयमेव विधिः । अनुगति-
विषये तु केवलगार्हपत्यानुगतावुभयानुगतौ च मध्यमानस्याजन्मानि यो विधिः स यस्य

बोभावनुगतावित्यत्रैवं दर्शितः । अन्यत्तु मतम् । ‘ मध्यमानम् ’ इत्यविशेषवचनादनु-
गतिविषयेऽपि समानोऽयं विधिः । कालसंनिकर्ष इति च प्राधान्याद्धोमकालसंनिकर्षो
गृह्यते । तेनानुगतिविषयेऽपि होमकालातिपत्तौ यस्याऽऽहवनीय इत्यादिविधिना मध्य-
मानस्याजन्मनि भवत्येवायं विधिः । अनासत्तौ तु होमकालस्य यथाविहितप्रायश्चित्ता-
न्येव भवन्तीति । आगामिकालविप्रकर्ष एवात्वरमाणो मन्येत्, अन्यथा पुनरनुकल्पः
प्रसज्येत । न च तच्छक्तिविषये युक्तमिति भावः ॥ ५१ ॥

अन्यमविन्दन्नजाया दक्षिणे कर्णे जुहुयात् ॥ ५२ ॥

अजादयोऽग्नेः प्रतिनिधीयन्ते मुख्यत्वादिसामान्यात् । यथोक्तं ब्राह्मणे—तमग्निर्देवता
अन्वसृज्यत गायत्री छन्दो रथन्तरं साम ब्राह्मणो मनुष्याणामजः पशूनां तस्मात्ते
मुख्या मुखतो ह्यसृज्यन्त, इत्यादि । तस्मादविकारोऽग्निलिङ्गानां मन्त्राणाम् । तत्रोद्धरण-
श्रपणप्रतितपनाद्यन्यभावाज्जिवर्तते । तथा श्रपणोद्धरणाभावादेवाजादीनां गार्हपत्ये
स्थापनमपि निवृत्तम् ॥ ५२ ॥

अजस्येत्येकेषाम् ॥ ५३ ॥

पराग्निहोमपक्षे तु होमार्थमवस्थापयन्ति ॥ ५३ ॥

अजस्य तु ततो नाश्नीयात् ॥ ५४ ॥

अजजातिसंबन्धि मांसं क्षीरादि वा किञ्चिन्नाश्नीयात् । ‘कर्णे चेन्मांसवर्जनम्’ इत्या-
श्वलायनः ॥ ५४ ॥

अजामविन्दन्ब्राह्मणस्य दक्षिणे हस्ते जुहुयात् ॥ ५५ ॥

ब्राह्मणोऽप्यजया व्याख्यातः ॥ ५५ ॥

ब्राह्मणं तु वसत्यै नापरुन्ध्यात् ॥ ५६ ॥

असूर्योदार्थं वचनम् ॥ ५६ ॥

ब्राह्मणं त्वविन्दन्दर्भस्तम्बे जुहुयात् ॥ ५७ ॥

भवत्यत्र ब्राह्मणम्—‘अग्निवान्वै दर्भस्तम्बः’ (तै० ब्रा० ३-७-३) इति ॥ ५७ ॥

दर्भास्तु नाध्यासीत ॥ ५८ ॥

अन्यत्र ब्रह्मयज्ञार्थत्वाद्वैधादासनादिति द्रष्टव्यमविरोधात् ॥ ५८ ॥

दर्भान्नविन्दन्नप्सु जुहुयात् ॥ ५९ ॥

कार्यकारणयोरभेदादिति भावः । भवति चात्र श्रुतिः—अग्निं या गर्भं दधिरे (तै०
सं० ५-६-१) इत्यादि ॥ ५९ ॥

आपस्तु न परिचक्षीतेमा भोजनीया इमा अभोज-
नीया इति ॥ ६० ॥

आपस्तु बीभत्सा अपि न वर्जयेदित्यर्थः ॥ ६० ॥

दातृदोषादपि न बीभत्सेतेत्याह—

अप्यभोजनीयस्यैतं संवत्सरं परिगृह्णीयादेवापः ॥ ६१ ॥

अभोजनीय अभोज्यान्नः ॥ ६१ ॥

अद्भिस्तु पादौ न प्रक्षालयीत ॥ ६२ ॥

मुखार्थस्य प्रक्षालनस्य निषेधो न शौचार्थस्यापि, प्रयतस्यैव कर्माधिकारात् ॥ ६२ ॥

सांवत्सरिकाण्येतानि व्रतानि भवन्ति ॥ ६३ ॥

‘ सांवत्सरिकाण्येतानि व्रतानि भवन्तीत्याश्मरथ्यः । यावज्जीवमित्यालेखनः ’ इति भरद्वाजः । सांवत्सरिकत्वविकल्पाभावः स्वमते । अप्यभोजनीयस्यैतं संवत्सरमिति लिङ्गात् । श्रुतिष्व भवति—संवत्सरः हि व्रतं नाती(त्ये)ति ॥ ६३ ॥

संवत्सरेऽग्नये व्रतपतये पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत् ॥ ६४ ॥

संवत्सरस्य परस्तादित्यापस्तम्बः । व्रातपत्येष्ट्या व्रतनिवृत्तिः ॥ ६४ ॥

अग्नये क्षामवतेऽष्टाकपालम् । यद्याहिताग्नेराग्नि-
गृहान्दहेत् ॥ ६५ ॥

येषां पूर्वापरा अन्वञ्चः प्रमीयेरनृहदाहे वेत्यापस्तम्बः । पूर्वे चापरे च वृद्धबाला वञ्चया यद्यन्वञ्चः संतता म्रियेरन्दह्येरन्वा गृहास्तत्रेयमिष्टिनैमित्तिकी सिध्यति च तत्र कामो वाक्यशेषात् ‘ यथा नैषां पुरायुषोऽपरः प्रमीयते नास्यापरं गृहान्दहति ’ (तै० सं० २-२-३) इति च ॥ ६५ ॥

अग्नये विविचयेऽष्टाकपालं यस्यान्यैरग्निभिरग्नयः

सः सृज्येरन्मिथो वा ॥ ६६ ॥

अन्यैर्लौकिकैर्वैदिकैर्वा संसर्गे पञ्चानां परस्परं संसर्गे चयमेवेष्टिरुत्सर्गेण भवति । अप-
वादे त्वन्याः । ताश्च समारोपणेन विविक्तेष्वग्निषु भवन्ति । समारोपणमन्त्र एव तु तं
तमग्निं हंसः क्षीरनीर इव विवेक्ष्यति । तथा संसर्गं प्रकृत्यारण्योरग्नीन्समारोप्येत्येव
बोधायनः ॥ ६६ ॥

अग्नये वीतयेऽष्टाकपालं यदि गार्हपत्यदक्षिणाग्नी

सः सृज्येयाताम् ॥ ६७ ॥

गार्हपत्यदक्षिणाग्नी इति वचनात्तयोः पृथगेकदेशसंसर्गे न भवतीयमिष्टिः । एव-
मुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम् ॥ ६७ ॥

अग्नये विपृचयेऽष्टाकपालं यदि गार्हपत्याहवनीयौ ।

गार्हपत्यदक्षिणाग्री इत्येकेषाम् ॥ ६८ ॥

दक्षिणामन्याहवनीयौ वेत्यापस्तम्बः । पूर्ववदन्वयः ॥ ६८ ॥

अग्नये व्रतभृतेऽष्टाकपालं यद्यभ्यादाहो ॥ ६९ ॥

संसृज्येरन्नग्रयः, इत्यन्वयः । अभ्यादाहो गृहदाही ॥ ६९ ॥

अग्नये शुचयेऽष्टाकपालं यदि शवाग्निना । अग्नये

संकुसुकायाष्टाकपालं यदि सूतकाग्निना ॥ ७० ॥

संसृज्येरन्नग्रय इत्यन्वयः सर्वत्र । शवाग्निश्चिताग्निः । सूतकाग्निर्जातकर्मार्थः ॥ ७० ॥

संकुसुको विकुसुको विकिरो यश्च विष्किरः ।

माषाज्येन नलेध्मेन क्रव्यादं शमयामसि । अस्मि-

न्वयं संकुसुकेऽग्नौ रिप्राणि सृज्महे । अभूम य-

ज्ञियाः शुद्धाः प्र ण आयूक्षि तारिषदिति या-

ज्यानुवाक्ये ॥ ७१ ॥

इदं याजुषं होत्रम् ॥ ७१ ॥

अग्नयेऽप्सुमतेऽष्टाकपालं यदि वैद्युतेन ॥ ७२ ॥

वैद्युतोऽशनिप्रभवः । संकुसुकादन्यासामाम्नाय एव याज्यानुवाक्याः ॥ ७२ ॥

सर्वे संनिपतेरन्नग्रये विविचये निरुप्याग्रये शुचये

निर्वपति । व्रातभृतीं तृतीयामप्सुमतीं चतुर्थीं

क्षामवतीमन्ततः परिक्रमयेत् ॥ (ख०३) ॥ ७३ ॥

यत्र तु गृहदाहादिनिमित्तसमुच्चयात्क्षामवत्यादयोऽप्सुमत्यन्ताः सर्वा इष्टयः संनि-
पतेयुस्तत्र निमित्तक्रमभेदे सत्यप्यनेनैव क्रमेणेष्टीर्निर्वपेत् । व्रातभृतीं चाधिकां तृतीयाम् ।
तत्राप्सुमतीं चतुर्थीं निरुप्य ततो विष्टगादिभ्यः संकुसुकान्तेभ्यः शुचिर्वर्जं निर्वपेत् ।
ततः क्षामवतीमाद्यां सतीमन्तं गमयेत् ॥ ७३ ॥

व्रातभृतीं द्वितीयामेके समामनन्ति । व्रातपतीमुत्तमाम् ॥ ७४ ॥

अथवा विविचये निरुप्य व्रतभृते निर्वपेत् । ततोऽनन्तरोक्तेनैव क्रमेण शुच्यादिभ्यः
क्षामवदन्तेभ्यः । ततोऽन्ते व्रातपतीमित्यर्थः । कतिपयनिमित्तसंनिपाते तु क्रमेणैवेष्टयो
भवन्ति ॥ ७४ ॥

गर्भेऽस्रवन्तमगदमकराग्निरिन्द्रस्त्वष्टा बृहस्पतिः ।

पृथिव्यामवचुश्चतैतन्नाभिप्राप्नोति निर्ऋतिं परा-

चैरित्याग्निहोत्रस्थालीऽस्रवन्तीमभिमन्त्रयेत् ॥ ७५ ॥

स्पष्टम् ॥ ७९ ॥

यस्य हविर्निर्गुप्तं पुरस्ताच्चन्द्रमा अभ्युदेति त्रेधा
तण्डुलान्विभजेद्ये मध्यमाः स्युस्तानग्नये दात्रे
पुरोडाशमष्टाकपालं कुर्याद्ये स्थविष्ठास्तानिन्द्राय
प्रदात्रे दधश्चरुं येऽणिष्ठास्तान्विष्णवे शिपिवि-
ष्टाय शृते चरुमग्निरेवासमै प्रजां प्रजनयतीति॥७६॥

यः पुरस्ताच्चन्द्रोदयवतीं तिथिं चतुर्दशीं तेन मिश्रां वा पञ्चदशीं यजनीयमहर्बुद्ध्वा
तदनुगुणं प्रवृत्तदर्शितन्त्रो हविर्निर्वापोत्तरकालं तत्त्वं जानीयात्स निरुप्तस्य हविषस्तण्डु-
लान्धूलमध्यमाणुभेदेन त्रेधा विभज्य मध्यमानग्नये दात्रे पुरोडाशमष्टाकपालं कुर्यात् ।
अधिवपनादिष्वग्निं दातारमुपलक्ष्योदित्यर्थः । स्थविष्ठानिन्द्राय प्रदात्रे सायंदोहे चरुं
कुर्यात् । अणिष्ठान्विष्णवे शिपिविष्टाय प्रातर्दोहे । तत्र चरुधर्मा यवाग्वा व्याख्याताः ।
चरुसांनाय्ययोः श्रपणात्स्थानाच्च तयोरेव गुणविकारौ । पुरोडाशस्त्वाग्नेयविकार एव ।
पुनरिज्यायास्तु विकल्पः । तदुक्तम्—‘ एकामेव यजेत द्वे एव यजेत ’ इति । नायं
विधिरसंनयतः, सांनाय्यसंयोगात् । आह चाऽऽश्वलायनः—सांनाय्ये पुरस्ताच्चन्द्रम-
साऽभ्युदित इति । भारद्वाजस्त्वाह—‘ सोऽयं नासंनयतो विद्यत इत्येकम् । विद्यत
इत्यपरम् इति । विद्यत इति पक्षेऽप्सु श्रपणम् । चर्वोरैन्द्राग्नवच्च धर्माः ॥ ७६ ॥

अनिरुप्तेऽभ्युदिते ॥ ७७ ॥

प्राकृतीभ्यो निर्वपोदित्यनुषङ्गः । यदा पुनरर्वाङ्निर्वापादकालप्रवृत्तिर्ज्ञाता तदा
संशयः, किं प्राकृत्या एव देवतायै निर्वसन्त्यमुत वैकृतीभ्य इति । तत्र प्राकृतीभ्य
इत्यापस्तम्बो मन्यते । प्राकृतीभ्य इत्यविवक्षिता संख्या ॥ ७७ ॥

व्यूद्धभागभ्यो निर्वपेत् ॥ ७८ ॥

‘ वि वा एतं प्रजया पशुभिरर्धयति ’ इत्यर्थवादेन व्यूद्धहेतुत्वस्यापनादभ्युदितं
हविर्यूद्धमित्युच्यते । तद्भजन्ते या वैकृत्यो देवतास्ता व्यूद्धमाजः । ताम्यो निर्वपे-
दित्यर्थः ॥ ७८ ॥

तथैकदेशे निरुप्तेऽभ्युदिते व्यूद्धभागभ्यः शेषम् ॥ ७९ ॥

विनिरुप्तमर्धनिरुप्तम् । तत्राभ्युदिते प्राकृत्या एव देवतायै शेषं निर्वपोदित्यर्थः ॥ ७९ ॥

तामिष्टिं सस्थाप्य वत्सानपाकृत्य श्वः सांना-

य्येन यजेत ॥ ८० ॥

अथ निरुप्तानिरुप्तविशेषयोः शास्त्रान्तरीया अपि कल्पा विकल्पार्थं प्रदर्शयन्ते—
‘ यस्यागृहीतं हविरभ्युदियाद्वतचर्या वा नोदाशस्मीत । स त्रेधा तण्डुलानिति पूर्ववत् ।

अथोत्तरस्मै हविषे वत्सानपाकृत्योपवसेत् ' इति भरद्वाजादयः । अगृहीतमनिरुप्तम् । अनिरुप्तविषये पूर्वषडभ्युदितेष्टिं कृत्वा पुनरिज्यां कुर्यात् । निरुप्तविषयेऽपि वक्ष्यमाण-
व्रतचर्याकल्पाशक्तावेव कुर्यादित्यर्थः । व्रतचर्या वा नोदाशंसीत । व्रतचर्या उपवसथा-
भ्यासः । तां च नोदाशंसीत, न शक्ष्यामि कर्तुमित्युदीक्ष्य नाशंतीत नेच्छेदित्यर्थः ।
तथाच व्रताशक्तावेवेति कात्यायनः । पुनरिज्यानियममात्रमत्राधिकमिति वेदितव्यम् ।
' अथ यस्य गृहीतं हविरभ्युदियात्सैव प्रायश्चित्तिः सा व्रतचर्या, इत्यापस्ताम्बः । निरु-
प्तविषये सैवामावात्स्यैव पुनरभ्यस्ता प्रायश्चित्तिः, सा वा व्रतचर्या त्रत्यमहरेव वाऽभ्य-
स्तमित्यर्थः । तदत्र निरुप्तविषयेऽनन्तरसूत्रोक्तेन कल्पेन सह त्रयोऽभी शाखान्तरकल्पा
उक्ता भवन्ति, यथा प्रकृतिमेवाविकृतां कृत्वा तयैव पुनर्यजेत । अभ्युदितेष्टिं वा कृत्वा
प्रकृत्या पुनर्यजेत । उपवसथमात्रं वा वर्धयित्वा पश्चाद्यजेतेति । तदेतदुक्तं बौधायनीये
स ह स्माऽऽह बौधायनः सिद्धेरेवाऽऽमावात्स्यैर्हविर्भिरिष्ट्वा पुनरुपोष्य श्वोभूते काल्या-
मनभ्युदितामव्यापन्नां यजेत । अत्र ह स्माऽऽह शालीकिः—यैषा ब्राह्मणजेष्टिस्तया
व्यक्तयेष्ट्वा पुनरुपोष्य श्वोभूते काल्यामनभ्युदितामव्यापन्नां यजेतेत्यपि वोपावसथ एवा-
तिप्रवर्धत, इति । सा व्रतचर्येत्यत्र प्रयोगमाहाऽऽपस्तम्बः—' वत्सान्मातृभिः संसृज्य
पुनरपाकृत्य पूर्वेषुर्दुग्धं दधि हविरातश्चनार्थं निदध्यात् ' (आप० श्रौ० ९-४-१४)
इति । अग्न्यन्वाधानादि सर्वं कर्म यथानुष्ठितमेवावतिष्ठते । प्रातर्दोहार्थं त्वपाकृतान्व-
त्सान्मातृभिः संसृज्य सायंदोहार्थं पुनरु(र)पाकृत्य दध्युत्पादयेत् । यत्तु प्रागुत्पन्नं
दधि हविस्तदातश्चने निदध्यात्प्रातिपादयेत् । यदि प्रातर्दोहोऽप्युत्पन्नः स च तस्मिन्नेव
दध्यभिमोहत्वेन योज्यो न त्याज्यः । तत एव न्यायात् । यस्तु निरुप्त एवाऽऽग्नेयो
धार्यते, श्रपितश्चेत् त्याज्य एव, अशुक्तपर्युषितत्वादोषप्रसङ्गात् । ततः श्वोभूते कृता-
न्तात्प्रक्रम्य यजेत । यदा तु कृतायामिज्यायां चन्द्रज्ञानं तदा पुनरिज्यैव । अकाले कृत-
स्याकृतत्वात् ॥ ८० ॥

अग्नये पाथिकृते पुगोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यो
दर्शपूर्णमासयाजी सन्नमावास्यां वा पौर्णमासीं
वाऽऽतिपादयेदिति ॥ ८१ ॥

एतदुक्तं ब्राह्मणे कल्पान्तरेषु च तत्तथा कुर्यादित्यर्थः । इदं च तत्रोक्तम्—आर-
ब्धदर्शपूर्णमासः संस्तयोरन्यतरं स्वकालादतिपाद्यादनडुक्षिणां पाथिकृतीं निर्वपेदिति ।
तां च कृत्वा वैश्वानर्यपि कार्या, निमित्तैक्यात् । एकस्मिन्दोषे श्रूयमाणानीति वचनाच्च ।
ते च कृत्वाऽतिपक्षेष्टिरपि कार्या कालातिपत्त्यर्थत्वात्तयोः । उक्तं च बौधाय-
नेन—पाथिकृतं निरूप्य वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेदथातिपन्नां प्रतियजे-

दिति । कल्पान्तरमप्याह । तत्राऽऽह स्म ह शालीकिः—पाथिकृतं निरूप्य वैश्वानरं द्वादशकपालं समानतन्त्रमनुनिर्वपेन्नचातिपत्रां प्रतियजेत, इति । तत्र च यावदुत्तरस्य कर्मणः कालस्तावदेवेष्टातिपन्नेष्टिः । उत्तरेण त्ववरुद्धे काले प्रायश्चित्तमात्रं तदधिकाराय क्रियते नातिपन्नेष्टिः । अकाले कृतस्याकृतत्वात् । अथाप्यकृतप्रायश्चित्तस्यैव गौणमेतत् कालमाहुः कल्पान्तरकाराः । भरद्वाजस्तावत्—‘आदर्शात्पौर्णमासस्य कालो नातीयादापौर्णमासादर्शस्येति कालातिक्रमेऽप्यापदि यजेत, इति । निदानकारोऽप्याह—‘सर्वत्राऽऽपूर्वमाणपक्षो दर्शस्य स्थानं कृष्णपक्षश्च पौर्णमासस्येति । तथा पौर्णमासेन हविषाऽपरपक्षमपि यजेताऽऽमावास्येन पूर्वपक्षमिति च वचनान्तराणि कल्पान्तरत्वान्न लिख्यन्ते । समानमेतद्विबहूनामतिपत्तावपीति द्रष्टव्यम् ।

योऽयं पाथिकृतः पुरोडाशः सोऽतिपन्नेष्ट्या सह । तथा चाऽऽह भगवानापस्तम्बः—‘समानतन्त्रे वा मुख्यः कार्यः’ (आप० श्रौ० ९-४-३) । तच्चातिपन्नेष्टेः सर्वथाऽतीतकालत्वे न संभवतीति गौणकाल एव व्यवतिष्ठते । न चास्मिन्कल्पे वैश्वानरी, शाखान्तरीयत्वात् पाथिकृतेन सहातिपन्नयागनिवृत्तेश्च । एवमुत्तरविकल्पयोर्द्रष्टव्यम् ॥ ८१ ॥

अथ प्रवृत्तस्यातिपत्तौ शाखान्तरीयं विधिमाह—

वि वा एतस्य यज्ञश्छिद्यते यस्य यज्ञे प्रततेऽन्तरेतामिष्टिं निर्वपन्ति । य एवासावाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां पौर्णमास्यां तमेवाग्नेये पाथिकृते कुर्यात्तेनैव पन्थां पुनरेवैति न यज्ञं विच्छिनत्तीति विज्ञायते ॥ ८२ ॥

यस्य प्रारब्धेष्टिर्मध्ये विहता स्यात्तस्य यदि मध्येयज्ञं पाथिकृती क्रियेत तदा स यज्ञः पूर्वप्रततो विच्छिद्येत, न चान्ते कर्तव्यतेष्यताम्, निर्हृत्य दोषमतिपन्नायाः कर्तव्यत्वात् । अतो य एव तत्राच्युत आग्नेयः स एव पाथिकृदुणकः कार्यः, तेनैव पुनर्यज्ञस्य विहतस्य पन्थानं प्रतिपद्यते, न च यज्ञो विच्छेदितो भवतीति ।

स चायं कल्पः प्रवृत्तस्यातिपत्तौ पूर्वाभ्यां विकल्पाभ्यां विकल्प्यते, शाखान्तरीयत्वात् । अप्रवृत्तस्य तु पूर्वावेव भवतः प्रवृत्तैकाविषयत्वादस्य ॥ ८२ ॥

प्रवृत्तस्य कालातिनयेऽप्रवृत्तस्य वैश्वानर्यग्नेये व्रतपतये पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत् ॥ ८३ ॥

आचार्यस्तु पाथिकृतीमपि प्रवृत्तविषयां वाष्टि यथा एनां प्रकृत्याऽऽहेति प्रवृत्तस्य कालापनयेऽप्रवृत्तस्य वैश्वानरीयेति । नायमभिप्राय आपस्तम्बस्य । तस्य सामान्यतो वचनादत्र विशेषवचनाच्च ॥ ८३ ॥

य आहिताग्निः सन्नव्रत्यमिव चरेत् । य आहि-
ताग्निः प्रवसेदित्येकेषाम् ॥ ८४ ॥

व्रतभ्रेषोऽव्रत्यचरणम् । 'व्रत्येऽहनि माऽसं वाऽश्नाति स्त्रियं वोपैति' (आप० श्रौ० ९--१-४) इति वचनान्न पूर्वाभ्यां संबध्यते । तेन सार्वकालिकयोरेव व्रतभ्रेषप्रवासयो-
र्भवति व्रातपती । व्रत्येऽहनीति सूत्रान्तरवचनं काकाक्षिवदुभयत्र संबध्यत इत्यपरम् ।
बोधायनश्चाऽऽह— 'य आहिताग्निः सन्नव्रत्यमिव चरेदित्याधानप्रभृत्येवेदमुक्तं भवतीति ।
अन्वाहितेष्वेवोपसमाहितेषु चेति शालीकिः ' इति ॥ ८४ ॥

अग्नये व्रतभृतेऽष्टाकपालं य आहिताग्नि-
रार्तिजमश्रु कुर्यात् । व्रातभृतीं प्रवास
एके समामनन्ति । व्रातपतीमश्रुकर्मणि ॥ ८५ ॥

आर्तिजग्रहणं हर्षजाश्रुव्यावृत्त्यर्थम् । केचिद्व्रतभृद इति दकारश्छान्दसः प्रामादिको
वा । व्रत्येऽहनीत्यनुपङ्गः । तथा च बह्वृचाः—'तदाहुर्य आहिताग्निरुपवसयेऽश्रु कुर्वति'
इति ॥ ८५ ॥

त्वमग्ने व्रतभृच्छुचिर्देवाः आसादया इह । अग्ने
हव्याय वोढवे ॥ व्रता नु विभ्रद्व्रतपा अदाभ्यो
यजा नो देवाः अजरः सुवीरः । दधद्रत्नानि
सुषिदानो अग्ने गोपाय नो जीवसे जातवेद इति
याज्यानुवाक्ये ॥ (ख०४) ॥ ८६ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रे पञ्चदशप्रश्ने प्रथमः पटलः ॥

इदं याजुषं हौत्रम् ॥ ८६ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवशास्त्रिसंकलितायां प्रयोगचन्द्रिकायां
पञ्चदशप्रश्ने प्रथमः पटलः ॥

अथ पञ्चदशप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

यस्मान्नीषा निषीदसि ततो नो अभयं कृधि ।
प्रजाभ्यः सर्वाभ्यो मृड नमो रुद्राय मीढुष इत्य-
भिमन्त्रयेत् ॥ १ ॥

तामिति शेषः ॥ १ ॥

२ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । २८१

यद्यग्निहोत्र्युपसृष्टोपसन्ना वा निषीदेदुदस्थादेव्य-
दितिर्विश्वरूप्यायुर्यज्ञपतावधात् । इन्द्राय कृष्वती
भागं मित्राय वरुणाय चेति तामुत्थाप्य दुग्ध्वा
ब्राह्मणाय दद्यात् ॥ २ ॥

अग्निहोत्रद्रव्यधुग्धेनुरग्निहोत्री । सा यदि प्रस्रवणार्थमुपसृष्टा संयोजितवत्सा वा
निषीदेदुत्थापयत्यध्वर्युः । तां दुग्ध्वा सह क्षीरेण तस्मै दद्याद्यजमानो यस्यान्नं न
भुञ्जीत । अत्र शाखान्तरश्रुतिमुदाहरत्यापस्तम्बः— ‘ अवर्तिमेवास्मिन्पाप्मानं प्रतिमु-
ञ्चतीति विज्ञायते ’ (आप० श्रौ० ९-२-९) इति । तथा च कृते तस्मिन्नेवावर्ति-
लक्षणं पाप्मानं प्रतिमुञ्चति आसजति । अवर्तिर्दारिद्र्यमशनाया वा ॥ २ ॥

यस्यान्नं नाद्यादपि वैनां दण्डेन विपिष्याविपिष्य
वोत्थाप्याऽऽत्मन्कुर्वीत सूयवसाद्भगवती हि भूया
अथो वर्यं भगवन्तः स्याम । अद्धि तृणमघ्न्ये
विश्वदानीं पिव शुद्धमुदकमाचरन्तीति दर्भस्तम्ब-
मालु(लो)प्य ग्रासयेत् ॥ ३ ॥

तामात्मनि कृतामेवं ग्रासयित्वा ततो होमाय दुह्यादिति भावः ॥ ३ ॥

यदि दुह्यमाना वाश्येत यदि वा लोहितं दुहीत
व्युत्क्रामतेत्युक्त्वा दक्षिणाग्निं परिश्रित्य तस्मिन्ने-
तः श्रपयित्वा तस्मिन्नेव जुहुयात् । तां ब्राह्म-
णाय दद्याद्यमनभ्यागमिष्यन्मन्येत ॥ ४ ॥

व्युत्क्रामतान्यत्र गच्छतेति यजमानादीनां प्रैषः । यमनभ्यागमिष्यन् यं प्रति कस्मै-
चिदपि कार्याय न गमिष्यति तस्मै दद्यात् ॥ ४ ॥

यदद्य दुग्धं पृथिवीमसक्त यदोषधीरप्यसरद्यदापः ।
पयो गृहेषु पयो अग्नियासु पयो वत्सेषु पयो
अस्तु तन्मयीत्येनदभिमन्त्र्य यदि दुह्यमानः
स्कन्देत्समुद्रं वः प्रहिणोमीत्येतयाऽङ्गिरुपनिनीय
तदेव यादृक्कीदृग्धुत्वाऽन्यां दुग्ध्वा पुनर्जुहुयात्
॥ ५ ॥

सामान्यतोऽग्निहोत्रस्कन्दने—अस्कान्द्यौरित्यभिमन्त्रणम्, उन्नं भयेत्याद्भिः संसर्गं
च वक्ष्यति तस्यायं पुरस्तादपवादः ॥ ५ ॥

अपि वा तां चैव दुह्यादन्यां वा यदि भिन्द्यादन्यां
स्थालीं निर्णिज्याथान्यां दुह्यादुदकं त्वनुपरासि-
च्यम् ॥ ६ ॥

स्थाली चेदेकदेशतो भिन्द्यात्तदा प्रक्षाल्य तां स्थालीं तस्यामेवान्यां गां दुह्यात् ।
तामेव वा गां सा चेत्पुनः प्रपीना स्यात् । सर्वभेदे तु स्थाल्यन्तरमागमयेत् ॥ ६ ॥

यदि दुग्धं स्कन्देद्यदि हियमाणं यद्यधिश्रीय-
माणं यद्यधिश्रितं यद्युद्रास्यमानं यद्युद्रासितमन्या-
मभिदुह्यात् ॥ ७ ॥

दुह्यमानस्कन्दने प्रायश्चित्तमुक्तं पूर्वसूत्रे । तथा दुग्धादीनामपि पुरस्ताद्वक्ष्यते । तत्रो-
भयेषामपि द्रव्यमनेन नियम्यते । अतो दुह्यमानस्य पुनर्ग्रहणम् । हियमाणं गार्हपत्येऽ-
धिश्रयणार्थम् । तदेव यादृगित्यादि स्कन्नाशिष्टमेव यावत्तावद्वाऽल्पं शिष्टमपि होतव्य-
मित्यर्थः । अथ यद्यल्पतरमवशिष्टमनाहुतिक्षमं स्यात्तदा तस्योपर्यन्यां दोहयित्वा वर्धि-
तेन होतव्यमित्यर्थः ॥ ७ ॥

अथ यद्युन्नीतं स्कन्देद्यदि द्विर्यदि त्रिर्न तदाद्रि-
येतेत्येकेषाम् । चतुर्थमुन्नीयमानं स्कन्देत्स्थाल्यां
शेषमानीय ततश्चतुर्गृहीतं गृहीत्वा वारुणीमृचम-
नूच्य वारुण्यर्चा जुहुयात् ॥ (ख०५) ॥ ८ ॥

यदि सकृद्द्विस्त्रिर्वोन्नीतं क्रमशो युगपद्वा स्कन्देन्न तदाद्रियेत । शिष्टेनैव
जुहुयात् । आद्रियेतैव तु स्कन्नप्रायश्चित्तम् । आहुतिमात्रस्कन्दने प्रायश्चित्तविधानात् ।
यदि पुनश्चतुर्थं स्कन्देत्तदा स्त्रुचि शिष्टं स्थाल्यामानीय पुनरुन्नयितव्यमभिदोह्यं वा स्त्रुचि ।
तत्र चतुरित्येतदनुवादत्वात्पञ्चमस्याप्युपलक्षणं पञ्चावात्तिनः । तेन चतुर्थमित्येतदपि
चतुर्थप्रभृतीत्युक्तं भवति । तथाऽत्र प्राक्चतुर्थादनादरवचनात्पूर्वसूत्रेऽप्युन्नीयमानमुन्नीतं
वा स्कन्देदित्येतच्चतुर्थप्रभृत्येव स्कन्दनेऽवतिष्ठते । तस्य चानेन समुच्चयासंभवाद्विकल्पः ।
केचित्तु विनिवेशनं कुर्वन्ति । यत्र तु सकृद्द्विस्त्रिर्वोन्नीतस्कन्दने सति चतुर्थप्रभृत्यप्युन्नीतं
स्कन्दति तत्रायं विधिः । अन्यत्र पूर्वं इति ॥ ८ ॥

यद्युन्नीतं स्कन्देत्पुनरभ्युन्नीय होतव्यमथाऽऽज्येन
वारुणीमृचमनूच्य वारुण्यर्चा जुहुयात् ॥ ९ ॥

यद्युद्द्रुतस्य स्कन्देद्यत्ततो हुत्वा पुनरेयाद्यन्नं
विच्छिन्द्याद्यत्र स्कन्देत्तं निषद्य पुनर्गृहीयात्तदेव
यादृक्कीदृग्घृत्वाऽन्यां दुग्ध्वा पुनर्जुहुयात् ॥ १० ॥

उद्द्रुतस्येति आदिकर्मणि क्तः । उद्द्रुतमुत्थाय प्राङ्नेतुं प्रक्रान्तमित्यर्थः । प्राङ्मन्य-
नप्रभृत्युत्तरत्रोपादानात् । उक्तं च ब्राह्मणे—‘ वृहस्पतेरुनीतं सवितुः प्रक्रान्तं द्यावा-
पृथिव्यं हियमाणम् ’ इति । तदुद्द्रुतं यत्र स्कन्देत्तन्निषद्य तत्राऽऽसित्वा स्कन्नस्योपरि
स्थालीं निधाय तस्याः पुनः स्रुचि गृहीत्वा तदेवाभिवर्धितं होतव्यं न तु ततः पृथग्-
व्यान्तरमुत्पादयितव्यमित्यर्थः । यथा चायमर्थस्तथा यद्युद्द्रुतस्य स्कन्देदित्यादिश्रुतिरेव
विभावितव्या । व्याचष्टे च तां बौधायनो यथा—यदुद्द्रुतस्य स्कन्देत्तन्निषद्य पुनर्गृही-
यादिति । यत्रैव स्कन्दति तत्रैव स्थालीं निधायतिशिष्टमानीय पुनरभ्युनीय तदेव यादृ-
क्कीदृक् च होतव्यमिति । पुनर्होमः प्रागेव व्याख्यातः । तस्मिन्कृते—अव ते हेड
इत्यनुद्गत्योदुत्तममिति वारुण्यर्चाऽऽज्याहुतिं जुहुयात् ॥ ९ ॥ १० ॥

यदि प्राचीनः हियमाणः स्कन्देत्प्रजापतेर्विश्व-
भृति तन्वा(न्वां) हुतमसीत्यभिमन्त्र्याथाऽऽज्येन
वारुणीमृचमनूच्य वारुण्यर्चा जुहुयात् ॥ ११ ॥

अत्र तु हियमाणमिति विशेषणाद्यावन्नियच्छत्युद्गृह्णाति वा तदाऽपूर्वं एव विधि-
र्भवति । प्राचीनं प्राक्प्रवृत्तम् । यावत्पुरतः पराहृतं स्यादित्यर्थः । तत्र प्रजापतेरित्य-
भिमन्त्रणमन्त्रोऽस्कानित्यस्यापवादः । उपसर्गस्तु यथोक्त एव भवति । तत एतदेव
स्कन्नशिष्टमग्निहोत्रद्रव्यं स्यान्न त्वन्यां दुग्ध्वा पुनर्होतव्यमित्यापस्तम्बीये त्वाश्मर-
थ्यमतम् । पुनः सिद्धान्तमतात् पुनर्होमोऽपि कार्यः । तत्राशेषस्कन्दने स्थाल्याः पुनरु-
न्नयनम् । स्थाल्या अप्यभाव आज्यं च प्रतिनिधिमाहाऽऽश्वलायनः—‘ प्रजापतेर्विश्वभृति तन्वं
हुतमसीति तत्र स्कन्नाभिमर्शनम् । शेषेण जुहुयात् । पुनरुनीयाशेषे । आज्यमशेष ’
इति ॥ ११ ॥

यदि पुरः पराहृतः स्कन्देदनूद्धृत्य पुनरभ्युनीय
होतव्यमथाऽऽज्येन वारुणीमृचमनूच्य वारुण्यर्चा
जुहुयात् ॥ १२ ॥

पुरः पराहृतं पुरस्तादुपसादनशेषं प्रति नीतमित्यर्थः । तत्रोपसन्नस्य पुरस्तादुपसाद-
नादुपसाद्यमानेऽप्ययमेव विधिः । अनूदाहृत्य स्रुचमनु स्थालीमानीय ‘ चतुरभ्युनीय
होतव्यमन्यया वाऽभिदोह्यमित्यापस्तम्बः ॥ १२ ॥

यदि पुर उपसन्नमहुतः स्कन्देत्तदेव यादृक्कीदृ-
क्च हुत्वाऽन्यां दुग्ध्वा पुनर्जुहुयात् ॥ १३ ॥

दर्भेषूपसादनप्रभृत्या पूर्वाहुतेरयं विधिः । यदि पूर्वस्यामाहुत्यामिति पुरस्ता-
दुपादानात्ततोऽर्वागवध्यन्तरानुपादानाच्च । तथा च ब्राह्मणम्—‘ ऐन्द्राग्रमुपसन्नम् ।

अग्नेः पूर्वाहुतिः' इति । उपसन्नमहुतमुपसादनप्रभृति यावन्न हुतं तावदित्यर्थः ॥ १३ ॥
नन्वेवं पूर्ववदनुक्तसिद्धे परावधावहुतमिति कस्मादुक्तम् । को दोषः । पूर्वं हि
कथंचिद्रम्यमानत्वात्परावधिर्नोपात्तः । इदानीमापस्तम्बसूत्रे सोऽपि पाठित इति तथैव
दर्शितः । तेनाचोद्यमेतत् । पुनर्होमादि समानमुद्वृतस्कन्दनेन । एवमग्निहोत्रस्कन्दते
द्रव्योत्पत्तिरुक्ता । इदानीं प्रायश्चित्तमाह—

अस्कान्यौः पृथिवीमस्कानृषभो युवा गाः ।
स्कन्नेमा विश्वा भुवना स्कन्नो यज्ञः प्रजनयतु ।
अस्कानजनि प्राजन्या स्कन्नाज्जायते वृषा ।
स्कन्नात्प्रजनिषीमहीत्यग्निहोत्रं स्कन्नमभिमन्य-
द्भिरुपनिनयेत् ॥ १४ ॥

उपनिनयेत् संसृजेत् ॥ १४ ॥

यदि सायं स्कन्देदा होतोः प्रातर्नाश्री-
यात् । यदि प्रातः स्कन्देदा होतोः सायं
नाश्रीयात् ॥ १५ ॥

सायंस्कन्दने प्रातरा होतोः, आप्रातर्होमं नाश्रीयात् । एवमा सायंहोतोः प्रातः ।
सर्वाग्निहोत्रद्रव्याणामयमेव विधिः स्कन्दने । द्रव्योत्पत्तौ त्वभिदोहनादिस्थाने तज्जाती-
यस्य द्रव्यस्य पुनराहरणमिति विशेषः ॥ १५ ॥

दिव्या वा एतमशनिरभ्यवैति यस्याग्नि-
होत्रं शिरिशि(शरश)रा भवति । समो-
षामुमिति ब्रूयाद्यं द्विष्यात् ॥ १६ ॥

शिरिशिरेति शब्दानुकारः । यस्याग्निहोत्रं शिरिशिरायते तस्यायमशनिपातो
दुर्निमित्तमिति यावत् । तत्र यजमानद्वेष्यस्य नाम गृहीत्वाऽध्वर्युर्ब्रूयात्—तत्र समोष
देवदत्तमिति । ओषतिर्दाहकर्मा । तस्य संपूर्वस्य रूपं समोषेति ॥ १६ ॥

यस्याग्निहोत्रेऽधिश्रिते श्वाऽन्तरा धावेद्गार्ह-
पत्याद्भस्माऽऽदायेदं विष्णुर्विचक्रम इति
वैष्णव्यर्चाऽऽहवनीयाद्ध्वं संयन्तुद्रवेदेत-
यैव भस्मना शुनः पदमुपवपति ॥ १७ ॥

ध्वंसयन्नितस्ततो भस्म विकिरन्गत्वा शुनः पदानि भस्मनाऽभिपूरयेत् । अधिश्रयण-
प्रभृति ओद्वासनादिदं प्रायश्चित्तम् । आप्रदानमित्यपरे । अन्यदा(था) सर्व-
प्रायश्चित्तमेव ॥ १७ ॥

यस्यानाहृतमग्निः सूर्योऽभिनिम्नोचेद्यत्र दीप्य-
मानं परापश्येत्तत आहृत्यैनं प्रविशानीति वैष
आधीयते ॥ १८ ॥

अहरहरेनमाहरेयुरिति दक्षिणाग्नावुक्तम् । तत्र यद्यनाहृतेऽग्नौ सूर्योऽस्तमियात्तदा
पुष्टगृहादियोनिविशेषमनवेक्ष्य यत्र दृष्टोऽग्निस्तत आहृत्यैतं प्रविशानीत्येष विधीयते ।
वाकारः प्रसिद्धौ । अथवा एतं प्रविशानीति वा तूष्णीं वा विधीयत इत्यर्थः । अभि-
निम्नोचेदिति वचनादभ्युदये तूष्णीमाधेयः ॥ १८ ॥

इति दक्षिणाग्नेरनुगतस्याऽऽधानकल्पः ॥ १९ ॥

सर्वत्रानुगतस्यापि दक्षिणाग्नेर्यथायोन्युत्पाद्या (दनम्) यमेवाऽऽधानप्रकार इत्यर्थः ।
दक्षिणाग्नेरिति वचनात् । सभ्यावसथ्ययोस्तूष्णीमेवाऽऽधानम् । प्रायश्चित्तं तु सर्वेषु
सर्वप्रायश्चित्तमेव, विशेषस्यानुक्तत्वात् ॥ १९ ॥

यस्यानुद्धृतमग्निः सूर्योऽभिनिम्नोचेत् ॥ (ख० ६) ॥

अग्निहोत्रं पूर्वः हरेयुः । अथाग्निमुद्धरेयुः । अपि वा
दर्भेण हिरण्यं प्रबध्य पूर्वः प्रतिपद्येतान्वङ्ब्राह्मण
आर्षेयो बहुविदग्निमुद्धरेत् । अन्वङ्बुद्भिर्होत्रेणा-
नुद्धवेदग्निं प्रतिष्ठाप्याग्निहोत्रमुपसाद्याऽऽतमितोर-
प्राणन्नासित्वा वरं दत्त्वा हुत्वा भूर्भुवः सुवरित्यु-
पतिष्ठेत वारुणं चरुं निर्वपेत् ॥ दोषावस्तर्नमः
स्वाहेति जुहुयात् ॥ २० ॥

अधिवृक्षसूर्ये प्रणयनस्योक्तत्वात् । तदतिक्रमे प्रायश्चित्तमिदम् । अत उद्धरणश-
ब्देन प्रणयनं लक्ष्यते । यथा यस्याग्नावग्निमुद्धरेयुरित्यादौ । तथा यस्याऽऽहवनीयमप्रणी-
तमभ्यस्तमियादित्याश्रलायनः । तेनोद्धतेऽप्यप्रणीते भवत्येव प्रायश्चित्तम् । वेदार्थविदार्षेय
इति व्याख्यातं ब्रह्मौदने । तत्रैव बहुविषयं वेदनं यस्य स बहुवित् । अथवा ब्राह्मण
आर्षेय उद्धरेदिति ब्राह्मणस्य व्याख्या बहुविदिति । तत्र च वेदनबहुत्वस्यापोक्षित-
त्वात् । यस्य यस्य यतो यतो वेदनप्रकर्षस्तस्य तस्य परिग्रहे गुणातिशय इति
द्रष्टव्यम् ।

तत्रेध्माहरणादारभ्य प्रागुद्धवणादाहवनीयकर्मवर्जमध्वर्युणा कृते यजमानस्य परि-
कर्मां कश्चिद्दर्भेण बद्धं हिरण्यं पुरस्ताद्धरेत् । तमन्वङ् अनुगतो बहुविदग्निमुद्धरेद्-
विधिवत्प्रणयेत् । तमन्वङ्बुद्भिर्होत्रेणाध्वर्युरनुद्धवेत् । ततः परिकर्मिणा स्थापिते हिरण्ये
बहुविदग्निं प्रतिष्ठाप्य मुञ्चति । ततोऽग्निहोत्रमुपसादयत्यध्वर्युः । नित्यामिति सूत्रान्तरे

नित्याग्निहोत्रमेवेदं न तु वैकृतं सत्पुनर्होमापेक्षमित्यर्थः । नित्यः पयसो नियत इत्यन्ये । तत आहवनीयस्येध्माधानादिप्रतिपद्याः पूर्वाहुतेः कृत्वा ततो यावत्तास्य(म्य)ति तावदनुच्छ्वसन्नासीत् । उच्छ्वस्य हुत्वाऽग्निहोत्रं वृष्टिरसीत्यपामुपस्पर्शनान्ते कृते भूर्भुवः सुवरित्याहवनीयमुपस्थाय तदानीमेव वारुणं चरुं निर्वपेत् । श्वोभूत इति भरद्वाजः । दोषावस्तर्नमः स्वाहेति जुहुयात् । एतदेव नित्यमाग्निहोत्रमित्याश्मरथ्यः । अथाऽऽलेखनः कालसमापादनीयमेवानेन मन्त्रेण होमं हुत्वा नित्यमाग्निहोत्रं जुहुयादिति पूर्ववत् ॥ २० ॥

यदि सायमग्निहोत्रस्यर्तुमति नयेत्प्रातर्वस्तर्नमः
स्वाहेति जुहुयात् ॥ २१ ॥ यदि प्रातरग्निहोत्रस्य-
र्तुमति नयेत्कालसमाप(पाद)नीयमेताभ्यां मन्त्रा-
भ्यां हुत्वा नित्यमाग्निहोत्रं जुहोति ॥ २२ ॥

अग्निहोत्रे संध्यादयः सायंप्रातर्होमकाला उक्ताः । तेषां सर्वेषामतिपत्तौ प्रायश्चित्त-
मुपदिश्यते । तथा प्रदोषान्तो होमकालः, संगवान्तः प्रातस्तमतिनीयेत्याश्वलायनः । तत्र त्वापदि काला उक्ताः सूत्रकृता— 'यन्मध्यंदिने जुहोति' इत्यादिना । तथो-
पग्रन्थकारेणाप्युक्तम्— 'सर्वमहः प्रातराहुतेः स्थानं सर्वा रात्रिः सायमाहुतेः' इति । भरद्वाजोऽप्याह— 'सायं होमं चोपोदयं जुहुयात् । प्रातर्होमं चोपास्तमयम् । कालेन कालमनतिक्रम्य न स्कन्दने न व्यथन्ते, इति विज्ञायते' इति । तस्मादनापद्येतत्प्राय-
श्चित्तम् । आपदि तु होम एव क्रियेत । यावदुत्तरस्य कालः प्राप्स्यति । प्राप्ते तूत्तर-
स्मिन्न पूर्वः क्रियेत, भ्रष्टकालत्वात् । प्रायश्चित्तं तु तत्र परस्ताद्दर्शयिष्यते । कालः
समापद्यते येन स कालसमापादनीयः । तं हुत्वेध्माहरणादि । स एवाग्निहोत्रार्थे कौश्चि-
दिष्टस्तन्निरासार्थमुक्तं नित्यमाग्निहोत्रमिति ॥ २१ ॥ २२ ॥

सायमग्निहोत्रमुपसाद्य भूर्भुवः सुवरिति पुरस्ता-
द्धोतोर्वदति हुत्वा च प्रातरग्निहोत्रमुपसाद्याऽऽत-
मितोरप्राणन्नासित्वा वरं दत्त्वा हुत्वा भूर्भुवः
सुवरित्युपतिष्ठेतानुगमयत्याहवनीयमन्वाग्निरुषसा-
मग्रमख्यदित्यन्यं प्रणीयेहैव क्षेम्या एधि मा
प्रहासीन्माऽमुमामुष्यायणमित्युपतिष्ठेत । मैत्रं चरुं
निर्वपेत् ॥ २३ ॥

व्याख्यातः पूर्वेण । अमुमामुष्यायणमिति यजमानस्य नामगोत्रयोर्निर्देशः । यथा
देवदत्तं भार्गवमिति ॥ २३ ॥

सौर्यमेककपालमेके समामनन्ति ॥ २४ ॥

सौर्यस्याऽऽग्रयणोक्ता एककपालधर्माः कार्याः । स चाऽऽग्नेयविकारः ॥ २४ ॥

तस्याः सः स्थितायामनश्नन्तौ वाग्यतावेतद-

हर्जायापती अग्निमिन्धानावासाते ॥ २५ ॥

‘सः स्थितायामिष्टग्रामाहवनीयमेवैतदहरिन्धानावनश्नन्तौ वाग्यतावासाते यजमानः पत्नी च’ (आप० श्रौ० ९-२-७) इत्यापस्तम्बः । आहवनीयमेवेति तमेवाऽऽहवनीयं सायंहोमार्थमिन्धानावित्यर्थः । अथ वा सर्वाग्नीन्धनस्याऽऽश्वलायनादिभिरिष्टत्वा-
त्तन्निवृत्त्यर्थ एवकारः ॥ २५ ॥

द्वयोः पयसा सायमग्निहोत्रं जुहुयात् ।

पूर्वमग्निश्चित्योत्तरमानयेत् ॥ २६ ॥

द्वयोर्गवोरिति शेषः पूर्ववत् । यथा द्वयोः पयसा पशुकामस्य जुहुयादित्यत्रोक्त-
रीत्येत्यर्थः । तत्र पूर्वमग्निश्चयणमुपकारार्थमिति गम्यते ॥ २६ ॥

यस्यानुद्धृतमग्निः सूर्योऽभ्युदयाच्चतुर्गृहीतमाज्यं
गृहीत्वा पूर्वः प्रतिपद्येतान्वङ्ब्राह्मण आर्षेयो बहु-
विदग्निमुद्धरेत् । अन्वङ्बुद्बुद्भिहोत्रेणानुद्रवेदग्निं प्रति-
ष्ठाप्याग्निहोत्रमुपसाद्य ॥ (ख०७) ॥ पुरस्तात्प्रत्य-
ङ्बुद्बासीन उषाः केतुना जुषतां यज्ञं देवेभिरिन्वितं
देवेभ्यो मधुमत्तम् स्वाहेत्येतच्चतुर्गृहीतम् हुत्वा
नित्यमग्निहोत्रं जुहुयात् ॥ २७ ॥

व्याख्यातोऽग्निनिष्प्रोचनविधिना । इयांस्तु विशेषः—हिरण्यस्थाने जुह्वां चतुर्गृहीतं
हरेत् । तच्च प्रतिष्ठापितेऽग्नावध्वर्युरग्निहोत्रमुपसाद्य पुरस्तादाहवनीयस्य प्रत्यङ्मुख उप-
विश्य-उषाः केतुनेति जुहुयादिति ॥ २७ ॥

तस्य स एव होमकल्पः । सा प्रायश्चित्तिः ।

यत्प्रातर्ऋतावतीते ॥ २८ ॥

आतमितोरप्राणान्नित्यादिर्वरदानान्तो होमकल्पोऽनन्तरविधिना समानः । तथाऽऽ-
दित्योपस्थानादि द्वयोः पयसा होमान्तं प्रायश्चित्तम् । यत्प्रातर्ऋतावतीते यत्प्रातःकाला-
तिपन्ने सतीत्यर्थः ॥ २८ ॥

एतावन्नाना । नात्रानुगमयत्याहवनीयम् ॥ २९ ॥

तस्मिन्नेवाग्नौ मैत्रेष्टिः सायंहोमश्चेति भावः ॥ २९ ॥

यस्याहुतमग्निहोत्रं सूर्योऽभ्युदियादुन्नीयाऽऽ-
तमितोरप्राणन्नासित्वा हुत्वा भूरित्युपातिष्ठेत ।
चरो दाक्षिणा ॥ ३० ॥

यस्यानुदिते होष्यामीत्यभिसंधाय प्रक्रान्तमग्निहोत्रमनुदित एवाहुतं स्यात्तद्यथा
प्रक्रान्तप्रसवा स्त्री सद्योऽप्रसूताऽऽर्तिमियात् तादृगर्तं भवति । तेन च यजमा-
नोऽप्यात्मानं रुणाद्धि दुःखायाऽऽत्मानं नयतीत्यर्थः । ततो दुःखाय रुद्धः सर्वज्यानि
जीयते सर्वा बाधाः प्राप्नोति । तस्मादादर्वव्यमेतत् प्रायश्चित्तमिति भावः । आतमितो-
रप्राणन्नित्यादि व्याख्यातम् ॥ ३० ॥

यद्यन्ते स्यादुन्नीय प्राहुदाद्वेत्स उपसाद्याऽऽत-
मितोरासीत यदा ताम्येदथ भूः स्वाहेति जुहुयात् ॥ ३१ ॥

यद्यन्ते स्याद्यद्येतन्निमित्तं होमसमीपे स्यात् । किमुक्तं भवति । यदि निष्पन्नेऽग्निहोत्र-
द्रव्येऽर्वाग्धोमादुदयः स्यादित्यर्थः । तथा च भरद्वाजः—‘यद्यन्ते स्यादित्यग्निहोत्रादन-
न्तरवादोऽभिप्रेतः’ इति । तन्नोन्नयनाद्योपसादनात्कृत्वा प्राणायामेन तान्तो भूः स्वाहेति
पूर्वाहुतिं जुहुयात् ॥ ३१ ॥

यस्य होष्यामीति प्रवृत्ते हुतमग्निहोत्रं सूर्योऽभ्यु-
दियाद्धत्वा तदथोत्साद्य पुनराधेय इत्येके-
षाम् ॥ ३२ ॥

होष्यामीति प्रवृत्ते, इति हुत्वा तदग्निहोत्रं विधिवदुद्वास्य पुनराधेयमप्यस्य प्राय-
श्चित्तत्वेन कार्यमित्याश्रयस्यो मन्यते । नत्वन्येषामेतन्मतमित्यर्थः ॥ ३२ ॥

यस्योभावनुगतौ सूर्योऽभ्युदियात् । अपिवाऽस्त-
मियात् । यदिवाऽरण्योः समारूढो नश्येत्पुनराधे-
यमेव । तत्र प्रायश्चित्तम् ॥ ३३ ॥

सूर्योऽभिनिम्रोचेदभ्युदियाद्वा (आप० श्रौ० ९-२-७) इत्यापस्तम्बोक्तेश्च ॥ ३३ ॥

अग्नये तन्तुमतेऽष्टाकपालं निर्वपेद्यस्याग्निहोत्रं
विच्छिद्येत द्व्यहे त्र्यहे वा ॥ ३४ ॥

चतुर्षु होमेष्वतिपन्नेषु तन्तुमती कार्या, षट्सु वाऽष्टासु वा । प्राक्तेभ्योऽवधिभ्यो
विच्छेदे वैशेषिकप्रायश्चित्तावचनात्सामान्योक्तः सप्तहोता भवति, सप्तहोत्रा यज्ञविभ्रष्टं
याजयेदिति । न चाग्निहोत्रस्यायज्ञत्वादयज्ञविभ्रेषत्वमस्य शङ्कनीयम् । तस्मादग्निहो-
त्रस्य यज्ञकतोः, इति तस्यापि यज्ञसंस्तवाद्धौघायनेनास्यैवाऽऽहत्य यज्ञविभ्रेषत्ववच-
नाच्च । यथा प्रोषितमधिकृत्योक्तम्—अथ यद्यस्मै यज्ञविभ्रेषमाचक्षते, न तेऽहौष-

२ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । २८९

रितीति । तथोपग्रन्थकारेणापि को नु खलु विभेष इति प्रकृत्योक्तम्—‘यस्याग्निहोत्र-
स्याऽऽहुती अन्योन्यस्य स्थानमापद्येते’ इति । तस्माद्युक्तमेव सप्तहोता भवतीति ।
यज्ञविभेषेष्टु विषयव्यवस्था प्रागेव दर्शिता । कात्यायनस्तत्राऽऽह—‘अग्निहोत्राति-
पत्तावाहुतिं जुहुयान्मनो ज्योतिर्जुषतामिति । आश्वलायनश्च मनस्वत्या चतुर्गृहीतं प्रकृ-
त्याऽऽह—अग्निहोत्राहोमे च प्रतिहोममेकः, इति । बौधायनेनासमारूढविषये प्रतिहोम
एवोक्तः । ‘यथा दीप्यमानेष्वेवाहूयमानेषु यावन्त्यतिक्रान्तान्यग्निहोत्राणि स्युस्तानि
प्रतिसंख्याय जुहुयात्’ इति । विदुषस्तु ब्राह्मणोक्तमप्यनुसंधेयम्—‘तस्माद्यस्यैवं
विदुषः उतैकाहमुत द्वयहं न जुहति हुतमेवास्य भवतीति । अत्र चतुरहादूर्ध्वमनेक-
विच्छेदेऽप्ययमेव विधिः । अतोऽन्यस्यावचनात् । अर्वाक्चतुरहादिष्टिनिवृत्त्यर्थत्वाच्चाधि-
कवचनस्य । भरद्वाजस्त्वत्र समारूढाग्नेश्चिरकालं होमादिविच्छेदे विशेषमाह—होमेष्व-
हूयमानेषु चाऽऽत्मन्यरण्योर्वा ध्रियमाणानां कथं तत्र न लुप्यते द्वौ मासावहुतेऽग्निहोत्रे
दर्शपूर्णमासाभ्यामनिष्ठाऽग्नये पथिकृतेऽग्नये वैश्वानरायाग्नये व्रतपतयेऽग्नये व्रतभूत
इत्येषा महापथिकृदिष्टिः । ‘पवित्रेष्ट्या यजेताग्निहोत्रदर्शपूर्णमासाविति सर्वमाप्नोति’
इति । तथा षण्मासानहुतेऽग्निहोत्रे दर्शपूर्णमासाभ्यामनिष्ठा वेति प्रकृत्य पूर्ववदेव
पवित्रेष्ट्यन्तमुक्त्वाऽतिपवित्रेष्ट्या यजेतेत्युक्तवान् । अतो यदत्र कैश्चिच्चतुरहादूर्ध्व
होमविच्छेदेऽग्निर्नश्यतीत्युक्तं तदतिसाहसं पश्यामः ॥ ३४ ॥

स्वयं कृण्वानः सुगमप्रयावं तिग्मशृङ्गो
वृषभः शोशुचानः । प्रत्नं सधस्थमनु-
पश्यमान आतन्तुमग्निर्दिव्यं ततान ॥ त्वं
नस्तन्तुरुत सेतुरग्ने त्वं पन्था भवसि
देवयानः । त्वयाऽग्ने पृष्ठं वयमारुहे-
माथा देवैः सधमादं मदेमेति याज्यानु-
वाक्ये ॥ ३५ ॥ (ख०८) ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रे पञ्चदशप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

इदं याजुषं हौत्रम् ॥ ३९ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवशास्त्रिसंकलितायां प्रयोग-
चन्द्रिकायां पञ्चदशप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

अथ पञ्चदशप्रश्ने तृतीयः पटलः ।

यस्याऽऽहवनीयेऽनुद्वाते गार्हपत्य उद्वाये-
दाहवनीयमुद्वाप्य गार्हपत्यस्यावक्षाणानि
संनिधायेतः प्रथमं जज्ञे अग्निरिति मन्ये-
दाहवनीयं प्रणीयाग्ने सस्त्राडिपे रथ्यै
रमस्व सहसे द्युम्नायोर्जेऽपत्याय सस्त्रा-
डसि श्वराडसि सुषदा सीद सारस्वतौ
त्वोत्सौ समिन्धातामित्युपसमिन्धेऽग्नये
तपस्वते जनद्वते पावकवतेऽष्टाकपालं
निर्वपेत् ॥ १ ॥

यत्राजस्त्रे कर्मार्थं प्रणीते वाऽग्नौ ध्रियमाणे गार्हपत्य उद्वायेत्तत्राऽऽहवनीयं दक्षिणाग्निं
च गार्हपत्ययोनिमुद्वाप्य यथोक्तेन प्रकारेणाग्नीनुत्पाद्य तपस्वतीष्टिर्वक्ष्यमाणा, आहुतयो
वा । ततः कर्मसमाप्तिः । सावित्रसारस्वतचतुर्होत्रादयो दर्बिहोमा उदाहरणम् । अग्नि-
होत्रं च प्राग्धोमकालादिष्टिपशवोऽपि प्रागन्वाधानात् । परतस्त्वन्वाधानाद्धोमकाले च
तत्तत्प्रायश्चित्ताभ्यां वैशेषिकाभ्यामपोद्यत एवायं विधिः । अपवदति च स्वविषये यदि
गार्हपत्य इत्यादिविधिम् । तं प्रति विशेषविषयत्वात् । तेनाकर्मकालेऽप्ययमेव विधि-
रजस्त्राग्नेः ।

अथवा विकल्प एव तयोर्विध्योर्न सामान्यविशेषभावः शाखाभेदात् । वक्ष्यत्याचार्यः—
'यस्याग्निरनुगच्छेदित्येकेषाम् । न कालमवधारयेदिति । तेभ्य एवावक्षाणेभ्योऽधिम-
न्यितव्यः' (स० श्रौ० १९-३) इति । भरद्वाजश्चाऽऽह—अथैकेषाम् । यतरोऽग्नि-
रनुगच्छेत्तेभ्य एव दारुभ्योऽधिमन्यितव्य इत्यादि । अत्र बह्वृचवाजसनेयकयोराश्वलायन-
कात्यायनबौधायनैश्चाऽऽहवनीयं ध्रियमाणमाहृत्य गार्हपत्यायतने निधाय ततः पुनः
प्रणयनमुक्तम् । तत्र बह्वृचे तावदाहवनीयमधिकृत्याऽऽस्त्रायते—'सर्वमेवैनं सहभस्मानं
समोप्य गार्हपत्यायतने निधायथ प्राञ्चमाहवनीयमुद्धरेत्' इति । वाजसनेयकेऽप्यय-
मेवान्तरः पाठः । तथाऽऽश्वलायनकादावपि । बौधायनीये तु 'सर्वमाहवनीयं भाण्डे
समोप्य दक्षिणेन विहारं हत्वाऽऽयतनद्वयादपि भस्मोद्वास्य शकृत्पिण्डेनोपालिप्य
न्युप्योपसमाधाय प्रणयनमिति विशेषः । तथा प्रायश्चित्तेऽपि विशेष उक्तः षट्सुवा-
हुतीर्जुह्यात्—'उद्बुध्यस्वाग्ने त्वमग्ने सप्रथा असि मनो ज्योतिर्जुषतां तन्तुं तन्वन्तुदु-
त्यं चित्रम्' इति ॥ १ ॥

आयाहि तपसा जनेष्वग्ने पावको अर्चिषा ।
उपेमां सुष्टुतिं मम ॥ आ नो याहि तपसा जने
ष्वग्ने पावक दीयत् । हव्या देवेषु नो दधादिति
याज्यानुवाक्ये ॥ २ ॥

गतः । इदं याजुषं होत्रम् ॥ २ ॥

एतदेवाऽऽहवनीयेऽनुगते प्रायश्चित्तम् । नात्र गार्ह-
पत्यमनुगमयत्यग्नये ज्योतिष्मतेऽष्टारूपालं निर्व-
पति ॥ ३ ॥

तत्र तत्राऽऽहवनीयानुगतौ यथाविहितमग्निमुत्पाद्य ज्योतिष्मतीं निर्वपति । यथा
यदि सायमहुतेऽग्निहोत्रे यदि प्राग्भोमकालादित्यादौ । यत्र तु प्रायश्चित्तविशेषश्चो-
दितस्तत्र स एवेप्यते यथाऽन्वाहितादौ । तेनाप्येषा विकल्पित (ल्प्यत) इत्यन्ये ॥३॥

ननु पूर्वसूत्रेण तपस्वत्यपि तत्र तत्र प्राप्ता । तत्किमनयोरेकस्मिन्दोषे श्रूयमाणत्वात्स-
मुच्चयः । नेत्याह—

न तपस्वते ॥ ४ ॥

यदा ज्योतिष्मते निर्वपति तदा न तपस्वते । विकल्प एव त्वनयोः शास्त्राभेदादिति
भावः । अथवा सर्वत्रानुगतेष्टिमित्यनेन सहैतत्सामान्यविशेषभावेन योजनीयम् । सर्वा-
ग्निषु तपस्वती । ज्योतिष्मती त्वाहवनीये न तपस्वत इति बाध एव तत्र तपस्वत्या
इत्यर्थः । मन्थनविषये तु यदि गार्हपत्य आहवनीयो वेति विधिना तपस्वत्येव सर्वत्र
न ज्योतिष्मती विशेषविहितत्वात् । अन्यथाऽऽहवनीये तस्यानवकाशत्वप्रसङ्गाच्च ।
तत्रापि तु द्वयोर्विकल्पः, इत्यपरम् ॥ ४ ॥

यदि सायमहुतेऽग्निहोत्रे पूर्वोऽग्निरनुगच्छेद-
ग्निहोत्रमग्निश्रित्योन्नीयेत्येकेषाम् । अग्निना पूर्वे-
णोद्धृत्याग्निहोत्रेणानुद्र(नूद्र)वेद्यो ब्राह्मणो बहुवि-
त्सोऽग्निमुद्धरेत् । यत्पुनराधानमादायी स्यात्त-
द्व्यात् ॥ ५ ॥

यद्यप्यत्राहुतेऽग्निहोत्र इतिवचनादा पूर्वाहुतेरयं विधिरास्थेयः । तथाऽप्यग्निश्रित्या-
ग्निहोत्रमुन्नीय वेत्युद्धरणकालनियमात्सहाग्निहोत्रेणोद्धरणवचनाच्च ततः पूर्वकाल एवास्य
संकोचः सामर्थ्यात् । बहुविद्ब्राह्मणाः । तदयमर्थः—विहरणकालप्रभृत्याऽग्निश्रयणा-
दोन्नयनाद्वाऽऽहवनीयानुगतौ पूर्ववदाऽऽहवनीयकर्मवर्जमाग्निश्रयणान्त उन्नयनान्ते वा
कर्मणि कृते बहुविद्ब्राह्मणस्तूष्णीमग्निमुद्धरेत् । ततोऽध्वर्युः कृतान्तादारभ्योद्धरणान्कृत्वा

सहाग्निहोत्रेण बहुविदमग्निं नयन्तमनु(नू)दद्वेत् । ततो बहुविदा प्रतिष्ठापितेऽग्नौ तस्मै यजमानस्तद्धनं दद्याद्यस्मै स्पृहयालुरात्मार्थं निहितवान् नेदमन्यस्मै दास्यामीति । तेनैवाच्युतेन धनेनैनामाहवनीयं गार्हपत्याच्छ्यावितवि (वा) न भवति, एनं बहुविदं वा ततोऽग्निहोत्रमन्यस्मै दत्त्वाऽन्यत्र वा निधायानुगतोष्टिर्मित्राद्याहुतयो वा । तत आहवनीयकर्माण्यकृतानि कृत्वा कृतान्तादारभ्याग्निहोत्रसमाप्तिः । समानोऽयं विधिरजस्त्रे विशेषावचनात् । न चाहुतेऽग्निहोत्र इति वचनादाग्निहोत्रमात्रार्थाग्निविषयो युक्त इति वाच्यम् । यदि प्रातरहुतेऽग्निहोत्रे परोऽग्निरनुगच्छेदित्यत्र व्यभिचारात् । यस्याग्निरुद्धतोऽहुतेऽग्निहोत्र उद्धायेदित्यन्यत्र विशेषवचनाच्च ॥ ५ ॥

यदि प्रातरहुतेऽग्निहोत्रेऽपरोऽग्निरनुगच्छेदनुगम-
यित्वा पूर्वं मथित्वाऽपरमुद्धृत्य जुहुयात् ॥ ६ ॥

प्रातर्विहरणकालप्रभृत्या पूर्वाहुतेर्गार्हपत्यानुगतावाहवनीयोद्वापनादि तपस्वत्यन्तं कर्म यस्याऽऽहवनीयेऽनुद्वात इत्यादिविधिना समानम् । तत्कृत्वा ततोऽग्निहोत्रं जुहुयादित्यर्थः । पुनरुपन्यासस्तूत्रविधिविकल्पार्थः ॥ ६ ॥

यदि त्वरेत पूर्वमग्निमन्ववसाय ततः प्राञ्चमुद्धृत्य
जुहुयात् ॥ ७ ॥

यदि त्वरेत कालातिपत्तिभयादिना तदाऽऽहवनीयमेव गार्हपत्यं परिकल्प्य तत्रैव दक्षिणाग्न्यादीनपि नीत्वा ततः प्राञ्चमाहवनीयमुद्धृत्याग्निहोत्रं जुहुयात् । ततो यदि गार्हपत्य इत्यादिविधिना गार्हपत्यस्योत्पत्तिः ॥ ७ ॥

जामि तु तद्योऽस्य पूर्वोऽग्निस्तमपरं करोति ।
अन्यत्रैवावसायाग्निं मथित्वोद्धृत्य जुहुयात् ।
श्वोऽग्नये तपस्वते जनद्वते पावकवतेऽष्टाकपालं
निर्वपेत् ॥ (ख०९) ॥ ८ ॥

जामीति पूर्वाभिन्दा, उत्तरविधिप्रशंसार्था । पौनःपुन्यनिमित्तमग्नयेस्त्वं जामित्वम् । तत्तु जामि यत्पूर्वमेवाग्निमपरमपि करोतीति । तस्मादन्यत्रैव देशे सहाग्निभिर्धियमाणैर्गत्वा तत्रानुगमायित्वा पूर्वमित्यादिविधिनाऽपरं मथित्वा पूर्ववदेवोद्धृत्याग्निहोत्रं जुहुयात् । ततः श्वोभूते तपस्वतीं निर्वपेत् ॥ ८ ॥

यस्यापरोऽग्निरनुगच्छेदित्येकेषाम् ॥ ९ ॥

शाखोन्तरोक्तविधिविकल्पः ॥ ९ ॥

न कालमवधारयाति । ततोऽत्राग्निं मथित्वोद्धृत्या-
भिमन्त्रयत इतः प्रथमं जज्ञे अग्निरित्येत-
याऽग्ने सन्नाडिषे रय्यै रमस्व सरसे शुन्नायोर्जेऽ-

पत्याय संभ्राडसि स्वराडसि सुषदा सीद सार-
स्वतौ त्वोत्सौ प्रावतामित्युपसमिन्धेऽग्नये
ज्योतिष्मते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्धारुणं
यवमयं चरुम् ॥ १० ॥

अथ वा प्रातरिति न कालविशेषमवधारयेत् । सायं प्रातर्वाऽहुतेऽग्निहोत्रेऽपरान्ध-
नुगतावनुगमयित्वा पूर्वमित्यादिविधिरेव स्यात् । तपस्वत्यास्तु स्थाने वारुणज्योतिष्मन्तौ
समानबर्हिषौ निर्वपेदित्यर्थः । तदेवमेते त्रयः कल्पाः प्रातःकाले यस्याऽऽहवनीयेऽनुद्धृत
इत्यादिविधिना सह विकल्प्यन्ते । अन्त्यस्तवेकः सायं कालेऽपि गतमन्यत् ॥ १० ॥

यस्य पूर्वोऽग्निरनुगच्छेदित्येकेषाम् । न काल-
मवधारयति । तेभ्य एवावक्षणेभ्योऽधिमन्थि-
तव्यः । अथ यदि न तादृशानीवावक्षणाणि
स्युः । भस्मनाऽरणी सःस्पर्श्य मन्थितव्यः
स्वादेवैनं योनेर्जनयति ॥ अग्नये तपस्वते
जनद्वते पावकवतेऽष्टाकपालं निर्वपेत् ॥ यस्या-
ग्निरनुगच्छेदित्येकेषाम् । न कालमवधारयति ।
तेभ्य एवावक्षणेभ्योऽधिमन्थितव्योऽथ यदि
शल्केध्द्रु(द्ध)स्तृणेद्वो(द्धो)वा स्याद्भस्मनाऽरणी
सःस्पर्श्य मन्थितव्यः स्वादेवैनं योनेर्जनयति ।
अग्नये तपस्वते जनद्वते पावकवतेऽष्टाकपालं
निर्वपेत् ॥ ११ ॥

क्षामावशिष्टानि काष्ठान्यवक्षणाणीत्युच्यन्ते । तेषु मन्थनसमर्थेषु सत्सु तेभ्य एव
द्वे गृहीत्वा मन्थेत् । यदि पुनर्न तादृशानि स्युस्तदा तत्तद्धरमसंस्पर्शं कृत्वा तयोररण्यो-
र्मन्थेत् । एवमरणी संस्कृत्य मन्थनेन स्वादेव योनेर्जनयत्याग्निम् । अवक्षणाभावे भस्मस्थ-
त्वादग्नेस्तत्स्थस्येदानीमरण्योः संक्रमितत्वाच्च । तात्पर्ये च लिङ्गम्— ‘अत्र वाव स
निलायत’ इति । अत एव वचनादवक्षणाभावे भस्मसंस्कारमन्तरेण मथितोऽप्याग्निः
स्वयोन्यनुत्पन्नत्वादसत्सम इत्युक्तं भवतीति । न च गार्हपत्यारण्योराहवनीयमन्थनम् । पृथ-
गरणीष्वग्नीनिति लिङ्गात् । गार्हपत्यस्य तावदियमेवोत्पत्तिः सर्वत्र । प्रायश्चित्तं च तपस्वत्ये-
वासत्यपवादे यथाऽन्वाहितादौ यत्राऽऽहवनीयस्यापि प्रणयनानुपदेशस्तत्रापीयमेवोत्पत्तिः ।
यथा सावित्रादिषु दर्विहोमेष्वाग्निहोत्रे च होमकाले तथैव पशुष्वपि प्रागन्वाधानादित्यादि,
प्रायश्चित्तं च तत्रेदमेवासत्यपवादे यथा यदि होमकाले प्राण उदानमित्यादिना । आप-

स्तम्बस्त्वत्राऽऽह-‘यदि गार्हपत्य आहवनीयो वाऽनुगच्छेत्तेभ्य एवावक्षणेभ्योऽधिमन्थितव्यः’ इति । भरद्वाजश्च-‘अथैकेषां यतरोऽग्निरनुगच्छेत्तेभ्य एव दारुभ्योऽधिमन्थितव्यः’ इत्यादि । ‘एवं शकैधे तृणैधे चेत्यापस्तम्बः’ । शकानि करीपाण्येधा यस्य स शकैधः । तथा तृणैध इति । शकादीन्धने चाग्नावनुगते भस्मनाऽरणी संपश्य मन्थितव्यः । तेषामपि मन्थनसामर्थ्यादिति भावः ॥ ११ ॥

अनुगतेष्टेर्वा स्थान एता आहुतीर्जुहोति ॥

॥ (ख० १०) ॥ मित्राय स्वाहा वरुणाय स्वाहा सोमाय स्वाहा सूर्याय स्वाहाऽग्नये तपस्वते जनद्वते पावकवते स्वाहाऽग्नये शुचये स्वाहाऽग्नये ज्योतिष्पते स्वाहाऽग्नये व्रतपतये स्वाहेति व्याहृतिभिर्विहताभिः समस्ताभिश्च ॥ १२ ॥

सर्वस्या एवानुगतेष्टेरयं विकल्पः । पुनरनुगतेष्टिग्रहणात् । अन्यथा हि अपि वैता आहुतीरित्येवावक्ष्यत् । तथा सर्वासामेव प्रायश्चित्तेष्टीनामनुग्रहमाहाऽऽश्वलायनः-‘अपि वा प्रायश्चित्तेष्टीनां स्थाने तस्यै तस्यै देवतायै पूर्णाहुतिं जुहुयादिति विज्ञायते’ इति । बह्वृचाश्च ता एवेष्टीः प्रकृत्याधीयते ॥ १२ ॥

अथैकेषां विज्ञायते यदि प्रागग्निहोत्रकालादाहवनीयोऽनुगच्छेदन्यं प्रणयेत् ॥ १३ ॥

केचिदहुत इत्यनेन सकलस्य बाधं मन्यन्ते । तदयुक्तं शाखाभेदादेकोदाहरणाभिप्रायेण सामान्यायोगाच्च । यदि हि तथाऽभिप्रेष्येत प्रातर्ग्रहणमेवाकरिष्यत् । न हि माणवकायैकस्मै दधनि दित्सिते तन्त्रे च कौण्डिन्याय भवति वचनं ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तक्रं कौण्डिन्यायेति भवति च तत्र वचनं माठराय दधि दीयतां तक्रं कौण्डिन्यायेति । तथा महाभाष्यकारः-‘न ह्येकमुदाहरणं सामान्यवचनं प्रयोजयतीति । तस्मादुभयकालार्थमित्येव युक्तम् । अथ को होमकालः । ननूक्ता आनक्षत्रदर्शनादयः कालाः सायंप्रातर्होमयोः सूत्रकृता । तेऽयतमस्मिञ्जुह्वयति ततमो भविष्यति प्राग्धोमकालादिति । कोऽर्थः । यदेध्माहरणादि तन्धं प्रकंस्यते ततः प्रागित्यर्थः । तथा च होमकालमनुवदता कात्यायनेनेक्तम्-‘आसन्नेषु चेत्यात्रेष्वाहवनीयोऽनुगच्छेद्गार्हपत्ये जुहुयात्प्राण उदानमप्यगात्’ इति । कश्च पात्रासादनकालः । तन्त्रारम्भ इति ब्रूयात् । यथा प्रणयनविध्यनन्तरमाह बौधायनः-‘अथैतान्यग्निहोत्रपात्राणि प्रक्षालितान्युत्तरेण गार्हपत्यमुपसादयति’ इति । वैखानसभरद्वाजौ तु पारिस्तरणानन्तरमाहुतः-‘अग्नि-

३ पटलः

होत्रपात्राणादाहवनीयविशेषा

व्यासपत्ये प्रायश्चित्तविधिनाऽऽगमिति भेदात् । द्रष्टव्यम्

व्यासवनीयं त्वइति वि

एवं

होमस्वाहेत्याकात्यायनतूर्ण मा

३ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । २९५

होत्रपात्राणि प्रयुनक्ति ' इति । तस्मात्प्रणयनकालप्रभृत्या तन्त्रारम्भादा वा परिस्तर-
णादाहवनीयस्यानुगतावन्यं प्रणीयानुगतेष्टिर्मित्राद्याहुतयो वा । समानोऽयं विधिरजस्वे ।
अविशेषात् ॥ १३ ॥

यदि होमकाले प्राण उदानमप्यगादिति गार्हपत्ये
जुहुयात् ॥ १४ ॥

व्याख्यातो होमकालः पूर्वसूत्रे । तत्र यद्याहवनीयोऽनुगच्छेत्प्राण इत्यादिना गार्ह-
पत्ये प्रायश्चित्तार्थमाज्याहुतिं जुहुयात् । ततो यदि गार्हपत्य आहवनीयो वा, इत्यादि-
विधिनाऽग्निमुत्पाद्य प्रकृतिवदग्निहोत्रसमाप्तिः । तथा चात्रैतामाहुतिमुक्त्वा यथानुपूर्व्यकर-
णमिति कात्यायनः । नात्रानुगतेष्टिः प्रायश्चित्तविशेषवचनात् । नापि विकल्प्यते शाखा-
भेदात् । यस्याग्निरुद्धृत इति विधिनोद्धरणमप्यस्याऽऽहवनीयस्योद्धार्यस्य लभ्यत इति
द्रष्टव्यम् ॥ १४ ॥

यदि गार्हपत्य उदानः प्राणमप्यगादित्याहवनीये ॥ १५ ॥

व्याख्यातः पूर्वम् । नात्र यस्याऽऽहवनीयेऽनुद्धृता इत्येष विधिरिष्यते, जीवःतमाह-
वनीयं कृत्वा तत्र होमवचनात् । यस्तु अथैकेषां यस्याग्निरनुगच्छेन्न कालमवधारयेत् ,
इति विधिः स त्वत्रापि भवत्येव सार्वकालिकत्वात् ॥ १५ ॥

यदि दक्षिणाग्निर्व्यान उदानमप्यगादिति गार्हपत्ये ॥ १६ ॥

एवं हुत्वैव प्रविशानीति यथायोन्युत्पाद्याऽऽधेयः ॥ १६ ॥

यदि सर्वेऽनुगच्छेयुरग्निं मथित्वा यां दिशं वातो
वायात्तां दिशमाहवनीयं प्रणीय वायवे स्वाहेति
जुहुयात् ॥ १७ ॥

होमकालेऽनुगतौ सर्वेषां गार्हपत्यं मथित्वा निधायानुवातमाहवनीयमुद्धृत्य वायवे
स्वाहेत्याहुतिं जुहुयात् । ततो यथास्थानं विहृत्याग्नीन्कृतान्तादारभ्य कर्मसमाप्तिः ।
कात्यायनस्तु वायव्यामाहुतिमपि यथास्थानमुद्धृत्य तस्मिन्नावेवाऽऽह यथा सर्वे चेत्
तूर्णं मथित्वा प्रतिवातमुद्धृत्य वायव्यामाहुतिं हुत्वा यथानुपूर्व्यकरणम्, इति ॥ १७ ॥

यदि निवातेऽनुगच्छेयुरग्निं मथित्वा विहारः
साधयित्वाऽपरेणाऽऽहवनीयमुपविश्य स्वयमग्नि-
होत्रं पिबेत् (अग्निहोत्रप्रत्यास्त्रायो भवतीति
विज्ञायते ।) ॥ १८ ॥

यदि निवाते सति सर्वेऽनुगच्छेयुस्तदा गार्हपत्यं मथित्वा यथास्थानमेव विहारं साधयित्वा यथाविधि संस्कृतमग्निहोत्रमपरेणाऽऽहवनीयमुपाविश्य यजमानः स्वयं पिबेत् । पानस्य च होमप्रत्याम्नायत्वान्न पुनर्होमः । होमकालादन्यत्र सर्वानुगतावनुगतिक्रमेण तस्य तस्याग्नेर्यथाविहितमुत्पात्तिः प्रायश्चित्तं च । क्रमानवगमे त्वाधानक्रमेणेति द्रष्टव्यम् ॥ १८ ॥

यद्यस्तमिते जुहुयात् । पुनरेवास्तमिते जुहुयात् ॥ १९ ॥

प्रागस्तमयाद्धोमे साङ्गस्य होमस्याऽऽवृत्तिः । अकाले कृतस्याकृतत्वात्प्रधानकालत्वाच्चाङ्गानाम् । न तु प्रणयनस्याऽऽवृत्तिः । काल एव तस्य कृतत्वात् । तत्र तु हुत्वाऽप उपस्पृश्येत्येतावति कृते भवतं नः समनसावित्युपतिष्ठेत् । गार्हपत्याहवनीयाविति शेषः । मन्त्रलिङ्गाच्च ॥ १९ ॥

यदि महारात्रे जुहुयात् । पुनरेवोपसि जुहुयात् ॥ २० ॥

उपसि जुहूपतः । प्रागुपसो होमोऽप्येवमौपतः पुनर्होम उपस्थानं च हुत्वैतयैवोपतिष्ठेत् (आप० श्रौ० ९-३-१०) इत्यापस्तम्बोऽप्यसूत्रयत ॥ २० ॥

अग्नयेऽग्निवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्व-
पेद्यस्याग्नावग्निमभ्युद्धरेयुः ॥ २१ ॥

यस्याऽऽहवनीये विद्यमाने तमसन्तं बुद्ध्वा तस्योपर्यन्यं प्रणयेत् तस्यैतामिष्टिं निर्वपेत् । ननु—किमप्युद्धरणमात्रप्रयुक्तमिदं प्रायश्चित्तमाहोस्विदभिप्रणयनप्रयुक्तमिति न ज्ञायते । उद्धरणशब्दस्योभयत्रापि दर्शनात् । तत्र यद्यभ्युद्धरणमात्रप्रयुक्तं ततोऽभ्युद्धृत्याग्निं मध्ये तत्त्वं विदित्वाऽनिहितवतोऽपि प्रायश्चित्तं स्यात् । विपर्यये तु न स्यात् । अतो वक्तव्यो विशेषः । तत्राऽऽहोऽऽपस्तम्बः—‘यथा कथा चाभ्युद्धरेयुः प्रायश्चित्तमित्याश्मरथ्यः । यद्यसंन्युप्ते स्पाशयेयुरनुगमयेयुरेनं न प्रायश्चित्तमित्यालेखनः’ (आप० श्रौ० ९-३-१०) इति । अस्तु वाऽभिप्रणयनं मा वा । यदि कथंचिदभ्युद्धरेयुर्भवत्येवेदं प्रायश्चित्तमित्याश्मरथ्यमतम् । आलेखनस्तु मन्यते ‘यद्यनिहितेऽग्नौ स्पाशयेयुर्जानीयुस्तत्त्वं तदैवं पश्चादुद्धृतमग्निमनुगमयेयुरनु भवत्येव प्रायश्चित्तम्’ । सर्वप्रायश्चित्तमात्रं श्रूयते । अप्राप्तस्योद्धरणमिति । यत एतदुभयमप्याचार्याणां मतं ततो यथाकामी तयोरिति भावः । कर्मार्थाग्न्यभ्युद्धरणविषयश्चायं विधिर्निर्दिष्टभागो वा । एतयोरन्योऽनिर्दिष्टभागोऽन्य इति लिङ्गात् । तेनापवृत्तकर्मण्यन्यार्थमुद्धृतेऽग्नौ संन्युप्ते लौकिकाग्निसंसर्गनिमित्तोद्धरेव कार्या नाभ्युद्धरणनिमित्ता ॥ २१ ॥

भवतं नः समनसावित्यभिमन्त्रयेत् ॥ २२ ॥

गतार्थम् ॥ २२ ॥

ब्रा
उद्वाये
रितः
त्वात्प्र
पशुबन्
'पशु
याऽनु
ह्यति
पूर्वाहु
नाच्च

अ
स्त्रि१५

यते
गौरा

अग्नये ज्योतिष्मते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत् ।
यस्याग्निरुद्धृतोऽहुतेऽग्निहोत्र उद्वायेदपर आदी-
प्यानुद्धृत्य इत्याहुस्तत्तथा न कार्यं यद्भागधेय-
मभिपूर्वं उद्घ्नियते किमपरोऽभ्युद्घ्नियेतेति
तान्येवावक्षाणानि संनिधयेतः प्रथमं जज्ञे आग्नि-
रिति मन्येत् ॥ २३ ॥

ब्राह्मणे तु 'अग्नये ज्योतिष्मते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यस्याग्निरुद्धृतोऽहुतेऽग्निहोत्र उद्वायेत्' (तै० सं २ । २ । ४) इति प्रकृत्य प्रणयनं निषिध्य निन्दित्वा च पुनरितिः प्रथममित्येतया मन्यनमुक्तम् । तत्र प्रणयननिन्दानिषेधयोर्मन्थनविधिप्रशंसार्थत्वात्प्रणयनमन्थनयोर्विकल्प इति सूत्रकाराभिप्रायः । तत्र च लिङ्गम्—' तं हैतमेके पशुबन्ध एवोत्तरवेद्यां चिन्वीत ' इति ब्राह्मणव्याख्याता विकरास्ताननुक्रमिष्यामः । ' पशुबन्धे सोमे सत्रे सर्ववेदसे वा ' इति ब्राह्मणनिषिद्धस्यैव पशुबन्धस्य विकल्पतयाऽनुस्मरणम् । तथा दधोऽवदाय शृतस्यावद्यति एतद्वा विपरीतम् । तथा पत्नीं संनह्यति तिष्ठन्तीं वा, इत्यादि द्रष्टव्यम् । अयं च विधिः ' अहुतेऽग्निहोत्र इति वचनादा पूर्वाहुतेर्होमकालविषयैः सर्वैरपि पूर्वोक्तैर्विधिभिर्विकल्प्यते । ' यस्याग्निरुद्धृत इति वचनाच्च नाजस्त्रेऽग्नौ भवति ॥ २३ ॥

त्रयस्त्रिंशत्तन्तवो ये वितत्तिर इति जुहुयात् ॥ २४ ॥

अथाऽऽहुतिं जुहुयादित्यापस्तम्बः । अथानुगतेष्टेरनन्तरं मित्राद्याहुतीनां वा त्रयस्त्रिंशत्तन्तव इत्याहुतिः ॥ २४ ॥

यदि कृष्णशकुनिर्ध्वंसयन्नुपर्युपर्यग्निहोत्रमती-
य(तिप)ते(त्) । यस्याग्निहोत्रेऽधिश्चिते हविषि
वा निरुप्ते पुरुषः श्वा रथोऽनो वाऽन्तराऽग्नी
वीयात् ॥ (ख० ११) ॥ गौर्वराह एडको वा । तत्रा-
पोऽन्वतिषिच्य गामन्वत्याऽऽवर्तयेत् (वर्धतां भूति-
र्दध्ना घृतेन मुञ्चतु यज्ञो यज्ञपतिमहसः स्वाहेति)
॥ २५ ॥

कृष्णशकुनिः कपोतो वायम इत्येके । ध्वंसयन्स्त्वस्तयन्नुपर्युपर्यग्निहोत्री गौस्तामती-
यते । यस्य सांनाय्येऽधिश्चितेत्यापस्तम्बः । पुरुषो मनुष्यजातीयः । अनः शकटम् ।
गौरारण्योद्धवा । वराहः प्रसिद्धः । ग्रामसूकर इत्येके । एडको मेषः । क्रमेलक

इत्यन्ये । यद्येषामन्यतमः सर्वो वा हविरुत्पत्तिप्रभृत्या प्रदानादन्तरा गार्हपत्याहवनीयौ गच्छेत्तदाऽत्र पुरुषादिगते मार्गेऽपोऽन्वतिषिच्य तानतिक्रान्तानन्वपः सिकृत्वा गामन्वत्य गां सर्वतोऽनुगमय्याऽऽवर्तयेत् । यत एव गमितस्तत एव प्रतिगमयेदित्यर्थः । गामन्तरेणातिक्रमयेदित्याश्वलायनः ॥ २५ ॥

गार्हपत्याद्भस्माऽऽदायेदं विष्णुर्विचक्रम इति
वैष्णव्यर्चाऽऽहवनीयाद्ध्वंसयन्नुद्रवेदेत-
यैव भस्मना पदमपि वपाति । वर्त्म च
लोपयेत्पदं च ॥ २६ ॥

वर्त्म समूहेत् , अनोरथयोर्वर्त्मनी समीपदेशेन समी कुर्यात् । पदं वा लोम(प)येत् । पुरुषादीनां पदरूपं नाशयेत् । गार्हपत्यभस्मना पदमभिवपेत् । देवाञ्जनमिति षडाहुती-
र्हृत्वेत्यापस्तम्बभरद्वाजौ ॥ २६ ॥

यद्यनो रथो वाऽन्तराऽग्नी वीयादित्येके-
षाम् । न कालमवधारयति । अनुगमयत्या-
हवनीयं यदग्रे पूर्वं प्रभृतं पदं हि ते
रश्मीनन्वाततान । तत्र रयिष्ठामनुसंभरैतं
सं नः सृज सुमत्या वाजवत्या । त्वमग्रे
सप्रथा असि जुष्टो होता वरेण्यः । त्वया
यज्ञं वितन्वत इत्यन्यं प्रणीयाग्नये पथिकृते
पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत् । अथोऽन्तिका-
द्धर्हिराहरेदनड्वान्दक्षिणा ॥ २७ ॥

सामान्यवचनात्सार्वत्रिकोऽयं विधिः । पूर्वविधिविषये तु तेन बाध्यते । तथा यद्यनो रथो वाऽन्तराऽग्नी सदो हविर्धाने वा वीयात्पाथिकृती पूर्ववाग्निर्वेदिति सौमिकेनापि बाध्यते तस्यापि सदोहविर्धाननिर्माणादूर्ध्वभावित्वेन विशिष्टविषयत्वात् । अथवा विकल्प एवास्य द्वाभ्यां न सामान्यविशेषभावः शाखाभेदात् । तथा च भरद्वाजवैखानसाभ्यां पूर्वविधिमुक्त्वाऽन्तरमुक्तम् । ‘ यद्यनो वाऽन्तराऽग्नी वीयादित्येकेषाम् । न कालमवधारयति ’ इति । समानोऽयं विधिरजस्वेऽप्यविशेषात् । बह्वृचस्त्वन्नाधीयते—‘यस्य गार्हपत्याहवनीयावन्तरेणानो वा रथो वाश्वा वा प्रतिपद्येत का तत्र प्रायश्चित्तिः ’ इति । नैनन्मनसि कुर्यादित्याहुरात्मन्यस्य हिता भवन्ति, इति । तच्चेन्मनसि कुर्वीत

१ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । २९९

गार्हपत्यादविच्छिन्नामुदकधारां हरेत् , तन्तुं तन्वनरजसो भानुमन्विहीत्याहवनीयात् ।
सा तत्र प्रायश्चित्तिः, इति । पूर्ववदिति यथाऽन्तिकाह्विराहरेदनङ्वान्दक्षिणेति
विधिनेत्यर्थः ॥ २७ ॥

एतामेव निर्वपेत् । स्तोत्रे मूढ एतां शस्त्र एताम् ॥ २८ ॥

स्तोत्रशस्त्रयोरवयवस्याप्रतिभानमन्यथाप्रतिभानं वा मोहः । तत्राप्येतामेवेष्टिं
निर्वपेत् । यद्या समाप्तेरप्रतिसंहिते भवतः । प्रतिसंधाने तु नेप्यते । सर्वाप्रतिभाने तु
हुत्वा सर्वप्रायश्चित्तं तदेव प्रतिभावद्भिः प्रतिभावनीयम् ॥ २८ ॥

यस्य वाऽग्निभिरग्नीन्व्यवेयुर्यो वा व्यवेयात् ॥ २९ ॥

एतामेव निर्वपेदित्यनुषङ्गः । अग्निभिरिति जात्याख्यायां बहुवचनं संसर्गित्वाद्वा ।
यस्याग्नीन्विहृतान्परः स्वेनाग्निना समारूढेनासमारूढेन वा व्यवेयात् । व्यवदध्यात् ।
तस्येयमिष्टिः । यश्चायं व्यवेयात्तस्यापि लौकिकाग्निना ष्ववेताग्नेरपीत्यन्ये ॥ २९ ॥

एतां जने प्रमीतस्य ॥ ३० ॥

जने प्रमीतस्य देशान्तरे मृतस्य मरणश्रवणानन्तरं गृहेष्वेतामिष्टिं निर्वपेत् ।
भरद्वाजस्तत्रानुग्रहमाह—‘ प्राचीनावीती पूर्णाहुतिं जुहुयादित्येके ’ (भ० श्रौ०
९-१३) इति ॥ ३० ॥

तस्याभिवान्यवत्सायैः पयसा जने प्रमी-
तस्याग्निहोत्रं जुहुयाद् यावदस्याग्निभिः
शरीराणि सस्पर्शयेयुः । य उदञ्चो
दर्भास्तान्दक्षिणाग्रांस्तृणाति । प्राची-
नावीत्यग्निहोत्रं दोहयत्यधस्तात्समिधं धा-
रयति ॥ ३१ ॥

व्याख्याताऽभिवान्यवत्सा । तस्याः पयसाऽग्निहोत्रं जुहुयात्, आ शरीरदाहात् ।
यद्यपि तद्यावज्जीवं श्रुतं तथाऽपि वचनाद्भूयते, निवर्तते त्वन्यत्सर्वम् । बाह्वृच्ये त्वेवमेव
मृताग्निहोत्रमुक्त्वोक्तम्—‘ अथाप्याहुरेवमेवैनानजस्त्रानजुह्वत इन्धीरन्ना शरीराणामहर्तोः’
इति । अत्र सर्वं तूष्णीं कियेत । इत्यापस्तम्बभरद्वाजावाहतुः । य उदञ्च इति ये पूर्व-
मग्निहोत्रे परिस्तरणदर्भेषूदगग्रा इत्यर्थः । प्रदर्शनार्थं दोहग्रहणम् । प्राचीनावीत्येव
सर्वत्र पितृर्थात्वात् । पितृर्थत्वं चोपरि देवेभ्यो धारयतीति लिङ्गात् ॥ ३१ ॥

उपरि हि देवेभ्यो धारयन्तीति विज्ञायते ॥ ३२ ॥

देवेभ्यो ह्युपरि धार्यते न पितृभ्य इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

अपो मृन्मयान(न्य)भ्यवहरन्ति ॥ ३३ ॥

अमैवेत्यापस्तम्बः । सर्वाण्यप्सु क्षिपेत् ॥ ३३ ॥

ददत्येवाऽऽयसानि ॥ ३४ ॥

यद्ययोमयमसिदः स्वदितिरित्यादि तद्वहत्येव । ददाति वा चिनोति वेतरयज्ञायु-
धानीति भावः । परमतनिरासार्थं वाऽवधारणम् । यथाऽऽह भरद्वाजः—पुत्रस्य दृष-
त्स्यादायसं च इति ॥ ३४ ॥

ब्राह्मणाय यज्ञायुधानि दद्यात् ॥ ३५ ॥

पात्रप्रतिपत्तिकाले तानि पत्नी पुत्रो वा ब्राह्मणाय श्रोत्रियाय दद्यात् । दानवचना-
देवं ज्ञायते प्रतिग्रहीतुरप्युपयोज्यान्येवेति ॥ ३५ ॥

अमैव पुत्रस्य दृषत् ॥ ३६ ॥

अमैव सहैव दृषत्पट्टः, दृषदुपलाशमादि पुत्रस्य स्यादित्यर्थः । तथा चाश्ममया-
नीत्येव कात्यायनः ॥ ३६ ॥

यद्यप्रमीतं प्रमीत इति शृणुयादग्नये सुरभिमे

पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत् ॥ ३७ ॥

अमृतं मृतमुपश्रुत्य पुनरमरणे निर्णीति, अग्नये सुरभिमे निर्वपेत् ॥ ३७ ॥

यदि पूर्वस्यामाहुत्यां हुतायां यजमानो म्रियेत

दक्षिण उत्तरामाहुतिं निनयेत् ॥ ३८ ॥

उत्तराहुत्यादेः कर्मशेषस्य मृतहोमन्यायेन समाप्तिर्वेदितव्या ॥ ३८ ॥

भस्मोत्करं वा गमयेत् ॥ (ख० १२) ॥ ३९ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रे पञ्चदशप्रश्ने तृतीयः पटलः ।

यत्राग्नीनां भस्मराशिर्निहितस्तत्र वा निनयेदित्यर्थः ॥ ३९ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवशास्त्रिसंकलितायां प्रयोग-
चन्द्रिकायां पञ्चदशप्रश्ने तृतीयः पटलः ॥

=====

अथ पञ्चदशप्रश्ने चतुर्थः पटलः ।

=====

यद्याज्यमनूत्पूतं स्कन्देच्छिन्दद्देयं वरो देय
इत्येकेषाम् । यद्युत्पूयमानं स्कन्देच्छिन्दत्प्राणि

दद्यात् ॥ यद्युत्पूतं चित्रं देयम् ॥ १ ॥

छिन्दत्प्राणीति यत्तृणादीनि दन्तैश्छिन्दद्भक्षयति तदेव गवाजादि दद्यात्, न बाल-
मित्यर्थः । चित्रं हृदयंगमं धनमिति शेषः । तथा चित्रं धनमित्येव भरद्वाजः । वरो
देय इत्येकेषाम्, इत्यापस्तम्बः ॥ १ ॥

यदस्य गृहे पुष्कलं स्यात्तदद्यात् ॥ २ ॥

यदस्य गृहे पुष्कलं सुलभं यवव्रीह्यादि तदद्यात् ॥ २ ॥

यदि सुगुप्तं भूपतये स्वाहेति तत्प्राञ्चं प्रादेशं
निदध्यात् । भुवनपतये स्वाहेति दक्षिणतः ।
भूतानां पतये स्वाहेति प्रत्यञ्चं भूताय स्वाहेत्यु-
दञ्चम् । भूर्भुवः सुवरित्यूर्ध्वं सं त्वा सिञ्चामीति
तत्संक्षिप्त्यभिमन्त्रयेत् वा ॥ ३ ॥

यदि सुगुप्ते स्कन्ने पुष्कलं दत्त्वा सं त्वेति संक्षिप्त्याभिमन्त्रयेत् वा ततः प्रादेशः ।
ततस्तत्सुचः स्कन्नं सुचि संक्षिञ्चेत् सुचि पुनर्निक्षिपेत् । संसेकायोग्यत्वेऽभिमन्त्रयेत् ।
केचित्तु—यदा तु देवाञ्जनमग्न्यज्ञ इत्याभिमन्त्रणं तदा प्रादेशः न भवन्ति । न च
पुष्कलदानादि । निगदव्याख्यातश्चायमर्थः कल्पान्तरेषु ॥ ३ ॥

यज्ञस्य त्वा प्रमयाऽभिमया प्रतिमयोन्मया परि-
गृह्णामीति परिगृह्णाति ॥ ४ ॥

ततः स्कन्नं परिगृह्णाति, परितश्छिन्नेनापभज्य तस्य देशं तस्योपरि प्रतिदिशं प्रादे-
शान्निमीते । तस्मात्प्रतिदिशमित्यन्ये । प्रादेशिन्यङ्गुष्ठयोः प्रसारितयोरायामः प्रादेशः ।
पूर्वतरविधिशेषश्चायं न सर्वविधिशेषः । प्रासङ्गिकत्वात्तस्य । तेन सुगुप्ते स्कन्न
इत्यर्थः ॥ ४ ॥

देवाञ्जनमग्न्यज्ञ इत्येकेषामनन्तरमाज्याद्वदति ॥ ५ ॥

एकेषां शाखा । आज्यादनन्तरमाज्यमाधिकृत्य देवाञ्जनमग्न्यज्ञ इत्याज्यस्कन्नाभि-
मन्त्रणं वदतीत्यर्थः । कुत एतदभिमन्त्रणं वदतीति चेत् तस्यैवानन्तरवचनात्, देवा-
ञ्जनमग्न्यज्ञ इत्येतैर्यथापूर्वमाभिमन्त्रयेति लिङ्गाच्च । तथा देवाञ्जनमग्न्यज्ञ इत्येतदभि-
मन्त्रयेत्तैकेषामित्येव भरद्वाजः । एतदुक्तं भवति न केवलं सुगुप्ते, किंतु सर्वत्रैवाऽऽज्ये
स्कन्ने देवाञ्जनमग्न्यज्ञ इत्येतैर्मन्त्रैरभिमन्त्रणं तैरैर्विधिभिर्विकल्प्यत इति ॥ ५ ॥

भूपतये स्वाहा भुवनपतये स्वाहा भूतानां पतये
स्वाहेति स्कन्नमनुमन्त्रयेतेति सर्वहविषामनवय-
वेन श्रूयते ॥ ६ ॥

सर्वेषामेव हविषामर्थे श्रूयते नतु किञ्चिद्विशेषमवयुत्येत्यर्थः । केचित्त्वाहुः—सर्वह-
विषामित्यैष्टिकसर्वहविरभिप्रायं दर्शपूर्णमासप्रकरणे श्रुतत्वात् । अनवयवेनेत्यनेनापि
तेष्वेव विषयकात्स्न्यं विवक्षितमिति । तत्र त्वाह भरद्वाजः—‘भूपतये स्वाहेति स्कन्न-
मनुमन्त्रयेतेत्येकेषाम् । न किञ्चन हविरधिकृत्य वदति ’ इति । तच्चेदमविशेषवचनं
यत्राप्युक्तमभिमन्त्रणान्तरं तत्रापि तेन विकल्प्यते । समुर्चयत इत्यन्ये । यथा देवाञ्जनम-
गन्यज्ञ इत्यादौ । यत्र त्वनुक्तं तत्र नित्यमेवेष्ट्यते । ‘यथा यस्य हविर्निरुप्तं स्कन्देद्यस्य
वा देवतायै गृहीतमहुतम्’ इत्यादौ । न बर्हिषि स्कन्ने हविषि प्रायश्चित्तमिष्यते, अस्क-
न्नं हि तद्यद्बर्हिषि स्कन्दति । इति श्रुतेः । तत्र त्वाह भरद्वाजः—‘न बर्हिषि स्कन्ने
प्रायश्चित्तमित्याश्मरथ्यः । यदि भूमिं प्राप्नुयात्कुर्यादेव तत्र प्रायश्चित्तमित्यालेखनः ’
(भ० श्रौ० ९-१३) इति ॥ ६ ॥

यदि कपालं नश्येदाश्विनं द्विकपालं निर्वपेद्द्या-
वापृथिव्यमेककपालम् । भार्गवो होता भवति ।
एकहायनो दक्षिणा ॥ ७ ॥

‘प्रयुक्तानां प्रागर्थकर्मणः’ इत्यापस्तम्बः । अथ यदि कर्मणि प्रयुक्तानां मध्ये
प्रागर्थकर्मणः पुरोडाशाधिश्रयणात्कपालं नश्येत्तदृश्येत तदैतां द्विहविष्कां निर्वपेत् ।
तस्यां तु ऋत्विङ्नियमात् प्रासङ्गिकत्वाच्च । तन्निष्ठा एव होतारं भृगुवंश्यमागमयेत् ।
अविरोधाद्दक्षिणायाश्च समुच्चयः ॥ ७ ॥

यदि भिद्येत गायत्र्या त्वा शताक्षरया संधामीति
तत्संधायाभिन्नो घर्म इत्यभिमन्त्र्यापोऽभ्यावह-
त्याथान्यत्कपालं सस्कृत्य तद्वा पिष्ट्वाऽन्यया
मृदा करणीयया कृत्वा घर्मो देवाः अप्येत्त्विति
कपालेष्वपि सृजति ॥ यदि प्रागुपधानाद्भिद्येत ॥ ८ ॥

यदि कर्मणि प्रयुक्तं कपालं भिद्येत तत्संधानार्थैर्द्रव्यैः संधाय मनो ज्योतिरित्याप-
स्तम्बीये संधानलिङ्गया तदभिजुहुयादित्युक्तम् । समानोऽयं विधिरेकदेशभेदेऽपि
यथोक्तं न्यायविद्भिर्न समवायात्प्रायश्चित्तमेकदेशेऽपीति । भूमिर्भूमिगादित्यध्वर्योर्निव-

४ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । ३०३

र्तते प्रत्याम्नानात् । ब्रह्मा तु तेनाभिमन्त्रयत एव । अन्यत्कपालं दर्भेषु प्रयुज्य तत
एकवदूहेन संमृश्यैवं प्रोज्झ्य धर्मो देवाः अप्येत्येति भिन्नस्य स्थाने क्षिपेत् प्रागुपधाना-
च्चेत्तद्विघ्नं भवति ॥ ८ ॥

अथ यद्युपहितानामेतेनैव मन्त्रेणोपदध्यात् ॥ ९ ॥

परतस्तुपधानाद्देहेऽन्यत्संस्कृतमेतेनैव मन्त्रेणोपदध्यादित्येतावान्विशेषः । समानम-
न्यत्संधानादि ॥ ९ ॥

वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेद्यदि पत्नी
संयाजयन्कपालमभि जुहुयात् ॥ १० ॥

प्रासङ्गिकत्वमस्यापि तन्त्रमध्यपाताद्द्रष्टव्यम् ॥ १० ॥

एतामेव निर्वपेत्पुत्रे जात एतामेव निर्व-
पेद्यो दर्शपूर्णमासयाजी सन्नमावास्यां वा
पौर्णमासीं वाऽतिपाद(त)येत् ॥ ११ ॥

व्याख्यातोऽयं विधिः पथिकृद्विधिना ॥ ११ ॥

एतामेव निर्वपेद्यदनिष्टाऽऽग्रयणेन नवस्याश्रीयत् ॥ १२ ॥

नानिष्टाऽऽग्रयणेनाऽऽहिताग्निर्वस्याश्रीयदित्युक्तम् । तदतिक्रमेऽप्येषैव प्राय-
श्चित्तिः ॥ १२ ॥

आनीतां वा एष देवानां य आहिताग्निरदन्त्यस्य
देवा अन्नम् । यदकृत्वाऽऽग्रयणं नवास्याश्रीयत्
द्वेभ्यो(वानां) भागं प्रतिकृतृसमद्यादार्तिमा-
र्छेत् ॥ १३ ॥

अथानेन प्रायश्चित्तनिमित्तस्य प्राशनस्य निन्दा प्रदर्श्यते, प्रायश्चित्तादरार्थम् ।
देवानां ह्येष संबन्धमानीतो योऽग्निनाधत्ते, भागलिप्सुभिर्देवैः स्वीयत्वेन परिगृहीत इति
यावत् । तस्मादतः परमस्यान्नं देवा भुञ्जते । तत्र यदि ताननिष्टा स्वयं नवमश्रीयत्
द्वेभ्य एव भागतया क्लृप्तमग्रपाकमशितवान्स्यात् ततश्चाऽऽर्तिं प्राप्नुयात् । तस्मादशन-
निषेधं नातिक्रमेत् । अतिक्रम्य त्ववश्यमेतां निर्वपेत् । निरुप्य चैनां स्वे काले पुनरा-
ग्रयणेन यजेत अशननिमित्तत्वादस्याः कालातिक्रमे च पुनः पाथिकृतवैश्वानरौ प्रागेव
दर्शितौ ॥ १३ ॥

मारुतं त्रयोदशकपालं निर्वपेद्यस्य

पुत्रौ यमौ जायेतां गावौ वा ॥ (ख० १३) ॥ १४ ॥

पुत्रावात्मसंभवौ यमौ जायेयातां गावौ वा पुरुषौ वेत्यापस्तम्बः ॥ १४ ॥

निर्वीर्यतां वै जातः पुरुष आशास्तेऽपशुतां गौः ॥ १५ ॥

वीर्यं प्रजननशक्तिः । आशासनमिच्छा । तथा च तत्कार्यं करोति । अर्थो लक्ष्येत । तदयमर्थः—पुरुषो यमो जातो वीर्योपवातं करोति । पशुश्चापशुताम् । तस्मादादत्तव्यं प्रायश्चित्तमिति ॥ १५ ॥

गायत्री पुरोनुवाक्या भवति । त्रिष्टुभ्याज्या ॥ १६ ॥

मरुतो यद्धवो दिवो, या वः शर्मेति । इदं याजुषं हौत्रम् ॥ १६ ॥

वैष्णवं त्रिकपालमेके समामनन्ति ॥ १७ ॥

गतः ॥ १७ ॥

आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेद्यस्या (द्य)

न्यम(स्या)ग्निषु याजयेयुर्यो वा यजेत ॥ १८ ॥

यदि प्रमादवशात्परस्याग्निषु परमनवहिता ऋत्विजो याजयेयुस्तत्रेयमिष्टिरुभयोर्यष्टु-
राग्निमतश्च ॥ १८ ॥

रौद्रं वास्तुमयं चरुं निर्वपेद्यत्र पशुपतिः पशूञ्छ-
मयेत ॥ १९ ॥

यस्य पशूञ्ज्वरो मारयेत्तस्य तच्छान्त्यर्थं चरुः । वास्तुर्नाम सस्यविशेषः ॥ १९ ॥

एतया निषादस्थपतिं याजयेत् ॥ २० ॥

निषादो नाम ब्राह्मणाच्छूद्रायामुत्पन्नः । क्षत्रियादित्यपरम् । स्थपतिर्महत्तरः ।
निषादश्चासौ स्थपतिश्चेति निषादस्थपतिः । सोऽपि स्वर्गकामोऽनयेष्ट्या यजेत ॥ २० ॥

ननु शूद्रस्य कर्मानर्हस्य कुतः कर्माधिकारः कुतश्च तस्याग्निविद्ये तत्राऽऽह—

कृष्णाजिनं वा कूटं वाऽकर्णो वा गर्दभो दक्षिणा ।

हारिणो वा हरिणवृणाका वा श्यामाकपात्रो वा ।

द्वे वाक्याम्बू शूर्पे शय्यां वा । सा हि तस्येष्टिः

॥ २१ ॥

निषादस्य मृगघातकवृत्तेः स्वकर्मार्थसाधनविशेषः कूटम् । अकर्णः कर्णविकलः ।
निषादैः कृतपारिचया हरिणवश्यार्थं विस्तृष्टा हरिणपोतिका हरिणवृणाका । पात्रपूरणाः
श्यामाकाः श्यामाकपात्राः । शफकः प्रसृतखुरो हरिण इष्यते । सा हि तदुद्देशेन
विहिता । अतस्तावत्तस्यामस्ति तस्याधिकारः । सैव च यावदर्थमस्याग्निविद्ये अप्याक्षे-
प्स्यतीति भावः । लौकिकाग्नाविष्टिरित्येके । तत्र हविष्कृदाधावेति शूद्रस्येत्यादि न
विस्मर्तव्यम् ॥ २१ ॥

आहित
प्रसिद्धब्रह्म
निर्कृतिं प
चाऽऽहित
ब्रह्मचर्यार्थ
कस्यायं व
व्रतपत्या
'स्त्रियं व

अक
श्रपयेत्

वप

नाम् ।
एवोत्तर
यथार्थ

ग

ततश्च
न्यद्ध
स्तदे
तदेव
वेष्ट

यो ब्रह्मचारी स्त्रियमुपेयात्स गर्दभं पशुमालभेत ॥ २२ ॥

आहिताग्नेर्ब्रह्मचर्यकाले स्त्रियमुपेयुषोऽयं विधिः । आहिताग्न्याधिकारात् । अथवा प्रसिद्धब्रह्मचारिण एव ग्रहणं रुद्धेर्बलीयस्त्वात् । वक्ष्यति च धर्मसूत्रे—‘ गर्दभेनावकीर्णी निर्ऋतिं पाकयज्ञेन यजेत ’ इति । न चैवमस्याऽऽनर्थवचं देवताविकल्पार्थत्वात् । न चाऽऽहिताग्न्याधिकारे वचनानुपपत्तिः, देवताभेदे श्रौतप्रयोगविधानार्थत्वेनोपपत्तेः । तस्माद्ब्रह्मचर्यार्थत्वेऽपि न दोषः । तदुक्तं भरद्वाजेन—‘ यो ब्रह्मचारी स्त्रियमुपेयादिति कस्यायं वादः । आहिताग्नेरित्येकम् । अनाहिताग्नेरित्यपरम् ’ इति । तत्र त्वाहिताग्नेर्वातपत्यादिप्रायश्चित्तं द्रष्टव्यम् । यथोक्तं सूत्रकृता—‘ व्रत्येऽहनि मांसं वाऽश्नाति ’ । ‘ स्त्रियं वोपैति ’ । ‘ यदि दीक्षितोऽवकिरेत् ’ इत्यादि ॥ २२ ॥

भूमावेककपालं पशुपुरोडाशं श्रपयति ॥ २३ ॥

अकपालम् इति(?) वचनाद्भूमिकपालमित्यवचनाच्च कपालधर्मरहितायां भूमौ पुरोडाशं श्रपयेत् ॥ २३ ॥

अप्स्ववदानैश्चरेयुः ॥ २४ ॥

वपादिभिरवदानैरप्सु चरेयुः । प्रयाजादिभिरप्यप्स्वेवं प्रचारः, प्रधानसदेशत्वादङ्गानाम् । न चावभृथवद्यत्राऽऽपस्तत्र गच्छन्ति, अपोऽभ्यवहृत्येत्यवचनात् । तेनाऽऽप एवोत्तरवेदिस्थाने स्थापनीया भवन्ति । तत्रावभृथवदेवेष्मादीनामर्थलुप्तानां निवृत्तिर्यथार्थं मन्त्राणामूहश्च द्रष्टव्यः ॥ २४ ॥

नैर्ऋतः प्राजापत्यो वा । रक्षोदेवत इत्येकेषाम् ।

यमदेवत इत्येकेषाम् ॥ २५ ॥

गर्दभ इति शेषः ॥ २५ ॥

यस्य हविः क्षायति तं यज्ञं निर्ऋतिर्गृह्णाति

यदा तद्देवः संतिष्ठेत् । अथ तदेव हविः पुन-

निर्वपेत् ॥ २६ ॥

यस्य हविः क्षायति विदह्यते तं यज्ञमलक्ष्मीर्गृह्णाति न स कार्य इति यावत् । ततश्च क्षामस्य हविष आज्यं प्रतिनिधिं कृत्वा शिष्टैश्च हविर्भिस्तत्कर्म ‘ तत्संस्थाप्या-न्यद्विस्तद्देवतं निर्वपेत् ’ इत्यापस्तम्बभरद्वाजौ । संस्थाप्य तस्मिन्नेव विहारेऽन्यद्विस्तद्देवतं निर्वपेत् । अग्न्यन्वाधानादि तेनैव हविषा पुनर्यजेत नान्यैरक्षामैरपीत्यर्थः । तदेव हविर्निर्वपेदित्येव सूत्रकाराभिप्रायः । दोहयोर्दाहे तु वैशेषिकत्वादार्तिप्रायश्चित्तमेवेष्ट्यते ॥ २६ ॥

यज्ञो यज्ञस्य प्रायश्चित्तिर्यदुच्छिष्टं स्यात् ॥
तेन सःस्थापयेत् । यं द्विष्यात्तस्मै तां दक्षिणां
दद्यात् । तमेव निर्ऋत्या ग्राहयति ॥ २७ ॥

पुरोडाशे क्षामेऽयं विधिः पूर्वेण विकल्प्यते । तत्र यदेव क्षामावाशिष्टं स्यात्तेनैव
यजेत । या तु तस्मिंस्तन्त्रे दक्षिणा तां हविरुच्छिष्टं च दद्यादित्यापस्तम्बभरद्वाजौ ।
क्षामहविःशेषं च द्वेष्याय दद्यात् । तथा च कृते यज्ञग्राहिणी निर्ऋतिस्तस्मिन् गमिता
भवति । ततश्च स एव यज्ञः श्रेयान्संपद्यत इति पुनरिज्याऽपि न कार्येति भावः ॥ २७ ॥

यथाकथा च क्षायेत्प्रायश्चित्तमेव स्यात् ॥ २८ ॥

सर्वदाह इत्यापस्तम्बः । यदेतत्क्षामप्रायश्चित्तं तत्सर्वदाह एव भवेत् । नैकदेशदाहे
तस्यावर्जनीयत्वात् । यथोक्तं न्यायविद्धिः—‘क्षामे तु सर्वदाहे स्यादेकदेशस्यावर्जनी-
यत्वात्’ (जै० सू० ६-४-१७) इति ॥ २८ ॥

यदि वाऽवदानेभ्यो न प्रभवेत् ॥ २९ ॥

असर्वदाहेऽपि यदा शिष्टं हविरिज्यार्थेभ्योऽवदानेभ्यो न पर्याप्तं स्यात्तदाऽपीष्यते ।
न कथंचिदवदानेभ्यः पर्याप्तमित्यर्थः ॥ २९ ॥

यद्यप्रत्तदैवतं हविर्योपयेत्तथान्यत्तदैवतं
हविरभ्युदाहरेत् ॥ ३० ॥

अप्रत्तं दैवतमवदानं यस्येति विग्रहः । व्यापत्तिर्दोष इति भरद्वाजः । सा च नाशा-
दिनाऽप्ययोग्योपलक्षणार्था असर्वहविर्विषया च । यस्य सर्वाणि हवींषि नश्येयुर्दुष्ये-
युरपहरेयुर्वेत्युत्तरत्र वचनात् । तदस्यां व्यापत्तौ सत्यां यदैवत्यं हविर्योपन्नं तन्मात्रमन्य-
न्निर्वपेन्न तु तत्सहभाव्यव्यापन्नमपि हविरन्तरमित्यर्थः । प्रत्तदैवतस्य त्वप्रत्तसौविष्ट-
कृतस्यापि व्यापत्तौ न पुनरुत्पत्तिः । अप्रत्तदैवतमिति वचनादप्रयोजकत्वाच्च । तथा
प्राक्स्विष्टकृत इत्येवाऽऽश्वलायनः । तथाऽवदानदोषे पुनरायतनादवदानमिति च ।
सांनार्यव्यापत्तौ त्वार्तिप्रायश्चित्तमेवेप्स्यते, वैशेषिकत्वाच्च । वक्ष्यति ‘स्रुगादानप्रभृतयो
मन्त्राः’ इति । तद्विकारव्यापत्तिरपि तेनैव व्याख्याता । तत्र त्वाह भरद्वाजः—
सांनार्यप्रायश्चित्तान्यामिक्षायां न विद्यन्ते । यद्यन्यतरद्व्यापद्येत यत एव कुतश्चोत्पाद्य
प्रचरेत् । यद्युभयं व्यापद्येतान्येन दक्षा पयसा वा यजुषोत्पूतेन प्रचरेत् । आज्येन
वाजिने व्यापन्न इति ॥ ३० ॥

तत्र स्रुगादानप्रभृतयो मन्त्रा आवर्तेरन् ॥ ३१ ॥

स्रुगग्निहोत्रहवण्यादीयते येन स मन्त्रः स्रुगादानः । समन्त्राणामेव कर्मणामावृ-
त्तिर्द्वौ मन्त्रवचनमुत्तरविधिविकल्पार्थम् ॥ ३१ ॥

(यावदन्ते वा व्यापद्येत ॥ ३२ ॥

यावदन्ते कर्मणि कृते व्यापत्तिर्जाता ततः परभाविन एव मन्त्राः प्रयुज्येरन् । पूर्वभाविनां तु सकृत्प्रयोगादेव सिद्धः कर्मोपकारः । त एव वा पूर्वप्रयुक्ताः स्वैः स्वैः कर्मभिरावर्तमानैः संपत्स्यन्त इति भावः ॥ ३२ ॥)

यदि तु प्रत्तदैवतमाज्येन शेषः सःस्थापयेत् ॥ ३३ ॥

यदि प्रत्तदैवतं ततः स्विष्टकृदादि शेषमाज्येन निर्वर्तयेत् । न तु हविरन्तरमागमये-
ल्लोपयेद्वेत्यर्थः । यदा तु प्रत्तदैवतमपि प्रागेव प्रदानादुदुष्टमिति ज्ञायते तदा तु पुनरुत्प-
त्तिरेवासत्कल्पत्वात्प्रदानस्य । अत्र त्वाह कात्यायनः—‘अदोषो वा न वै देवाः
कस्माच्चन बीभत्सन्ते इति श्रुतेः, इति ॥ ३३ ॥

यस्य सर्वाणि हवींषि ॥ (ख० १४) ॥ नश्येयुर्वा
दुष्येयुर्वाऽपहरेयुर्वाऽऽज्येन देवताः प्रतिसंख्याय
यजेत ॥ ३४ ॥

यस्य त्वेकाद्विबहुषु तन्त्रेषु यावत्संभवं सर्वाण्येवाप्रत्तदैवतानि हवींषि नश्येयुर्वाहा-
दिना दुष्येयुर्वा केशकीटादिनाऽपहरेयुर्वा तानि दस्यवस्तदा यासां हविर्व्यापन्नं ता
देवताः प्रतिसंख्याय प्रदानार्थं गणयित्वा ध्रौवाज्येन प्रतिनिधिना यथाप्रकृत्येव यजेत,
नोपांशुधर्मेण प्रतिनिधेस्तद्धर्मवचनात् । पशुधर्माज्यं भवतीति लिङ्गाच्च । आज्यानामपि
व्यापत्तौ स्वात्स्वाद्योनेः स्वैः स्वैर्मन्त्रैः पुनर्गृहीत्वा यजेत ॥ ३४ ॥

अथान्यामिष्टिमनुल्बणां तन्वीत । यज्ञो हि यज्ञस्य
प्रायश्चित्तिः ॥ ३५ ॥

अथ संस्थितायामिष्टौ तामेवेष्टिं पुनरनुल्बणामविकृतां कुर्वीत । यतो यज्ञस्याऽऽर्तस्य
पुनरिज्यैव प्रायश्चित्तिः । तत्र तु सर्वहविर्व्यापत्तिविषये सांन्याययोरप्ययमेव विधिवैशे-
षिकत्वादिष्यते, नाऽऽर्तिप्रायश्चित्तम् । आश्वलायनमतात्त्वावाहनादूर्ध्वमेवायं विधिः ।
यथा हविषां व्यापत्तावेल्हासु(?) देवतास्वाज्येनेष्टिं समाप्य पुनरिज्येति । तथा हविरावृत्तिं
प्रकृत्याऽऽह प्रागावाहनाच्च दोष इति । तथाऽप्यत्यन्तं गुणभूतानामिति च । गुणभूता-
नामपि हविषामत्यन्तमावाहनात्प्रागूर्ध्वं च सर्वदाहे हविरावृत्तिः । नेज्यावृत्ति-
रित्यर्थः ॥ ३५ ॥

अपो व्यापन्नं हविरभ्यवहरतीति विज्ञायते ॥ ३६ ॥

व्यापन्नं तु हविरप्सु क्षिपेत् ॥ ३६ ॥

ननु किमेतद्व्यापन्नं नाम । तत्राऽऽह—

यदार्याणामभोजनीयं स्यान्न तेन यजेत ॥ ३७ ॥

अयमभिप्रायः—यागानर्हतापत्तिर्व्यापत्तिः । सा चाऽऽर्यभोजनानर्हत्वलक्षणो दोषः । न तेन दुष्टपर्यायेण व्यापन्नेन यजेत । तदप्स्वेव क्षिपेदिति । तथा चापो दुष्टं हविरभ्य-
वहरन्तीति प्रकृत्याऽऽह भरद्वाजः—‘कथं दुष्टं हविः स्यात् । यदार्याणामभोजनीयं न
तेन देवान्यजेत ’ इति । तथा शिष्टभक्षप्रतिषिद्धं दुष्टमित्याह कात्यायनः । आश्वलायन
श्चाऽऽह—व्यापन्नानि हवींषि केशनखकीटपतङ्गैरन्यैर्वा बभित्सैरिति ॥ ३७ ॥

यद्धविर्दुःशृतं यमदेवत्यं तद्यममेव गच्छतीति
संस्थाप्य तदन्वाहार्यपचने चतुःशरावमोदनं
पक्त्वा चतुरो ब्राह्मणान्भोजयेत् ॥ ३८ ॥

हविर्ग्रहणाच्चरुपुरोडाशेष्वयं विधिरिति गम्यते नेतरविकारेषु । यदपक्वं विषमपक्वं
वा तद्दुःशृतम् । तत्तस्यै देवतायै हुतमपि यमदेवत्यं भूत्वा यममेव गच्छति । तस्मा-
त्तदारब्धं कर्म तेनैव हविषा संस्थाप्य ततश्चतुःशरावं पक्त्वा चतुरो ब्राह्मणान्भोजयेत् ।
एतदेवास्य प्रायश्चित्तमित्यर्थः ॥ ३८ ॥

तेषां भार्गव एकः प्राशितृणां स्यात्तेभ्यः समानो
वरो देयः । सा प्रायश्चित्तिः ॥ ३९ ॥

एकस्य भार्गवनियमान्नत्विङ्गनियमो भोक्तृषु ॥ ३९ ॥

योऽदक्षिणेन यज्ञेन यजेत । स यज्ञः प्रक्षामोऽनायु[रु]
र्वरा प्रतिष्ठिता देया सा प्रायश्चित्तिः ॥ ४० ॥

दक्षिणाविशेषानाम्नेने यदि यत्किञ्चिदोदनाद्यदत्त्वा यजेत स यज्ञः प्रक्षामो दग्ध
इव भवति निर्वीर्यत्वादानायुरिव च भवति । ‘यज्ञ आयुष्मान्स दक्षिणाभिः’ इति श्रुतेः ।
अथ वा—अनायुरानायुष्यं च यजमानस्य स्यादित्यर्थः । तथाऽनायुर्यजमानः स्यादिति
वैखानसभरद्वाजौ । तत्राभिप्रेतदक्षिणातुल्यमूल्यामुर्वरां दद्यात् । सर्वसस्यादद्या भूरु-
र्वरा ॥ ४० ॥

यद्यादिष्टां दक्षिणामन्तरियादुर्वरां दद्यात्सा
प्रायश्चित्तिः ॥ ४१ ॥

अथ यदि चोदितामेव दक्षिणामदत्त्वा यजेत तत्रापि तत्तुल्योर्वरादानमेव प्रायश्चित्तं
नेतरादित्यर्थः ॥ ४१ ॥

यद्यभागां देवतामावाहयेदाज्येनैनां यथोठां
यजेत । पुरस्ताद्वा स्विष्टकृतः ॥ ४२ ॥

यद्यचोदितां देवतामावाहयेत्तां यथोठां यस्मिन्क्रम आवाहिता तस्मिन्नेव क्रमे यजेत
हुतेषु वा नारिष्ठेषु । सा चाऽऽज्यहविष्ठादुपांशुधर्मेण यष्टव्या । आवहनवचनं च निर्वा-

४ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । ३०९

पोषाकरणदोहनादिरूपस्य हविर्ग्रहणस्यापि प्रदर्शनार्थम् । यद्यभागां देवतामावाहयेद्गृही-
याद्वेति बह्वृचश्रुतेः । तेनाभागायै निरुक्तमुपाकृतं दुग्धं चैवोत्सृज्य, एवमाज्येन यजेत ।
कात्यायनस्त्वाह--‘अधिकं निरुप्य तच्च यजेन्न वाऽचोदितत्वात्’ इति । तत्र भागिन्यभा-
गयोर्मिश्रनिर्वापेऽपि विभागमन्त्रेण विभक्तस्याभागाभागस्य त्यागः ॥ ४२ ॥

यदि भागिनीं नाऽऽवाहयेद्यदोऽस्मरेत्तदुपोत्थाय मन-
साऽऽवाहयेद्यदो देवा अतिपाद(त)यानीत्याहुतिं जुहुयात् ॥ ४३ ॥

भागिन्यनावाहने सति प्रागिज्यायाः स्मृते तदानीमेवोपोत्थाय मनसाऽऽवाह्य-
‘यदो देवा’ इत्याहुतिं जुहुयात् । परतस्त्विज्यायाः स्मृतावाहुतिरेव नाऽऽवाहनम् ॥ ४३ ॥

यस्य हव्यं निरुप्तं स्कन्देदाज्यं वा गृहीतं
चित्रं देयम् । वरो देय इत्येकेषाम् ॥ ४४ ॥

निर्वापप्रभृत्योत्पवनाच्छिन्दत्प्राणि दद्यात् । ततश्चित्रम् । उभयत्र भूपतय इत्यनुम-
न्त्रणम् । व्याख्यातः शेषः ॥ ४४ ॥

यस्यै देवतायै गृहीतमहुतं स्कन्देद्यदस्य
गृहे पुष्कलं स्यात्तदद्यात् ॥ ४५ ॥

देवतायै गृहीतमिति ज्यार्थमवत्तमित्यर्थः । देवतान्तराये स्वक्रमेऽनिज्या, अनिर्वापो
वा । यदस्य गृह इत्यादि व्याख्यातम् । एतेषु निमित्तेषु पुष्कलदानमेव प्रायश्चित्तम् ।
यदाऽन्यदीयाद्धविषोऽन्या देवतेज्यते, अन्यदीयाभ्यां वा याज्यानुवाक्याभ्यां तत्र पुष्कलं
दत्त्वा शिष्टादेव पुनरवदाय यजेत, सर्वस्यैव हविषो देवतार्थत्वात् । अवदानदोषे पुनरायतना-
दवदानमित्याश्रयायनवचनाच्च । तथा देवतायै गृहीतस्य स्कन्दने भूपतये’ इत्यभिगन्त्या-
यमेव विधिरादानायोग्यत्वे तु तदेवाऽऽदाय यजेत । तथा देवतान्तरायेऽप्यसमाप्ते कर्मणि
स्मृते तदानीमेवेज्या निर्वापो वा । समाप्ते त्वग्न्यन्वाधानादारभ्यान्तरितयागार्था पुन-
रिज्या ॥ ४५ ॥

यद्याहुती विपरिहरेयुर्मनो ज्योतिर्जुषतामित्याहुतिं
जुहुयात् ॥ (ख० १५) ॥ ४६ ॥ यस्य देवते
अवदाने वा याज्यानुवाक्ये वा विपरिहरेयुस्त्वं
नो अग्ने स त्वं नो अग्न इत्येताभ्यां संततिं
जुहुयात् । सर्वत्रान्तरिते विपरीते च ॥ ४७ ॥

यस्य देवते विपरिहरेयुर्व्यत्ययेन नयेयुर्ऋत्विजः । यथा निर्वापावाहनादिप्रथममग्नी-
षोमयोः कुर्युरथाग्रेरिति । प्रथमं पूर्वार्धादवदाय, अथ मध्यादित्यवदानविपर्यासः ।

तथा—अग्नीषोमीयादग्निं यजत्याग्नेयादग्नीषोमावित्यादि हविषाम् । याज्यामनुवाक्यां कुर्यादनुवाक्यां वा याज्यामचोदितां वाऽन्यतरत्र कुर्यादुभे वाऽचोदिते इति याज्या-
नुवाक्ययोः ।

सर्वत्रोक्तविषयेऽन्यत्र चायं विधिः । उक्तविषये तु पूर्वेण विकल्प्यते तत्र प्रधाना-
न्तराये—कृत्वा प्रायश्चित्तं, पुनः क्रिया पूर्वत्रैव दर्शिता । यदाऽङ्गमप्यन्तरितमसंस्थिते
तन्त्रे स्मृतं तदुपकारक्षमं च तदपि क्रियते । द्रव्यसंस्कारस्तूपयुक्ते द्रव्ये न क्रियते
तदर्थत्वात् । तथा समन्त्रके कर्मण्यमन्त्रकमपवृत्ते (क्ते) प्रायश्चित्तमेव न पुनर्मन्त्रप्रयो-
गस्तादर्थ्यादेव पुनः प्रयोगो वा यावदन्ते वा व्यापद्येतेत्यत्रोक्तान्यायात् । तथाच भर-
द्वाजः—अपवृत्तार्थस्य कर्मणो मन्त्रप्रयोगः कृताकृत इति । द्राह्यायणेन चोक्तम्—‘यजु-
रन्तर(रा)येऽन्वाहारं ध्यानजप्ये उपेक्षणं शाण्डिल्यः’ इति । होममन्त्रान्तर(रा)ये तु
पुनर्होमोऽन्यत्र प्रतिनिगद्य होमेभ्यः । तेषु तु नाऽऽवृत्तिर्याज्याप्राधान्यात् ॥ ४६ ॥
॥ ४७ ॥

यदि बहिष्परिध्याहुतिः स्कन्देदाग्नीध्रं ब्रूयादेताः
संकृष्य जुहुधीति । ताः सोऽञ्जलिना संकृष्य
जुहुयान्मा यजमानो रिपन्मा पत्नी मा यज्ञो मा
यज्ञपतिः स्वाहेति तस्मै पूर्णपात्रं दद्यात् ॥ सा
प्रायश्चित्तिः ॥ ४८ ॥

‘यदि पुरा प्रयाजेभ्यो बहिष्परिध्याहुतिः स्कन्देदित्यापस्तम्बः । यत्र पुरा प्रयाजे-
भ्योऽप्याहुतिसंभवः सोऽस्य विधेर्विषयः । यथा करम्मपात्रादि पूर्णपात्रः (त्रं) पात्रपूर्णो
(र्ण) ब्रीह्यादि ॥ ४८ ॥

यदि पुरोडाश उद्गा पतेत्स वा विजेत तमन्तर्वेद्या-
साद्य किमुत्पतासि किमुत्प्रोष्टाः शान्तः शान्तेरि-
हाऽऽगहि । अघोरो यज्ञियो भूत्वा सीद सदनः
स्वं मा सीद सदनः स्वं मा हिःसीदेव प्रेषित
आज्येन तेजसाऽऽज्यस्व मा नः किंचन रीरिषो
योगक्षेमस्य शान्त्या अस्मिन्नासीद बर्हिषीति
तमेतेन यजुषाऽभिमन्त्रयेदभिवाऽऽधारयेत् ॥ ४९ ॥

उत्पतेत्कपालेभ्यः पात्र्या वा प्रमादादपगच्छेत्स विजेत भिद्येत वा ततस्तमादाय
बर्हिष्यासाद्य किमुत्पतसीति द्वाभ्यामभिमन्त्र्य द्वाभ्यामभिघार्य पुनः स्थाने स्थापयेत् ।
अस्तीर्णं तु बर्हिष्यभिमन्त्रणाभिघारणे एव क्रियेते नोद्वासनादि ॥ ४९ ॥

भूत्वा प्रभवति यजमानो यस्यैतां यज्ञे प्रायश्चि-
त्तिं कुर्वन्ति ॥ (ख० १६) ॥ ५० ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रे पञ्चदशप्रश्ने चतुर्थः पटलः ।

भूत्वा भूतिं प्राप्य प्रभवति प्रभुर्भवाति समानानामीश्वरो भवतीत्यर्थः । प्ररोचनाप्रद-
र्शनमादरार्थम् ॥ ५० ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवशास्त्रिसंकलितायां प्रयोगचन्द्रिकायां
पञ्चदशप्रश्ने चतुर्थः पटलः ॥

अथ पञ्चदशप्रश्ने पञ्चमः पटलः ।

अथ सोमप्रायश्चित्तान्युच्यन्ते—

अग्निं नरो दीधितिभिररण्योर्हस्तच्युती जनयन्त
प्रशस्तम् । दूरेदृशं गृहपतिमथर्युम् । अग्निनाऽग्निः
समिध्यते सप्त ते अग्ने मनो ज्योतिर्जुषतां त्रयस्त्रि-
ंशद्यन्मे मनसश्छिद्रं यद्वापो(चो)यच्च मे तद्ददः ।
अयं देवो बृहस्पतिः सं तत्सिञ्चतु राधसा ॥
विश्वकर्मा हविरिदं जुषाणः संतानैर्यज्ञं समिमं
तनोतु । या व्युष्टा उषसो याश्च याज्यास्ताः
संदधामि हविषा घृतेन । अयाश्चाग्ने । त्वं नो
अग्ने । सत्त्वं नो अग्ने । भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम
देवा भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः । स्थिरैरङ्गैस्तुष्टु-
वाग्ँसस्तनूभिर्व्यशेम देवहितं यदायुः । स्वस्ति
न इन्द्रो वृद्धश्रवाः स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः
स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः स्वस्ति नो बृह-
स्पतिर्दधातु । पृषदश्वा मरुतः पृश्निमातरः शुभं-
यावानो विदथेषु जग्मयुः । अग्निजिह्वा मनवः
सूरचक्षसो विश्वे नो देवा अवसाऽगमन्निह ।
शतमिन्नु शरदो अन्ति देवा यत्रा नश्चक्रा जरसं
तनूनाम् । पुत्रासो यत्र पितरो मदन्ति मा नो

मध्या रीरिषताऽऽयुर्गन्तोः । प्रेद्धो अग्न इत्येषा ।
 श्रुत्कर्णाय कवये मेध्याय वचोभिर्नाकमुपयामि
 शः सन् । यतो भयमभयं तत्कृधी नोऽग्रे देवाना-
 मव हेड युक्ष्व । अग्निं वो देवमग्निभिः सजोषा
 यावि(जि)ष्टं दूतमंध्वरे कृणुध्वम् । यो मर्ते-
 (त्ये)षु निध्रुविर्ऋतावातपुर्भूर्धा घृतान्नः पावको
 घृतप्रतीको घृतयोनिरग्निघृतैः समिद्धो घृतम-
 स्यान्नम् । घृतप्रुषस्त्वा सरितो वहन्ति घृतं पिब-
 न्सुयजा यक्षि देवान् ॥ आयुर्दा अग्न इमो अग्रे
 सप्त ते अग्रे मनो ज्योतिर्जुषतां त्रयस्त्रिंशद्यन्मे
 मनसच्छिद्रं विश्वकर्मा युनाजिम त्वाऽग्निं युनज्मी-
 न्धानास्त्वा ॥ (ख० १७) ॥ अग्निर्न ईडित
 ईडितव्यैर्देवैः पार्थिवैः पातु । वायुर्न ईडित ईडि-
 तव्यैर्देवैरान्तरिक्षैः पातु सूर्यो न ईडित ईडित-
 व्यैर्देवैर्दिव्यैः पातु । विष्णुर्न ईडित ईडितव्यैर्देवै-
 र्दिश्यैः पातु । अग्निर्यजुर्भिः पूषा स्वगाकारेण त
 इमं यज्ञमवन्तु ते मामवन्त्वन्तु व आरभेऽनु मा
 रभध्वं स्वाहेत्येतैस्त्रिभिरनुवाकैरविज्ञातप्राय-
 श्चित्ते सोमे त्रयस्त्रिंशतमाहुतीर्जुहोति ॥ १ ॥

तत्राश्रुतानि विशेषप्रायश्चित्तानि यत्र दोषाणां सोऽविज्ञातप्रायश्चित्तः सोमः । एत-
 दुक्तं भवति, पुरुषप्रमादालस्यादिभिस्तत्र प्रायशो भवन्त्येवान्येऽन्येदोषाः । न च ते सर्वे
 श्रुतप्रायश्चित्तविशेषा एव भवन्ति, विचित्रत्वात्तेषाम् । तस्माददृष्टदोषविघातार्था एत-
 आहुतीर्जुहोतीति । तत्र—अग्निर्न ईडित इत्यादीनां त इमं यज्ञमित्यादिरनुषङ्गः
 यथा पार्थिवैः पातु त इमं यज्ञमित्यादि । तथा—अग्निर्यजुर्भिस्त इमं, पूषा स्वगाका-
 रैस्त इममिति च ॥ १ ॥

त्रयस्त्रिंशतं यज्ञतनूराग्निध्रे ॥ २ ॥

नात्र पूर्वपूर्वानुद्वेगणम्, अवचनात् ॥ २ ॥

पृथिवि भूवरि सिनीवालयुरन्ध्र आचित्ते मनस्ते
 सुवो धिवस्त इति वसतीवरीषु सवनीयासु वा
 विषित्तासु सप्ताऽऽहुतीर्जुहोति ॥ ३ ॥ सोम-

स्याऽऽज्यमसि हविषो हविर्ज्योतिषां ज्योतिर्विश्वे-
षां देवानां भागधेयी स्थेत्यभिमन्त्र्य सं वः
सिञ्चन्तु मरुतः समिन्द्रः सं बृहस्पतिः । सं वोऽ-
यमग्निः सिञ्चत्वायुषा च बलेन च । सर्वमायु-
र्दधातु मे ॥ मान्दा वाशाः । आपो भद्राः । आदि-
त्पश्यामि । आपो हि ष्ठा मयो भुवो यो वः शिव-
तमो रसस्तस्मा अरं गमाम व इत्येताभिः
सप्तभिः सँसिञ्चेदभि वा मन्त्रयेत् ॥ ४ ॥

प्रतिपदमेकैकाऽऽहुतिः । भुवो विवस्त इति सप्तमी । सवनीयासु एकधानासु विवि-
क्तासु स्कन्नासु । संसिञ्चेत्ता एव पुनराददीत । यदा त्वादानायोग्यास्तदाऽभिमन्त्र-
येत् ॥ ३ ॥ ४ ॥

यादि प्रातःसवने पुरा होमात्सोमोऽतिरिच्येत तं
चमसेष्वभ्युन्नयेयुरूप जुहुयुर्वा ॥ ५ ॥

प्रातःसवनेऽन्तिमस्य चमसगणस्य प्राग्घोमाद्यदि कलशादिषु पश्येयुरतिरिक्तं (क्तानि)
चमसेष्वानयेत् । उपजुहुयाद्वा परिप्लवादिनाऽर्वागनुवषट्कारात् । उपहोमास्तु परतो
होमादर्शनेऽपि यावदनुवषट्कारं लभ्यन्ते, उपहोमकालानत्ययात् । प्राग्घोमादिति चानु-
वषट्कारहोमोऽभिप्रेतः ॥ ५ ॥

हुतेऽतिरिक्तस्याऽऽशयित्वा स्तुतशस्त्रवन्तं कुर्युः
सा प्रायश्चित्तिः ॥ ६ ॥

निर्वृत्ते सानुवषट्कारहोमे दृष्ट्वा ततः स्तुतशस्त्रवन्तं सोमं कुर्यात् ॥ ६ ॥

होतृचमसमुख्याश्चमसानुन्नीय बृहतः स्तोत्रमुपाकरोति ॥ ७ ॥

अतिरिक्तादेवोपस्तरणं चमसानाम् । अत्र चमसानुन्नीयेति वचनाच्चमसगणाय
पर्याप्तसोमातिरेक एवातिरिक्तविधिः । अन्यथाऽग्निं नरादिविधिरेवेति सिद्धं भवति ।
केचित्त्वाहुतिमात्रातिरेकेऽप्येकधनाभिर्वर्धयित्वाऽतिरिक्तविधिं कुर्वन्ति ॥ ७ ॥

गौर्ययति मरुतामिति धयद्वतीषु स्तुधीरन् ॥ ८ ॥

पञ्चमोऽत्र स्तोमभाग इति ब्रह्मत्वविधावेव दर्शितम् ॥ ८ ॥

अस्ति सोमो अयं सुत इति वैतास्वैन्द्रावैष्णवी-
भिर्होत्रे स्तुयुः ॥ ९ ॥

एतासु वा स्तुवीरन् नेतरयोरन्यतरेण साम्ना । अथवा—ऐन्द्रावैष्णवीभिर्होत्रे ॥९॥

ऐन्द्रावैष्णवः होताऽनुशंसति ॥ १० ॥

गतः ॥ १० ॥

एतदेव माध्यंदिने सवनेऽतिरिक्ते प्रायश्चित्तम् ॥ ११ ॥

यदि माध्यंदिनेऽतिरिक्तं पश्येदेतदेव प्रायश्चित्तम् ॥ ११ ॥

वण्महाः असि सूर्येति सूर्येषु बृहता गौरवीतेन
वा स्तुवीरन् । एतदेव तृतीयसवनेऽतिरिक्ते प्राय-
श्चित्तम् । वैष्णवीषु शिपिविष्टवतीषु बृहता गौर-
वीतेन वा स्तुवीरन् ॥ १२ ॥

स्तोत्रे विकार इत्यापस्तम्बः ॥ १२ ॥

अग्निष्टोमे सोमोऽतिरिच्येतोक्थ्यं कुर्वीत ॥ १३ ॥

तृतीयसवनेऽपि प्राग्धोमादृष्ट्वा स एवाभ्युन्नयनविधिरुपहोमो वा । हुते तु दृष्ट्वा
अग्निष्टोमश्चेत्क्रतुस्तमुक्थ्यं कुर्वीत । तत्रातिरिक्तं रसमाध(ह)वनीये प्रकृतिवद्भारां कृत्वा
स्थाल्योक्थ्यं गृह्णाति । तत एकधनानां यथार्थमित्येतदाद्या पञ्चहोतुः क्रियते । ग्रहाव-
काशशृतंकारास्तु लुप्यन्ते । प्रस्त्र(श्र)प्स्यन्तो ग्रहानवेक्षन्त इति वचनात् । ततः
प्रातःसवनवदुक्थ्यं विगृह्णातीत्याद्युन्नेतः सर्वं राजानमित्यन्तं तन्त्रं तायते । स्तोत्रेषु
चोक्थ्यवदेव स्तोमभागः । न तु द्वादशस्याऽऽवृत्तिः, उक्थ्यत्वाविधानात् ॥ १३ ॥

यद्युक्थ्ये षोडशिनं यदि षोडशिन्यतिरात्रं यद्य-

तिरात्रे । (द्विरात्रं यदि द्विरात्र एकस्तोत्रमेव) ॥ १४ ॥

तृतीयसवनेऽतिरिच्येतेति कुर्वीतेति चानुषङ्गः । सर्वः प्रयोगश्चैषां ग्रहग्रहणादिरुक्थ्य-
वद्द्रष्टव्यः । एकस्तोत्रमेवेति तृतीयसवनेऽपि सवनान्तरवदेकस्तोत्रमेव, न तूत्तरः क्रतु-
रित्यर्थः । अत्र सूत्रकारेण शाखान्तरानुसारादतिरात्रातिरेके द्विरात्रः । ततः परमेकस्तोत्रं
चोक्तम् । तैत्तिरीयकेऽतिरात्रातिरेकेऽप्येकस्तोत्रमेवोच्यते ‘ यस्यातिरात्रेऽतिरिच्यते
तं वै दुष्प्रज्ञानम् ’ इत्यादिना । छन्दोगबह्वृचैरपि तदेवाऽऽम्नातमनुमतं च तत्तत्कल्प-
कारैः । वचनानि तु विस्तरमयान्न लिख्यन्ते । अतोऽतिरात्रातिरेकेऽप्येकस्तोत्रं युज्यते
विकल्पयितुम् । कात्यायनस्तु तत्रैकस्तोत्रमुक्त्वाऽऽह—‘ असौर्यामी वा ’ इति ।
असौर्यामेऽप्येकस्तोत्रमेवाऽऽहोपग्रन्थकारः । अथो असौर्यामे गौरवीतमेव शिपिविष्टवतीषु
कुर्युः’ इति । अथ विकृत्येकाहानां यथास्वं प्रकृत्युक्त एवातिरिक्तविधिरनुसंधातव्यः । वाज-
पेये त्वेकस्तोत्रमेवोक्तवानुपग्रन्थकारः । तथा तासु बृहन्निधनं वा जृम्भं कुर्युः, इति ।
अत्र पुनः सर्वस्यास्य सोमातिरेकविधेरनुग्रहमाचष्टे बौधायनः—‘ यथा यस्य प्रातःसवन

इत्यादि यथा ब्राह्मणमुक्त्वाऽऽह ' इति च्छन्दोगबह्वृचेषु कामंयमानेषु ते चेन्न कामये-
रन्प्रातःसवनेऽतिरिक्ते यां स्थालीं राज्ञेऽतिशिष्टाय मन्यते तस्या उपरिष्ठादाग्रयणमा-
नीयाधस्तादुपगृह्णाति तं त्रिरभिविष्यन्दयति, सोऽभिविष्यन्दमानः सर्व एवाऽऽग्रयणः
संपद्यते तं त्रिरभिहिङ्कृत्य परिमृज्य सादयति ' इति । तथा माध्यंदिनेऽप्येतमेव विधि-
मविकृतमुक्त्वाऽऽह । तृतीयसवनेऽतिरिक्ते हारियोजनमेवात्राभिविष्यन्दयति । न हि
पुनर्ग्रहणं विद्यत इति । कात्यायनोऽप्याह—'पूर्वात्सवनादतिरिक्तस्योत्तरे संयावनमेके
तं निकामयमानोऽभ्यतिरिच्यत इति श्रुतेः । तृतीयसवनाच्चेद्वारियोजनेऽवनीय होमः ।
अप्सु तावृज्जषिमिश्रस्याप्स्ववहरणम् ' इति । अथ यदा सूत्रकारमतादतिरात्रे द्विरात्रः
क्रियते तदा पूर्वमहः पत्नीसंयाजान्तं संस्थाप्य द्वितीयोऽप्स्वतिरात्रः कार्यः । उपरिष्ठा-
दतिरात्रत्वादहीनानां व्युष्टिद्विरात्रप्रकृतित्वाच्च द्विरात्राणाम् । एवमन्येऽप्यहीनधर्मा द्विरा-
त्रधर्माश्च यथाप्रकृति द्रष्टव्याः ॥ १४ ॥

(तत्र) वैष्णवीषु शिपिविष्टवतीषु बृहता गौरवी-
तेन वा स्तुवीरन् ॥ १५ ॥

तार्तीयसवनिक एकस्तोत्रे ॥ १६ ॥

यदि सोमौ स५सुतौ स्यातां प्रथमानि चत्वारि
संभारयजू५षि हुत्वा महति रात्रियै प्रातरनुवा-
कमुपाकुर्यात् । तस्मिन्परिहित एहि यजमाने-
त्युक्तेऽन्वारब्धे यजमाने संवेशायोपवेशाय गाय-
त्रिया अभिभूत्यै स्वाहेति पुरस्तात्प्रातःसवनस्य
जुहुयात् ॥ १६ ॥

यदि सोमयोः समानस(सु)त्यः स्यात् । आदितः प्रातःसवनस्य बुध्यमात्रे(ने) चतुर्भिः
संभारयजुर्भिर्हुत्वा प्रबोधनकाले प्रातरनुवाकस्योपाकरणमन्वारब्धे यजमानेऽध्वर्युः(यजुर्भिः)
संवेशायोपवेशाय० अभिभूत्यै स्वाहेति एवमन्तेन जुहुयादिति भाष्यकृत् ॥ १६ ॥

उत्तराणि चत्वारि संभारयजू५षि हुत्वा संवेशा-
योपवेशाय त्रिष्टुभोऽभिभूत्यै स्वाहेति पुरस्तान्-
माध्यंदिनस्य सवनस्य जुहुयात् । उत्तराणि
चत्वारि संभारयजू५षि हुत्वा संवेशायोपवेशाय
जगत्या अभिभूत्यै स्वाहेति पुरस्तात्तृतीयसव-
नस्य जुहुयात् । उत्तराणि चत्वारि संभार-

यजूंषि हुत्वा संवेशायोपवेशायानुष्ठुभोऽभिभूत्यै
स्वाहेति पुरस्तादनूबन्ध्याया वपाया जुहुयात् ।
उत्तराणि चत्वारि संभारयजूंषि हुत्वा संवेशा-
योपवेशाय पङ्क्त्या अभिभूत्यै स्वाहेति पुरस्तादु-
दवसानीयाया जुहुयात् । समिद्धेऽग्नौ हूयन्ते
प्राणापानौ मृत्योर्मा पातं प्राणापानौ मा मा हासि-
ष्टमिति द्वे आहुती ॥ १७ ॥

एवं सवनस्य सवनस्य चाऽऽदावुत्तरोत्तरैश्चतुर्भिः संभारयजुर्भिश्छन्दसा सो(चो)त्तरे
सह पङ्क्त्या । पञ्चसवनो यज्ञः । त्रीणि सवनान्यवभृथोऽनूबन्ध्येति (आप० श्रौ०
१४-७-३) इत्यापस्तम्बः । पञ्चसवनस्तु यजुः— अग्ने नयेति प्रातःसवनादि, अभि-
षवादि माध्यंदिनम्, आदित्यारम्भणम्, अवभृथोऽनूबन्ध्येति पञ्च । अन्त्यसंभारयजुर्नियुज्यते
छन्दस्त्वेकैकम् । ज्वलत्यग्नौ हूयन्ते प्राणापानाविति । जपं कृत्वा वनस्पतेः ॥ १७ ॥

पुरस्तात्पाशुकात्स्विष्टकृतो जुहोत्येतिवतीः प्रति-
पदो भवन्ति । प्रेतिवन्त्याज्यानि ॥ १८ ॥

पुरस्तात्पाशुकात्स्विष्टकृतोऽध्वर्ये(र्यु)जुहोति । जपतीत्यापस्तम्बः । एतिशब्दः प्रेति-
शब्दो निगद्यते । तान्याज्यानि भवन्ति वैश्वदेव्यादीनि ॥ १८ ॥

मरुत्वतीः पूषण्वतीर्वा प्रतिपदो भवन्ति ॥ १९ ॥

मरुत्वतीः पूषण्वतीर्वाऽऽरम्भ आज्यानाम् । ब्राह्मणाच्छंसिनो यत्साम तदभिवर्तः ।
उभे बृहद्रथंतरे कर्तव्ये । सर्वेषु संसवप्रायश्चित्तेष्वेष विधिः ॥ १९ ॥

यद्यग्निष्टोमः सोमः परस्तात्स्यादुक्थ्यं कुर्वीत ।

यद्युक्थ्यः षोडशिनम् । यदि षोडश्यातिरात्रम् ।

यद्यतिरात्रोऽप्तोर्यामम् । यद्यप्तोर्यामो द्विरात्रम् ।

यदि द्विरात्रस्त्रिरात्रम् । यदि त्रिरात्र एकस्तोत्रमेव ॥ २० ॥

यद्यग्निष्टोमः । तेन सह संसवप्रायश्चित्तविधिरात्मयज्ञः कर्तव्यः संस्थाविधिकः ।
यद्युक्थ्यसंस्था स्यात्परयज्ञः । षोडशिसंस्था स्वशाखीययज्ञः, तैत्तिरीयकोक्थ्यसंसवे
सोऽतिरेक उक्थ्ये अतिरात्र एव कर्तव्यः । यदि षोडशी परयज्ञः स्यादतिरात्रसंस्था
कर्तव्या । यद्यतिरात्रः स्यात्त्रिरात्रः स्वयज्ञः कर्तव्यः । सर्वं गर्गत्रिरात्रवत् । यदि तु
त्रिरात्रः परयज्ञः स्यात् । एकस्तोत्रमेव विवर्धते । यद्येकसोमातिरेकेण वोक्थ्यादि-
विवृद्धिः ॥ २० ॥

अभिजित्कार्योऽभिजित्यै । विश्वजित्कार्यो विश्वस्य जित्यै ।
सर्वस्तोमः सर्वपृष्ठः सर्वस्याऽऽप्त्यै सर्वस्यावरुद्ध्यै । क्रोशानु-
क्रोशे कार्ये वसिष्ठस्य निहवे उभे बृहद्रथंतरे कार्ये ।
सजनीयः शस्यं विहव्यः शस्यमगस्त्यस्य कया शुभी-
यः शस्यमिन्द्रस्य निष्केवल्यं तानि शस्सेदभिर्वतं ब्रह्मसाम
कुर्यात् । अभिजितं विश्वजितं वा यज्ञक्रतुं कुर्यादिति सं-
प्रेष्यति ॥ २१ ॥

अभिजिद्विश्वजिद्वा सर्वपृष्ठः सर्वस्तोमः सर्वस्याऽऽप्त्यै सर्वस्यावरुद्ध्या इति
ब्राह्मणम् । वैराजं शाकरं रैवतामिति सोमे तूभयच्छन्दसः । सप्तदश एकविंश-
स्तृणवस्त्रयास्त्रिंश इति । एवंलक्षणोऽतिरात्रो भवति । विश्वजितं (सर्वस्तोमः क्रतूनाम्)
इति यस्मिंस्तस्य शसनम् । ममाग्न इति । अगस्त्येन दृष्टं कया शुभीयं नी(नारि)ष्ठे
त्रीण्यपि जानयिम् (यात् ।) प्रातःसवनीये वैश्वदेवे क्षिपेत् । विहव्यं माध्यंदिनीये ।
मरुत्वतीये अगस्त्यस्य कयाशुभीयं तृतीयसवनीये वैश्वदेवेऽनुप्रोहेत् (क्षिपेत्) । पुनरेषां
प्रयोगः—तौरश्रवसं कार्यमित्येवाऽऽहाऽऽपस्तम्बः । क्रोशानुक्रोशे कुरुतादित्येवमन्तम् ।
पुरस्तात् प्रातःसवनात्संप्रेष्यति । प्रातःसवनात् प्रैषश्छन्दोगबह्वृचानां मतादिति ।
एतदाभिजिति विश्वजिति वा । यदुक्तं संप्रैषे सवनीयादीनि च ॥ २१ ॥

पूर्ववत्संस्थाप्यः । अभिषुत्यं वा दक्षिणाभिर्वा वर्षी-
याः सं यज्ञक्रतुं कुर्युः ॥ २२ ॥

अथवा पूर्ववत् संस्थापयितव्यः । य एवाऽऽरब्धं नैवाभिषव उक्तो(?) 'यद्यग्निष्टोमः
सोमः पुरस्तात्स्यात्' इति । दक्षिणाग्निर्या(आ)नीयाः सम(सं) (दक्षिणाभिर्वरी-
यासं) बहुदक्षिणं शक्रयज्ञात् । रथो वा यावन्तमध्वानं गच्छति ॥ २२ ॥

यावद्रथान्ध्र(ध्वम)न्तरा गिरिं भिद्वा (रवा) नदी
तावता सःसवः समानजनपदे सःसवो नानाज-
नपदे सःसवो नाविद्विषाणयोः सःसवो विद्यत
इत्येकेषाम् ॥ (ख० १९) ॥ २३ ॥

अन्य(याव)द्रथान्ध्र(न्य)न्तरेति वचनात्तद्रथान्यं तावत्यध्वानि यजतो न संसव-
प्रायश्चित्तम् । यत्र वा गिरी स्यातामन्तरा यजेत न संसवप्रायश्चित्तं, सो गिरिकारी-
त्युच्यते, गिरिभिद्वा तत्रान्तरा न तत्र संसवदोषः (?) । गिरिर्वा यथा सर्वतः सर्वतो मह-
च्छिखरैः स वा यत्रान्तरे वर्तते नानाभूते वाऽन्यत्र राज्येऽपि तत्रापि न संसवप्रायश्चि-
त्तम् । अत्र शाखान्तरमुपसंहरत्यापस्तम्बः—'यावद्रथान्ध्रमन्तरा गिरिगिरिभिद्वा नदी

न्यवेयात्पर्वताभतराये वा नानाराज्ययोर्वा संसवो नाविद्विषाणयोः संसवो विद्यत इति कङ्कतिब्राह्मणं भवति ' (आप० श्रौ० १४-२०-४) इति । अन्यस्मिंश्चान्यं तत्र न संसवदोषः । विद्विषाणयोरेव संसवदोषो विद्यते । अविद्विषाणयोर्नास्ति संसवप्रायश्चित्तम् । अर्वागपि स्थान्याद्यजतो लोके ॥ २३ ॥

यदि दीक्षितानामुपतापः स्यान्महानाग्नीध्रीयमु-
पसमाधाय ब्राह्मणं दक्षिणतो निषाद्यैकविंशति-
यवान्दर्भेषुञ्जीलांश्च पूर्णपात्रेऽवधाय ब्राह्मणाय
प्रोक्ष्यापः परिब्रूयात्—जीवा नाम स्थ ता इमममुं
जीवयत जीविका नाम स्थ ता इमममुं जीवयत
संजीवा नाम स्थ ता इमममुं संजीवयतेति
प्रतिब्रूयात् ॥ २४ ॥

दीक्षितानां यत्रोपतापो ज्वरः स्यात् । स यजमान आयतने शेत एव । न करोति यजमानकर्माणि । तं परिगृह्याऽऽग्नीध्रमण्डपं नयेत् । परीमं परित इति नयनमन्त्र आप-
स्तम्बीये द्रष्टव्यः । नास्त्यस्माकं नयनमन्त्रः । तूष्णीमानयनमिति वा गम्यते । आग्नी-
ध्रीय एव स उपसमाधानं बलवत्करणं परिस्तरणं च दर्भैर्ब्राह्मणस्तस्य दक्षिणत उपवि-
शति । दर्भेष्वग्नीध्रीयमभिमुखमुदकपूर्णपात्रमुत्तरतो निषाद्यैकविंशतिकुशास्तम्बांश्च
क्षिप्यन्ते । त्रिभिर्मन्त्रैराप उच्यन्ते जीवा नाम स्थ ता इत्यादि । तृतीये च मन्त्रे तस्य
नामग्रहणं द्वितीयान्तं देवदत्तं संजीवयतेति ब्रूयात् ॥ २४ ॥

या जाता ओषधय इत्योषधिसूक्तेनैताभिरग्नि-
रभिषिञ्चेत् ॥ २५ ॥

ओषधिसूक्तेन च स्नापयत्युदपात्रे या अपः ॥ २६ ॥

पाययत्येतासामपां प्राणापानौ त उपांश्चन्त-
र्यामौ पातामसौ व्यानं त उपांश्चु सवनः पातु
वाचं म ऐन्द्रवायवः पातु दक्षक्रतू ते मैत्रावरुणः
पातु चक्षुषी ते शुक्रामन्थिनौ पातांश्च ओत्रं त
आश्विनः पात्वात्मानं त आग्रयणः पात्वाङ्गानि
म उक्थ्यः पात्वायुष्टे ध्रुवः पातु धीर्य तेऽतिग्राह्याः
पान्त्वसावित्यभिमृशति ॥ २६ ॥

अथैनमभिमृशन्तीत्यापस्तम्बः । सर्वेऽभिमृशन्ति । असाविति नामग्रहणं संबुद्ध्या
॥ २६ ॥

५ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । ३१९

प्रतिजपति प्राणापानौ म उपाश्वन्तर्यामी पातां
व्यानं मे उपाश्व सवनः पातु वाचं म ऐन्द्रवा-
यवः पातु दक्षक्रतू मे मैत्रावरुणः पातु चक्षुषी मे
शुक्रामन्थिनौ पाताश्वश्रोत्रं म आश्विनः पात्वा-
त्मानं म आग्रयणः पात्वङ्गानि म उक्थ्यः पातु
वायुर्मे ध्रुवः पातु वीर्यं मेऽसिग्राह्याः पान्विति
प्रतिजपिते पुष्टिपतौ पुष्टिं प्राणे प्राणमपानेऽपानं
व्याने व्यानमुदान उदानं समाने समानं वाचि
वाचमस्मै पुनर्धेहीत्याहुतिं जुहोति ॥ २७ ॥

यजमानं प्रतिजपत्यध्वर्युः । ब्रह्मेति वैखानसः । प्रतिजपिते पुष्टिपतौ पुष्टिमिति
होममन्त्रः । हुत्वा पूर्ववदभिमर्श इत्यापस्तम्बः । माप्ये तु स्वयं जपत्येतावेवोपाश्वन्त-
र्यामा इति । तत आहुतिराग्नीध्रीयेऽध्वर्युर्यथा पूर्वं कृतमभिर्धर्षणं तथैव न तु स्वयं जपः ।
आग्नीध्रीय उत्पन्न एतत्कर्म, नतु पूर्वम् ॥ २७ ॥

न पुनर्धेषजं करोति ॥ २८ ॥

ततो निवृत्तिः ॥ २८ ॥

यदि म्रियेत प्रागवभृथादन्यवभृथं कुर्युः ॥ २९ ॥

यदि यजमानो म्रियेताक्रियमाणे तु नैमित्तिके प्रागवभृथादशितरेव दहनम् । अस्य
पारिसमापने कृते नैमित्तिके नतु प्रत्यक्षविधानात् । अधिकारः पितृमेधेन यजमानार्थ-
त्वात्कर्मणः स नास्ति यदर्थं तत् क्रियते । अन्ये त्वाहुः—अग्निषु प्राक्षिप्यत इति ॥ २९ ॥

अवभृथं वा गमयित्वोदाहृत्यावभृथादग्निभिरभिसमाहारं दहेयुः ॥ ३० ॥

अवभृथस्नानमन्त्रैरवभृथमन्त्रेणावभृथ इति । अथवा—‘अवभृथं नीत्वा स्वकालेऽवभृ-
थस्नानकाले तूष्णीं प्रोक्ष्याभ्युदाहृत्य प्रागवभृथमुन्नेतारं पुरस्कृत्य, अथ लुप्तं यजमानकर्म
निवर्तते । संस्कार आशिषश्च आयुराशास्त इत्येवमाद्याः समाप्य साङ्गं कर्तुं स्वैरप्य-
ग्निभिः । ये पितृमेधे व्यापारं गच्छन्ति तैर्यथालोकं दहेयुः । पत्न्यप्रियाणेऽ(मरणे)प्ये-
तदेवेति मीमांसकाः । तस्या अपि प्राधान्यात् । पत्नी अङ्गं, तस्मान्न तस्या इत्युप-
देशः ॥ ३० ॥

एतावदेकाहे ॥ ३१ ॥

एतावदेकाहे विधानात् ॥ ३१ ॥

अहर्गणे त्वाहर दहेत्युक्त्वा दक्षिणाग्नेरङ्गारं
निर्वर्त्य निर्मन्थ्येन वा दहेयुः ॥ ३२ ॥

अहर्गणे तु सत्रेऽह्नि वाऽऽहर दहेत्युक्त्वा यजमानमात्मानमध्वर्युराहर तं यजमानं मृतं विधिना दह तं चैनमिति प्रैषार्थः । दक्षिणाग्नेर्गृहीत्वाऽङ्गाराज्जिमन्येन वा, मृतस्य यजमानस्य दहनं तूष्णीममात्यैः कर्तव्यम् । वर्तमानमहः परिसमाप्यास्य पत्नीसंयाजान्तं कर्मान्ये कुर्युः ॥ ३२ ॥

दक्षिणस्यां वेदिश्रोण्यामस्थिकुम्भं निदधाति ॥ ३३ ॥

यजमानस्य चेति शेषः ॥ ३३ ॥

तिसृभिः सार्पराज्ञीभिरभिप्रतिहृताभिरुद्रातारः
स्तुवीरन् ॥ ३४ ॥

उद्रातारः सार्पराज्ञीभिः स्तुवीरन्निति तिसृभिरस्थीनि ॥ ३४ ॥

इतर ऋत्विजो होतृप्रथमाः प्राचीनावीतिनो
यामीरनुब्रुवन्तः सार्पराज्ञीनां कीर्तयन्तो दक्षिणा-
न्केशपक्षानुद्ग्रथ्य सव्यान्प्रस्रस्य दक्षिणानूरुना-
घ्नानाः सव्यानित्येकेषाम् ॥ ३५ ॥

ऋत्विजो होतृप्रथमाः प्राचीनावीतिनो दक्षिणान्केशपक्षानुद्ग्रथ्य बद्ध्वा सव्या-
न्मुक्त्वा दक्षिणानूरुनाघ्नानां विपरीतमित्येके ॥ ३५ ॥

त्रिः प्रसव्यं मार्जालीयमनुपरीयुः ॥ ३६ ॥

अस्थीनि त्रिः प्रसव्यं परिगच्छन्त्यप नः शोशुचदधमिति मन्त्रेणानेन पश्चाद्यामीयं यमो दाधारेति सार्पराज्ञीश्च कीर्तयति । यत्स्तुतमननुशमि(?)स्तमिति लिङ्गात् । उच्चै-
स्तुष्टमानसाः सर्पराज्ञीः । सव्यान्बद्ध्वा दक्षिणान्मुक्त्वा सव्यानूरुनाघ्नानाः स्त्रीरेव प्रतिनिधिमप नः शोशुचदधमित्येतेनैव तत्कृत्वोदङ्मुखा गच्छन्ति । अथैभ्यो यजमा-
नेभ्यो दक्षिणतोऽश्मानं परिधिं दधाति—इमं जीवेभ्यः० पर्वतेनेति विशेष्व(षोऽ)कृता-
स्वहीनसंततिषु पूर्वकाल एव रात्रौ परिस्तरणान्तं महारात्रे बुद्ध्वा यत्प्राप्तकालमहस्तन्त्रं कुर्वन्ति ॥ ३६ ॥

ऐन्द्रवायवाग्रा ग्रहा मैत्रावरुणाग्रा वा मार्जाली-

यन्यन्ते भक्षानुपनिनीयुः ॥ ३७ ॥

अग्निष्टोमनिमित्तं कुर्वन्त्युपसमूहनं, तस्य भूयस्त्वात् । तस्मादेव स्तोमान्(मा) गृह्यन्ते । तथा दर्शपूर्णमासयोः प्रायश्चित्तेषूपप्लेषु नान्यमाज्यं निरुप्यते । केचित्त्वस्यार्थे सोमक्रयं कुर्वन्ति । अयमग्निष्टोमो नैमित्तिक इतरेषां मृतस्य नाधिकार इति न्यायः । तदा सर्वे याजमानं कुर्वन्ति । सूत्रकारमतिस्तु तस्यायं यज्ञ इति तदा तु जपानां याजमानानां संस्काराणाम्—आयुराशास्त इत्यादीनां लोपः । अग्निष्टोमसंस्थासु सोमे चैन्द्रवायवाग्रा

ग्रहा मैत्रावरुणाग्रा वा । यामीषु सर्वस्तोत्राणि । स्तोत्रे स्तोत्रे वर्तमानेऽस्थिघटो निशी-
यते । मार्जालीयेऽअङ्गप्रधानभक्षान्निनीयन्ते ॥ ३७ ॥

अग्न आयूःपि पवस इति प्रतिपदं कुर्वीरन् ॥ ३८ ॥

अग्न आयूःपीति सर्वस्तोत्राणामारम्भः । अत्र विशेषमाहाऽऽपस्तम्बः—‘रथंतरसामैषां
सोमः स्यात् । आयुरेवाऽऽत्मन्दधतेऽथो पाप्मानमेव विजहतो यन्तीति विज्ञायते’ ।
(आप० श्रौ० १४-७-२२) इत्यादि । रथंतरपृष्ठ एवायं स्तोत्रविधिः । अस्मि-
न्पत्नीसंयाजान्ते कृते तस्याग्नयोऽपशीयन्ते निर्मथ्य पितृमेधादिप्रकृतिवच्छेषं समापयन्ति ।
सत्रमहर्नि वा । यस्त्वकृतो दिवसस्तस्मादारभ्य मृतस्य च यत्कर्म तत्सर्वं कुर्वन्ति ।
तस्मिन्निर्हारपक्ष एष विधिरनाथस्य ॥ ३८ ॥

एतावदनाथे नाथवतस्तु दग्ध्वाऽऽस्थीन्युपनह्य
यस्तस्य स्वो नेदिष्ठी स्यात्तं तस्य स्थाने दीक्ष-
यित्वा तेन सह यजेरन् ॥ ३९ ॥

एतावदनाथे नाथवत इति हेतुवचनात् । यदि तु नाथवान्दग्ध्वाऽऽहर दहेत्युक्त्वा
दक्षिणाग्नेरङ्गारेण कृष्णाजिनेऽस्थीनि बद्ध्वा निधाय तस्मिन्नपि न दृश्यन्ते । मृतस्य
यः पुत्रः सोदर्थो भ्राता वा मृतस्य स्थाने दीक्षित आत्मसंस्कारे न वपनमिति केचि-
द्व्याचक्षते । यस्याऽऽवृत्तिः । प्रेताग्नयस्तु ये दीक्षितास्त एव तिष्ठन्त्या क्रतुसमाप्तेः ।
येनेष्टयोऽग्नयस्ते गृहे तिष्ठन्ति नित्यकर्मापि तस्य क्रियते । प्रवासागतस्य चेन्न स्वयं तु
पितृशुश्रूषां कुर्वन्प्रतिनिधिर्य एतेन सहेतरयाजमानस्तिष्ठति । मृतस्य यजमानस्य कर्म
यः करोति ये त्वितरे यजमानास्ते ॥ ३९ ॥

संवत्सरेऽस्थीनि याजयेयुः । अग्निष्टोमः सोमो
रथंतरं गौरवीतं वा साम सप्तदशः स्तोत्रो व्याख्याते
ग्रहाग्ने स्तोत्रेऽस्थिकुम्भमुपनिदधाति ॥ ४० ॥

संवत्सरे पूर्णेऽस्थीनि याजयेयुरिति श्रुतेः । जपो यजमानसंस्कारश्च निवर्तते ।
अर्थलुप्ता आयुराशास्त इत्येवंविधा आशिषश्च । दीक्षणीया तु देवतापरिग्रहार्थेन न
दीक्षार्थेन । अग्निष्टोम एन्द्रवायवाग्रा मैत्रावरुणाग्रा वेत्येवमादि पूर्वास्थियज्ञवत् । अनुत्पन्ने
तु मार्जालीये ये तक्षास्तेषां तु त्याग उत्करे । द्वादशमासात्मकमस्यास्थियज्ञस्य दक्षिणा
उदवसानायान्तं पृष्ठशमनीयं मैत्रावरुण्यामिक्षां वा कृत्वा क्रियतेऽस्थियज्ञः । एष विधिः
सूत्रकाराणाम् । मीमांसकोनां तु पृथक्पृथक् पृष्ठशमनीयं सौत्रामण्यामिक्षां कृत्वा यथैव
पूर्वयज्ञे दीक्षिताः सह(व)नेष्टिना(द्या) कुर्वन्ति । तेषां नैमित्तिको यजेत प्रमीत इति

यावज्जिविश्रुतेः । नित्यानां निवृत्तिः । अग्निहोत्रं तु मृतहोमे न क्रियते चतुरात्रमह्य-
मानानां लौकिकत्वश्रुतेः । अग्नेर्गुप्त्यर्थत्वादिति अनुपदकारवचनाच्च । केचित्त्वह्यमा-
नाग्नीन्धारयन्ति । संवत्सरेऽस्थीनि याजयेयुरिति वचनान्न लौकिका भविष्यन्तीति मृत-
पत्न्यस्थियज्ञेऽपि दीक्षिते पत्नीकर्म च करोति नेष्टिसमीपतः ॥ ४० ॥

यामेन साम्ना स्तुवते । द्वादशशतं दक्षिणा ॥ (ख० २०) ॥ ४१ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रे पञ्चदशप्रश्ने पञ्चमः पटलः ॥

गतः ॥ ४१ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवशास्त्रिसंकलितायां प्रयोग-
चन्द्रिकायां पञ्चदशप्रश्ने पञ्चमः पटलः ॥

=====

अथ पञ्चदशप्रश्ने षष्ठः पटलः ।

=====

यदि सत्राय दीक्षेताथास्य साम्युत्थानं जायेत ।

सोममय(वि)भज्य विश्वजिताऽतिरात्रेण सर्वस्तो-

मेन सर्वपृष्ठेन सर्ववेदसदक्षिणेन यजेत ॥ १ ॥

सत्राय सत्रार्थम् । यज्ञशून्यसत्रेण यक्ष्य इत्युक्त्वा यदि न यजेत । यो यक्ष्य
इत्युक्त्वां न यजत इति लिङ्गात् । याऽत्र योक्ष्य इत्युक्त्वेति विधिप्राप्तां त्रैधातवीया-
मेके सहस्रदक्षिणां समामनन्ति (आप० श्रौ० १४-८-२) इत्यापस्तम्बः ।
सा सहस्रदक्षिणा कार्या । सत्रे दीक्षित्वा रोगादिना निमित्तेन मध्य एवोत्थात्तुमिच्छेत्स
सोमस्य स्वांशं गृहीत्वा स्वाग्नींश्च समारोप्य गत्वा कृतान्तादेव प्रक्रम्य विश्वजिद्विधिना
क्रतुः समापनीयः । एवमतिरात्रेण सर्वस्तोमेन सर्वपृष्ठेन सर्ववेदसदक्षिणेन यजेत इति
वचनात् । न चास्य सप्तदशोऽग्निष्टुद्रवति । अत एव विधेरयज्ञविधेष्वात् ॥ १ ॥

कृतान्तात्कर्माणि प्रतिपद्यते ॥ २ ॥

कृतान्तो यमः । तस्य संबन्धात्पैतृमोधिककर्माणि प्रतिपद्यत इत्यर्थः ॥ २ ॥

अवलिरुयोखायास्तैरन्यां मृदं सःस्कृत्य कुर्यात् ॥ ३ ॥

यदि दीक्षासूत्तिष्ठासेदित्यापस्तम्बः । स चोखायाः पांसूनपादाय तैरन्यां मृदं संसृज्य
तूष्णीमुखां कृत्वा तस्यामुख्यमुत्पादयेत् ॥ ३ ॥

अवलिरुय पशुशिरसां तूष्णीकेष्वाश्लेषयेत् ॥ ४ ॥

तथा पञ्चपशुशिरोभ्यो लेशानपादाय लौकिकेषु पशुशिरःस्वाश्लिष्य मृदा प्रालिप्य
निदधाति ॥ ४ ॥

प्रणीत आहवनीये तूष्णीमग्निं हरति ॥ ५ ॥

‘ प्रणीतेऽग्नौ तूष्णीमन्यं प्रणयेत् । मन्त्रवन्तमित्यपरम् ’ (आप० श्रौ० १४-
८-१०) इत्यापस्तम्बः । प्रणीतेऽग्नावुत्तिष्ठत इत्यनुषङ्गः । स्पष्टमन्यत् ॥ ५ ॥

संचितेऽग्नावुत्तिष्ठतो न साम्युत्थानेऽग्निचयनं
विद्यते ॥ ६ ॥

‘ चितेऽग्नावुत्तिष्ठतो नाग्निचित्या विद्यते । तूष्णीं वाऽग्निं चिन्वीत । मन्त्रवन्तमित्य-
परम् ’ इति भरद्वाजः ॥ ६ ॥

प्राचीनमुदीचीनं वोदवसाय विहारं साधयित्वा
सर्वपृष्ठ्या (पृथा) यजेत । सर्वक्रतुभ्य आगूर्याश-
क्यमाने यष्टुम् । त्रैधातवयिया सत्रे तु विश्वजि-
ताऽतिरात्रेण ॥ ७ ॥

आगोरणं मनसा संकल्पः । वाचा चेत्यपरम् । सूत्रार्थः पूर्वैर्व्याख्यातः ॥ ७ ॥

यदि सुन्वतामाहवनीयोऽनुगच्छेदाग्नीध्रात्प्रणये-
युरेनं यद्याग्नीध्रो गार्हपत्याद्यदि गार्हपत्यो
मन्थेयुरेनम् ॥ ८ ॥

सुन्वतामिति जात्याख्यायामिति बहुवचनम् । नतु सप्रार्थम् । औत्तरवेदिकस्याऽऽ-
ग्नीध्रीयोऽग्निर्योनिस्तस्यापि शालामुखीयः । तस्य त्ववक्षाणमन्थनम् । प्राक्त्वाग्नीध्रप्रण-
यनादौत्तरवेदिकस्यान्वाहितविधिना प्रणयनं शालामुखीयात् । तस्य तु तेनैव विधिना
मन्थनं प्र[स]क्तवौत्तरवेदिकप्रणयनात्तेनैव विधिनाऽस्य प्रणयनं प्राजहितात् । प्राजहि-
तदक्षिणाग्निसम्यावसथ्यानां तु यथाप्रकृत्यन्वाहितविधिरेव सर्वत्र ॥ ८ ॥

यस्माद्दारोरुद्धायेत्तस्यारणी कुर्यात् ॥ ९ ॥

अत एव पुनर्मन्थेदित्युक्तम् । तत्र यद्दारुगतोऽग्निरन्ततोऽनुगच्छेत्तच्छित्त्वाऽरणी
परिकल्प्य मन्थेत् ॥ ९ ॥

क्रमुको भवति ॥ १० ॥

धनुरादिनिर्लेखनप्रभवाः शकलाः क्रमुकः, तत्रेन्धनार्थं भवति ॥ १० ॥

ब्रह्मण उद्गात्रे होत्रेऽध्वर्यवे च चतुरो वरान्दद्यात् ॥ ११ ॥

मुख्याश्चत्वारो महर्त्विजः ॥ ११ ॥

यद्यक्रीतं सोममपहरेयुरन्यः क्रयः ॥ १२ ॥

प्राक्क्रयादपहरणे पुनराहृत्य क्रय एव कार्यो नान्यत्प्रायश्चित्तमित्यर्थः ॥ १२ ॥

यदि क्रीतं यो नेदिष्ठी स्यात्तत आहृत्याभिषुणुयात् ॥ १३ ॥

क्रीतस्यापहरणे यो नेदिष्ठी नेदिष्ठः सोमसंनिवृष्टदेश इति यावत् । ततो यावद-
र्थमाहृत्य तमेवाभिषुण्यादित्यर्थः ॥ १३ ॥

सोमाहाराय सोमविक्रयिणे वा किञ्चिद्वात् ॥ १४ ॥

य इदानीं सोमस्य हर्ता यो वा पूर्वः सोमविक्रयी तयोरन्यतरस्मै यथाश्रद्धं
दद्यात् ॥ १४ ॥

यदि तं न विन्देयुः पूतीकानभिषुण्यात् । यदि
न पूतीकानथ फाल्गुनानि । यदि न फाल्गुनान्य-
थार्जुनान्यथाऽऽदारान् । यदि नाऽऽदारान्या एव
काश्चाऽऽर्द्रा ओषधीराहृत्याभिषुण्यात् ॥ (ख०२१) ॥ १५ ॥

पूतीकादय ओषधिविशेषाः । फाल्गुनानि तृणविशेषाः । तेष्वादाराः फाल्गुनानि
च समुच्चीयन्ते । तत्राप्यापस्तम्बीये विशेषः—‘पूतीकाभाव आदारान्फाल्गुनानि च
यानि श्वेततूलानि स्युस्तदभावे याः काश्चौषधीः क्षीरिणीररुणदूर्वाः कुशान्वा हरितानिति ।
वाजसनेयकम् । अप्यन्ततो ब्रीहियवान् ’ (आप० श्रौ० १४-८-१३) इति ।
तत्राऽऽदारादयोऽपि सोमस्यैव प्रति निधयो न पूतीकादेः सोमस्याङ्गत्वात् । तेन सर्वेषां
तद्धर्मतच्छब्दौ भवतः । हरितानित्येव सर्वाभावेऽपि हरितान्ब्रीहिस्तम्बान्यवस्तम्बा-
न्वाऽभिषुण्यान्न त्वसमाप्य विरमेदित्यर्थः ॥ १५ ॥

प्रतिधुक् प्रातःसवने पूतीकाश्च । दधि च माध्यं-
दिने सवने पूतीकाश्च । शृतं च तृतीयसवने
पूतीकाश्च ॥ १६ ॥

प्रतिधुगादयः पूतीकाश्च सहाभिषूयन्ते, न तु श्रयणं प्रतिधुगादिभिरित्यर्थः ॥ १६ ॥
अपिवा प्रतिधुषा प्रातःसवने सर्वान्सोमाच्छ्री-
णाति । शृतेन माध्यंदिने सवने दध्ना तृतीय-
सवने नीतमिश्रेण ॥ १७ ॥

सर्वेष्वप्येतेषु प्रतिनिधिकल्पेषु प्रतिधुगादिभिः सर्वसोमानां श्रयणं स्यात् । समुच्ची-
यते च तत्तत्प्राकृतैः श्रयणैर्मैत्रावरुणादीनाम् । प्रतिधुगशृतं दुग्धमात्रं पयः । तथा च
भरद्वाजः—‘प्रतिधुगिति दुग्धमात्रं स्यात् ’ इति । नीतमिति नवनीतम् । तन्मिश्रेण
केवलेन वा दध्ना श्रयणम् ॥ १७ ॥

अग्निष्टोमः सोमः स्याद्रथंतरसामा ॥ १८ ॥

आरब्धः क्रतुरग्निष्टोमान्त एव कार्यो रथंतरसामा च यद्यपि संस्थान्तरं सामान्तरं
वाऽभिहितमासीत् ॥ १८ ॥

एकां गां दक्षिणां दद्यात्तेभ्य एव ॥ १९ ॥

यद्यपि पुनरिज्यायां तेभ्यो दास्यन्ते दक्षिणास्तथाऽपि तेभ्य एवेत्यर्थः । एवं च पुनरिज्यायामपि त एवर्त्विज इति सिद्धं भवति ॥ १९ ॥

पुरा द्वादश्याः संवत्सरे वा । तस्मा एव क्रतवे
पुनर्दीक्षेत । तत्र तद्दद्यात्पूर्वस्मिन्दास्यन्त्यात्
त एवैनमृत्विजो याजयेयुः ॥ २० ॥

प्रतिनिधिना प्रवृत्तस्य क्रतोः कर्मान्तरत्वभ्रमाद्विगन्तरपरिग्रहनिरासार्थेऽयं नियमः । ब्राह्मणवाक्यमेतत्पुनरिज्याविधानार्थं व्याख्यातुमुदाह्रियते कल्पान्तरे पुनः सोमं क्रीणीयादिति लिङ्गेन पुनरिज्याऽनुमीयते । वाक्यशेषश्च भवति यज्ञेमेव तद्यज्ञमिच्छति, इति । अत्रैवमुच्यतां तर्हि कियदन्तः पूर्वक्रतुः कियदादिश्चोत्तरः कश्च तस्य कालः का वा संस्थेति तदेतत्सर्वमाहाऽऽपस्तम्बः—‘अवभृथादुदेत्य पुरस्ताद्द्वादश्यास्तस्मा एव क्रतवे पुनर्दीक्षेत’ इति । अवभृथान्तस्तावत्पूर्वः क्रतुः । दीक्षणीयादिश्चोत्तरः । दीक्षायाश्च पूर्वसुत्याप्रभृत्यर्वाद्द्वादशरात्रात्कालः । तस्मा एव च क्रतवे दीक्षेत यत्संस्थः प्रागारब्ध इत्यर्थः । आश्वलायनस्तु अत्र पूर्वमपि क्रतुमुद्वसानीयात्तमुक्तवान् । यथा यज्ञं संस्थाप्योदवसाय पुनर्यजेत, इति । विकल्पं त्वाह कात्यायनः—‘यथा समाप्य पुनर्यज्ञोऽवभृथान्तो वा’ इति । तत्र तद्दद्यात्पूर्वस्मिन्दास्यन्त्यादिति । तामेव दक्षिणां दद्यात् । यां पूर्वस्मिन्क्रतौ दास्यन्त्यात् । दक्षिणोत्कर्षवचनसामर्थ्यात् प्राग्दक्षिणाभ्योऽपहार एवायं विधिः । दत्तासु दक्षिणासु रसस्यर्जाषस्य वाऽपहारेऽपि समाप्तिरेव प्रतिनिधिना । तथा प्रवृत्तद्रव्यलाभे नायं विधिः सर्वत्र । तथा चाऽऽश्वलायनः—‘सोमाधिगमे प्रकृत्येति एवं च पूतीकानेव क्रीतवतस्तदपहारे पुनस्तानेव लभमानस्य नायं विधिर्भवति । तथा सर्वापहार एवायं विधिः । असर्वापहारे त्वतिशिष्टमन्येन वर्धयित्वाऽभिषुणुयुः । सर्वः क्रीतापहारविधिः क्रीतनाशदोषयोरपि दर्शनार्थः, तुल्यन्यायत्वात् । अभिदग्धे तु तत् प्रायश्चित्तं यदपहृत इति लिङ्गाच्च । तथा क्रीते राजनि नष्टे दग्धे वा’ इत्याश्वलायनः ॥ २० ॥

अथ यदि सदोहविधानान्यभिदहोरन्ग्रहानध्वर्युः

स्पाशयेत् । स्तोत्राण्युद्गाता । शस्त्राणि होता ॥ २१ ॥

ग्रहान्गृहीतान्गृहीतान्हुतान्होप्यमाणांश्चाध्वर्युः स्पाशयेदबुध्येतेत्यर्थः ॥ २१ ॥

अनभिदग्धे सोमे कृतान्तात्कर्मणि प्रतिपद्येरन् ॥ २२ ॥

‘पार्श्वतो देवयजनमध्यवसाय कृतान्तादेव प्रक्रमेसुः’ इत्यापस्तम्बः । देवयजनमवसाने वेदिकरणादीनि तूष्णीं क्रियन्ते मन्त्रेण वा श्लाघुक्तन्यासात् । तथाऽनावृताः

क्रियेरन्नावृता वेत्याश्वलायनः । कृतान्तादिति यावत्कर्म कृतं ततः परं तन्त्रमित्यर्थः । प्राग्वंशादिमण्डपदाहे तु न देवयजनान्तरं गम्यते ॥ २२ ॥

दग्धे तत्प्रायश्चित्तं यदपहृते ॥ २३ ॥

अभिदग्धे तु सोमे यदपहृतप्रायश्चित्तं यो नेदिष्ठी स्यादित्यादि तदेव भवति ॥ २३ ॥

पश्चात्र गा दक्षिणा ददाति । पञ्च वरानित्येकेषाम् ॥ २४ ॥

या तत्रोक्ता गौरेकां दक्षिणां दद्यादिति तस्याः स्थाने तत्र पञ्च दद्यात् । अनङ्गु-
होऽपि प्राप्त्यर्थं वरवचनम् । प्रवृत्तद्रव्यस्य लाभे त्वत्रापि प्रकृत्या समाप्तिर्द्रष्टव्या ॥ २४ ॥

यदि ग्रावा दीर्येत द्युतानस्य मारुतस्य साम्ना
स्तुवीरन् । ब्रह्मसाम्नेत्येकेषाम् ॥ २५ ॥

यदि प्रातःसवने ग्रावा शीर्येत पुरस्ताद्बहिष्पवमानादित्यापस्तम्बः । दीर्येत खण्डितः
स्यात् । द्युतानस्य मारुतस्य यत्साम तेनात्र स्तुवीरन् । यद्यपि न तस्य च्छन्दोगैर्ब्रह्म-
सामत्वमुक्तं तथाऽप्यत एवानुवादात्कचिद्विधिर्द्रष्टव्यः ॥ २५ ॥

यदि प्रातःसवने कलशो दीर्येत वैष्णवीषु शिपि-
विष्टवतीषु स्तुवीरन् ॥ २६ ॥

न्याख्यातमिदं ब्राह्मणे—‘यदि प्रातःसवने कलशो दीर्येत वैष्णवीषु शिपिविष्ट-
वतीषु स्तुवीरन् यदि मध्यंदिने दीर्येत वषट्कारनिधनं साम कुर्युः । यदि तृतीयसवन
एतदेव’ इति । तद्यथा ब्राह्मणमेवानुसंधातव्यमित्यर्थः । कलश इति द्रोणकलशस्यैवैक-
देशग्रहणं, यथा सत्यभामा भामा भीमसेनो भीम इति । दीर्येत भिद्येत ॥ २६ ॥

यदि माध्यंदिने दीर्येत वषट्कारनिधनं साम
कुर्युः । यदि तृतीयसवन एतदेव ॥ २७ ॥

निधनमन्तिष्ठा भक्तिः । तद्वषट्कारो यस्य तद्वषट्कारनिधनं तत्साम गायेयुः ॥ २७ ॥

यदि कलशो दीर्येत वषट्कारनिधनं ब्रह्मसाम कुर्यु-
रित्येकेषाम् । सर्वेषामनवयवेन श्रूयते ॥ (ख० २२) ॥
॥ २८ ॥ असवे स्वाहा वसवे स्वाहा विशुवे
स्वाहा विवस्वते स्वाहा गणश्रियै स्वाहा मलि-
स्तुवाय स्वाहा शूषाय स्वाहेति साम्नाऽऽहुतीर्हु-
त्वेन्द्रस्य ग्रहोऽस्य गृहीतो ग्राह्यो देवानां पूरसि
तं त्वा प्रपद्ये सह ग्रहैः सह पशुभिः सह त्विग्भिः
सह सौम्यैः सह सदस्यैः सह दाक्षिण्यैः सह

६ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । ३२७

दक्षिणाभिः सह यज्ञेन सह यज्ञपतिना प्रवि-
शानि सह यन्मे अस्ति तेनेत्यभिमन्त्र्य ॥ २९ ॥

यद्वषट्कारनिधनं साम तद्वाणाच्छंसि साम कुर्यात् । तथाऽसवे स्वाहा, इत्याहुतिषु
हुतास्वध्वर्युणा दीर्णमनुमन्त्रयते यजमानः । नोत्तरयोः सवनयोरयं विधिः । यदि प्रातः
सवने कलशो दीर्येत (आप० श्रौ० १४-८-२९) इत्यापस्तम्बीये तु प्रातःसव-
नग्रहणादुत्तरविधावनुसवनमितिवचनाच्च ॥ २८ ॥ २९ ॥

सवेशाय त्वोपवेशाय त्वेत्यनुसवनं दीर्णे जुहोति ॥ ३० ॥

एतैः प्रतिमन्त्रमनुसवनं दीर्णे पञ्चाऽऽहुतीर्जुहोतीत्येके (आप० श्रौ० १४-८-८९)
इत्यापस्तम्बः । सवनत्रयार्थोऽयं कल्पः । तेन सर्वत्र विकल्प्यते । एवं कृते प्रायश्चित्ते
संधानीयद्रव्यैः कलशं प्रतिलिम्पेत् । तथा च बौधायनः—‘स यद्यवदीर्णो भवति प्रति-
लिम्पत्येनम्’ इति । धारणासमर्थत्वे त्वन्यं मन्त्रेण प्रयुज्य तस्मिन्न(नर)समवनयेत् ।
स्कन्ने तु रसे विधिमाह बौधायनः—‘आग्रयणादत्राऽऽप्तुं प्रस्कन्दयति’ इति । पूत-
भूदाववनीययोस्तु दीर्णयोः सर्वप्रायश्चित्तं हुत्वाऽयमेव प्रकारो द्रष्टव्यः । तथा च तावे-
वैकैकं प्रकृत्याऽऽह बौधायनः—‘स यद्यवदीर्णो भवति लिम्पत्येनम्’ इति । तथा—‘आग्र-
यणादेवात्राऽऽप्तुं प्रस्कन्दयति’ इति । समानोऽयं प्रकार आग्रयणस्थाल्यां विदीर्णायाम् ।
कलशात्तु रसोत्पत्तिः । यथोक्तम्—यदाऽऽग्रयणः कलशादिति ॥ ३० ॥

यदि सर्वैः पर्यायैरस्तुतमभिव्युच्छेत् षड्भि-
र्होत्रे स्तुयुः । तिसृभिस्तिस्मृभिरितरेभ्यः ॥ ३१ ॥

यदि सर्वे रात्रिपर्यायैः (आप० श्रौ० १४-२३-१२) इत्यापस्तम्बः । अतिरात्रे
त्रयो रात्रिपर्यायाश्चतुश्चमसगणास्तैस्त्रिभिरप्यस्तुते यदि व्युष्टा रात्रिः स्यात्तदा त्रिष्वपि
पर्यायेषु होतृशस्त्रार्थानि स्तोत्राणि षड्भिः षड्भिः स्तुयुः, इतराणि मैत्रावरुणब्राह्मणा-
च्छस्यच्छावाकशस्त्रार्थानि तिसृभिस्तिस्मृभिः । एवं द्वादशस्वपि रात्रिस्तोत्रेषु हासः
कार्यः ॥ ३१ ॥

यदि द्वाभ्यां पर्यायाभ्यामस्तुतमभिव्युच्छेद्दोत्रे
मैत्रावरुणाय चान्यतरस्य स्तुयुः । ब्राह्मणा-
च्छसिनेऽच्छावाकाय चान्यतरस्य ॥ ३२ ॥

यदि द्वाभ्यां पर्यायाभ्यामस्तुते प्रथममात्रेण स्तुते व्युच्छेत्तदा मध्यमपर्याये होतृ-
मैत्रावरुणार्थे द्वे एव स्तोत्रे स्तुयुः । ब्राह्मणाच्छस्यच्छावाकार्थे तु लुप्येते । एतदेव विप-
रीतमुत्तरपर्याये । मध्यमोत्तमयोः पर्याययोरितरेतरापेक्षायां पूर्वोत्तरत्वं वेदितव्यम् ॥ ३२ ॥

यद्येकेन पञ्चदशभिर्होत्रे स्तुयुः । तिस्रभिस्ति-
सृष्टिरितरेभ्यः ॥ ३३ ॥

यद्येकेन पर्यायेणास्तुते व्युच्छेत्तदा होतुः स्तोत्रं यथाप्रकृत्येव पञ्चदशभिः स्तुयुः ।
इतराणि पञ्चभिः । अत्रेयं मीमांसा—‘किमयमभिव्युष्टिशङ्कायामेव विधिरुताभिव्युष्टौ
‘सत्याम्’ इति शङ्कायाम्, इति ज्ञात् । कुतः । ब्राह्मणेष्वभिव्युच्छेदित्येवाऽऽम्नानात् ।
नियतपरिमाणभूतासु स्तोमवत्पुनश्चुपपत्तेश्च । न हि नियतकालपरिमाणा सर्वत्राभिव्युष्टि-
र्येन तत्परिमिताः स्तोमाः निगम्येरन् । अतः सत्यामभिव्युष्टौ नैमित्तिको हासः । न
त्वनभिव्युष्ट्यर्थ इति सांप्रतम् । तदुक्तमुपग्रन्थकारेण—अभिव्युच्छेदित्येव शाट्यायनि-
ब्राह्मणे भवति । तथा माह्वविनां तथा कालविनां तथा तैत्तिरीयाणां तथा सर्वेषां विभ-
क्त्युपनिपात् एव स स्थात् । अथापि चेदनभिविवासार्योऽभविष्यदपरिमितः स्तोमोऽभवि-
ष्यत् । यथा नाभिविवसेत् तथा स्तुवीरन्नित्येवाभविष्यत् । न ह्यनभिविवासार्ये परिमा-
णमुपपद्यते । तेन तु परिमाणग्रहणेन जानीमोऽभिव्युष्ट्या संयुक्त एवायं कल्पो भवतीति
॥ ३३ ॥

अग्रे चिचस्वदुपसे इत्याश्विनस्य प्रतिपदं कुर्वीरन् ॥ ३४ ॥
त्रिष्वप्युक्तेषु निमित्तेष्वेव प्रतिपत् ॥ ३४ ॥

यस्याऽऽश्विने शस्यमाने सूर्यो नोदियात् । सर्वा अपि दाश-
तय्यः शस्येत् । सौर्यं पशुं बहुरूपमुपाकुर्यात् । यस्याऽऽ-
श्विने शस्यमाने सूर्यो नाऽऽविर्भवतीति विज्ञायते ॥ ३५ ॥

यदा सूर्यो न प्रकाशते मेघादिच्छन्नस्तदा संधिचमसेषु भक्षितेषु नानावर्णशृङ्गा-
लालभ्यते प्रसज्यते च तत्र सन्ननीयतन्त्रम् । दश मण्डलान्यवयवा अस्या इति दशतयी
क्तवसंहिता । तस्या ऋचो दशतयीर्दशतयीरित्याहानतिभेदात् । ता बह्वीरप्यनुब्रू-
याद्वा यावत्सूर्यः प्रकाशते ॥ ३६ ॥

यदि समन्वारब्धानां सर्पतामुद्राताऽपच्छिद्येत ।

यज्ञेन यजमानो व्यृध्येतादक्षिणः स यज्ञक्रतुः

संस्थाप्योऽथान्य आहृत्यः ॥ ३६ ॥

स यज्ञ उदवसन्नियान्तः संस्थाप्यः । अथानन्तरे पर्वणि स एव क्रतुः पुनराह-
र्तव्यः ॥ ३६ ॥

तत्र तद्व्याघ्रपूर्वस्मिन्दास्यन्स्यात् ॥ ३७ ॥

उक्तोर्थः ॥ ३७ ॥

६ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । ३२९

ननु सन्त्वेते विधय एकैकस्यापच्छेदे । यदा पुनरेषां त्रयाणां द्वयोर्वा युगपदपच्छेद-
स्तत्र को विवेकः । किमत्र विवेचनीयं यावतामपच्छेदस्तावतां प्रायश्चित्तानि समुच्चेप्यन्ते
निमित्तसंनिपातात् । सत्यं समुच्चीयतां सर्वत्र प्रस्तोतृप्रायश्चित्तमविरोधात् । उद्गातृप्रति-
हर्त्रोस्तु विरुद्धे प्रायश्चित्ते कथं समुच्चेप्येते, न ह्यदक्षिणत्वसर्वस्वदक्षिणत्वयोः समु-
च्चयसंभवः । तत्राऽऽह—

त एवैनमृत्विजो याजयेयुः । अथ यदि प्रस्तोताऽ-
पच्छिद्येत यज्ञस्य शिरोऽपच्छिद्येत ब्रह्मणे वरं
दत्त्वा ॥ ३८ ॥

उद्गातृप्रतिहर्त्रोर्निमित्तसंनिपाते मुख्यत्वादुद्गातुरेव प्रायश्चित्तं प्रवर्तते न प्रतिहर्तुस्तेन
विरोधात् । तस्य तु कृते सर्वप्रायश्चित्तमात्रं भवति ॥ ३८ ॥

अथ पवमानोत्सर्पतामुद्गातृणामपच्छेदे प्रायश्चित्तमारभ्यते—

स एव पुनर्वर्तव्यः ॥ ३९ ॥

स एव पुनः पूर्ववद्वत्स्मरणविधिना वर्तव्यः ॥ ३९ ॥

अथ यदि प्रतिहर्ताऽपच्छिद्येत पशुभिर्यजमानो
व्यूध्येत । पुनर्यज्ञे सर्ववेदसं दद्यात् ॥ ४० ॥

ऋतुदक्षिणार्थे सर्ववेदसं दद्यात् ॥ ४० ॥

युगपदपच्छिन्नयोरुद्गातुः प्रायश्चित्तं कुर्यात् ।
प्रतिहर्तुः सर्वप्रायश्चित्तं जुहुयात् ॥ ४१ ॥

युगपदपच्छेदे तूद्गातुः प्रायश्चित्तं प्रतिहर्तुः सर्वप्रायश्चित्तं जुहोतीत्यर्थः ॥ ४१ ॥
अस्त्वेवं यौगपद्ये । क्रमादपच्छेदेऽपि किमयमेव न्यायः, नेत्याह—

पूर्वापरापच्छेदे यो जघन्यः सर्वप्रायश्चित्तं कुर्यात् ॥ ४२ ॥

पूर्वापरयोस्त्वनयोर्यतरो जघन्योऽपच्छिद्येत ततरस्य प्रायश्चित्तमेव प्रवर्तते । सर्व-
प्रायश्चित्तमात्रं त्वितरस्य भवति । पूर्वबाधेनैव जघन्यप्रायश्चित्तस्योत्पत्तेः । तथा च
मीमांसकाः—‘पौर्वापर्ये पूर्वदौर्बल्यं प्रकृतिवत्’ (मी० सू० ६-१-१९) इति ।
एतदुक्तं भवति यदा प्रतिहर्ता जघन्यस्तदा सर्ववेदसमेव दीयते, न पुनरिज्या । यदा
तूद्गाता जघन्यस्तदा पुनरिज्यैव भवति न तत्रैव ऋतौ सर्ववेदसमात्रमिति । तत्र तु पुन-
रिज्यायां सर्ववेदसं देयमिति प्रतीयात् । कुत एतत् । पूर्वस्मिन्ऋतौ प्रागुद्गातुरपच्छेदा-
त्प्रतिहर्त्रपच्छेदने तस्यैव प्राप्तत्वात् । तत्र तद्दद्याद्यत्पूर्वस्मिन्दास्यस्यादिति नियमाच्च ।
तथा च मीमांसकाः—‘यद्युद्गाता जघन्यः स्यात्पुनर्यज्ञे सर्ववेदसं दद्याद्यथेतरस्मिन्’ (जै०

सू० ६-९-२०) इति । येषां त्वनुक्तमपच्छेदप्रायश्चित्तं ब्रह्मादीनां तेषां सर्वप्रायश्चित्तमेव सर्वत्र ॥ ४२ ॥

यद्युद्गाता जघन्योऽपच्छिद्येत पुनर्यज्ञे सर्ववेदसं
दद्यात् ॥ ४३ ॥

पूर्वसूत्रेण व्याख्यातम् ॥ ४३ ॥

यद्यार्भवे पवमानेऽपच्छिद्येत सर्वप्रायश्चित्तं जुहु-
यात् ॥ (स्व० २४) ॥ ४४ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रे पञ्चदशप्रश्ने षष्ठः पटलः ।

यदि माध्यंदिने पवमान एतदेव । आर्भवे सर्वप्रायश्चित्तमेव सर्वेषां कृते जुहुयात्
॥ ४४ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवशास्त्रिसंकलितायां
प्रयोगचन्द्रिकायां पञ्चदशप्रश्ने षष्ठः पटलः ।

=====

अथ पञ्चदशप्रश्ने सप्तमः पटलः ।

=====

यदि सोम उपदस्येत्सुवर्णं हिरण्यं द्वैधं विभ-
ज्यार्धमृजीषेऽन्तर्धायापोऽवनयेदर्धमभ्युन्नीय ग्रहैः
प्रचरेत् ॥ १ ॥

हिरण्यस्यार्धं द्रोणकलशेऽवधाय वसतीवरीर्गृहीत्वा तासु पयः क्षिपेत् । तत्सो-
मस्थाने भवति । तस्मात्तु येषां ग्रहणं ग्रहाणां चमसानामर्धमभ्युन्नीय होमः पूर्ववत् ॥ १ ॥

ब्रह्मण उद्गात्रे होत्रेऽध्वर्यवे च चतुरो वरान्दद्यात् ॥ २ ॥

उक्तोऽर्थः ॥ २ ॥

यद्याग्रयणः स्कन्देदुप वा दस्येदितरग्रहेभ्यो
निगृहीयात् । यदीतरे ग्रहाः स्कन्देयुरूप वा
दस्येयुराग्रयणाभिगृहीयात् । अन्याञ्छुक्रादधु-
वाच्च ॥ ३ ॥

गतः । शुक्रध्रुवरहितानां ग्रहाणां कलशस्य चाऽऽग्रयणो योनिरिति ॥ ३ ॥

अथान्यं विधिमाह—

द्रोणकलशाभिगृहातीति सर्वग्रहाणां स्कन्धाना-
मुपदस्तानां वेति विज्ञायते ॥ ४ ॥

सर्वेषामेव ग्रहाणां शुक्रध्रुवसहितानामुपदस्तानां स्कन्धानां च कलश एव योनिरिति ।
त एते चत्वारो विधयस्तत्र तत्र विकल्प्यन्ते ।

केचित्तु—सर्वग्रहाणामित्यनेन पवमानग्रहाणामपि ग्रहणमिष्ट्वा पूतभृदाधवनीययोर-
प्युपदस्तयोः कलशादुत्पात्तिमाहुः । तदयुक्तम् । ‘ यद्गृहो वा कलशो वा ’ इति कल-
शस्य पृथग्रहणेन पवमानग्रहाणामत्र ग्रहग्रहणेनाग्रहणावगमात् । अतः कलशवदाग्रय-
णादेव तयोरुत्पात्तिः । यथा तं तं प्रकृत्याऽऽह बौधायनः—‘आग्रयणादेवाऽऽसुं प्रस्क-
न्दयति ’ इति । चमसानां तु सर्वत्र पूतभृत एवोत्पात्तिः, तद्योनित्वात् । सर्वेषामप्येषां
विधीनां योनिविशेषपरत्वात् । क्वचिदुपदासग्रहणं क्वचित्स्कन्दनोपदासग्रहणं चैवमादेर्ना-
शप्रकारस्य प्रदर्शनार्थं द्रष्टव्यम् । तथा सर्वत्र सशेषस्कन्दने सोमे सोममभिगृह्य जुहु-
यादित्ययमपि विधिरनुसंधातव्यः । यदा तु निःशेषः स्कन्दति तदा स्वेन स्वेन मन्त्रेण
यथायोनि गृहीत्वा सादयेत् ॥ ४ ॥

यदि ध्रुवः स्कन्देदायुर्दा आसि ध्रुव आयुर्मे दे-
हीति वर्चोदा आसि ध्रुव वर्चो मे देहीति तनूपा
आसि ध्रुव तन्वं मे पाहीत्यभिमन्त्र्य वरं ददाति ॥५॥

गतः ॥ ५ ॥

यद्युपदस्येत्सुवर्णं हिरण्यं त्रैधं विभज्य स्वाहा
दिव आप्यायस्वेति प्रथममवधायाऽऽप्याययति ॥६॥

स्थालीमातृहत्य द्रोणकलशादाप्याययति । यदा तु दीर्णा स्यादसमर्था च तदाऽन्यां
प्रयुज्य स्कन्शेषस्यावनीयाऽऽप्याययति । निःशेषस्कन्शस्तु ग्रहणमन्त्रेणैव ग्राह्यः ॥ ६ ॥

स्वाहाऽन्तरिक्षादाप्यायस्वेति द्वितीयम् । स्वाहा
पृथिव्या आप्यायस्वेति तृतीयम् ॥ ७ ॥

अवधायाऽऽप्याययतीत्यनुकर्षः ॥ ७ ॥

अध्वरो यज्ञोऽयमस्तु देवा ओषधीभ्यः पशुभ्यो
नो धनाय विश्वस्मै भूतायाध्वरोऽसि स पिन्वस्व
घृतवद्देव यज्ञस्य ध्रुवा द्यौर्ध्रुवा पृथिवी ध्रुवं विश्व-
मिदं जगत् । ध्रुवा ह पर्वता इमे ध्रुवो राजा विशा-
मयम् ॥ इहैवैधि मा व्यथिष्ठाः पर्वत इवाविचा-
चलिः । इन्द्र इवेह ध्रुवस्तिष्ठेह राष्ट्रमु धारय ।
अभितिष्ठ पृतन्यतोऽधरे सन्तु शत्रवः । इन्द्र इव
वृत्रहा तिष्ठापः क्षेत्राणि संजयन् ॥ इन्द्र एन-

मदीधरदध्रुवं ध्रुवेण हविषा । तस्मै देवा आधि-
ब्रुवन्नयं च ब्रह्मणस्पतिरिति चतसृभिरभिमन्त्र्य
वरं ददाति ॥ (ख० २५) ॥ ८ ॥

सन्नेऽभिमन्त्रिते चाध्वर्युणा, वरं ददाति यजमानः ॥ ८ ॥

यदि नाराशंसः स्कन्देद्यमध्वर्युस्तत्तरं ग्रहं गृही-
यात् । तं वषट्कारानुवषट्कृते हुत्वाऽऽप्यायस्व
मदिन्तमेति तस्मादेनमाप्याययति तेनैनं भक्षवन्तं
करोति ॥ ९ ॥

भक्षिताप्यायितश्चमसो नाराशंस इत्युक्तम् । स यदि शोषणादिना नश्येत्तदा यश्च-
मसाप्यायनादनन्तरो ग्रह ऐन्द्राग्नादिस्तं स्वकाले हुत्वा चमसाध्वर्यवे दद्यात् । स च
भक्षं शेषयित्वा तेन चमसानाप्याययति अनुप्रकम्पयति च द्विः । तदर्थत्वादाप्यायनस्य
॥ ९ ॥

देवाञ्जनमग्न्यज्ञ इति प्रातःसवने सोमः स्कन्न-
मभिमन्त्रयेत् । गन्धर्वाञ्जनमग्न्यज्ञ इति माध्यं-
दिने । पितृञ्जनमग्न्यज्ञ इति तृतीयसवने । आप
ओषधीर्वनस्पतीञ्जनमग्न्यज्ञ इति नक्तम् । द्यावा-
पृथिवी जन्मग्न्यज्ञ इति । तिरोअह्नियान्सोमे
सोममभिगृह्य निदधाति ॥ १० ॥

हविर्वा स्कन्देदित्यापस्तम्बः । हविः संवनीयादि । नक्तं रात्रिपर्यायेषु । तिरीअहनेषु
संधिचमसेषु । एवमनुक्रमणात्तिरोअहनेभ्यः परेष्वसौर्यामचमसगणेषु नायं विधि-
र्भवति ॥ १० ॥

पृषदाज्यः स्कन्देद्यथान्यद्वाधि पृषदाज्यं गृहीत्वा
द्रप्सश्चस्कन्द मनो ज्योतिर्जुषतामिति संहिता-
भ्यामेकाहुतिं जुहोति ॥ ११ ॥

यदि पृषदाज्यः स्कन्देदिति भरद्वाजः ॥ ११ ॥

यद्यृतुग्रहैः प्रचरन्तौ मुह्येयातां विसृष्टधेनाः सरितो
घृतश्चुतो वसन्तो ग्रीष्मो मधुमाति वर्षाः शरद्धे-
मन्त उत नो मयोभुव उदप्रुषो नभसी संवसाथाम् ।
आ नः प्रजां जनयतु प्रजापतिर्याता ददातु परि-
वत्सरो नः । संवत्सर ऋतुभिश्चाक्रपाणो मयि
पुष्टिं पुष्टिपतिर्दधातु ॥ आ देवानां त्वमग्ने व्रतपा

असि यद्वो वर्यं प्रमिनाम व्रतानि । मधुश्च माध-
वश्च वासन्तिकावृतू । इमं यज्ञम्वन्तु ते मामवन्तु
अनु व आरभेऽनु माऽऽरभध्वः स्वाहेत्येतैः सह
दशभिर्ऋग्यजुर्भिर्दशाऽऽहुर्तीर्जुहोति । प्रत्याहुति
वरं ददाति ॥ (ख० २६) ॥ १२ ॥

मन्त्रतो मुखतः प्रैषतो मार्गतो वा विपर्यासो मोहः । तत्र विसृष्टधेना इति पञ्चभिः,
मधुश्चेति त्रयोदशमासनामभिश्च जुहोति ॥ १२ ॥

यदि सोमः स्कन्देद्ब्रह्मन्सोमोऽस्क्रानिति ब्रह्मण
आवेद्य यत्र स्कन्देत्तदपो निनीयाभूधैवः
सविता वन्द्योऽनु न इदानीमह्म उपवा-
च्यो नृभिः । वि यो रत्ना भजति मानवेभ्यः श्रेष्ठं
नो अत्र द्रविणं यथा दधदित्यभिमन्त्र्यं हिरण्य-
गर्भः समवर्तताग्र इति जुहुयात् ॥ १३ ॥

ब्रह्मणः स्कन्दनादिवदनं प्रायश्चित्तानुसंधानार्थम् । तत्राभूधैव इत्यृचा स्कन्नमभि-
मन्त्र्य तस्योपरि पूर्ववत्प्रादेशान्मिमीत इत्यापस्तम्बः ॥ १३ ॥

यदि चमसमभक्षितः स्तोत्रेणाभ्युपाकुर्यात् ॥ १४ ॥

यद्यभक्षिते चमसगण उत्तरस्मै चमसगणाय स्तोत्रमुपाकुर्यात् ॥ १४ ॥

इन्दुर्हिन्वानमवागादि(र्धगि)न्दोरुभयोः सोमाः साम

[म]सृक्षत दिव्याश्च पार्थिवाश्च तस्य त इन्द्रपी-

तस्य मधुमत उपहूतस्योपहूतो भक्षयामीत्यभिवृष्टस्य

सोमस्य भक्षयति ॥ १५ ॥

यत्र वर्षाविन्दुः पतितः सोऽभिवृष्टः । तस्य त्वेताववेक्षणं तूष्णीमिति गम्यते । प्रत्यस्मै
पिपीषत इत्यवेक्षणमन्त्रः । इन्दुरिन्दुरिति भक्षणमन्त्र इति सूत्रान्तरे द्रष्टव्यः । भक्षणम-
न्त्रस्तु नित्यमन्त्रप्रत्याम्नायः ॥ १५ ॥

यदि दीक्षितोऽवकिरेदप्स्वग्र इत्येषा । तपो-
ष्वग्रे अन्तराः अमित्राँस्तपाशः समररुषः
परस्य । तपा वसो चिकितानो अचितान्वि ते
तिष्ठन्तावजरा अयासः ॥ यो नः सनुत्यो

अभिदासदग्ने यो अन्तरो मित्रमहोऽवनुष्यात् ।
 तमजरोर्भिवृषभिस्तप स्वैस्तपा तपस्व तपसा
 तपिष्ठ ॥ स स्मा कृणोतु केतुमा नक्तं चिद्धूर
 आसते । पावको यद्वनस्पतीन्प्रास्मा मिनोत्य-
 जरः । न हि ते अग्ने तमुवै क्रूरं चकारमर्त्यः ।
 कर्पिर्वभस्ति तेजनं स्वं जरायुगौरिव । मेष
 इव यदुप च वि च शर्वरी यदप्सुस्त्रोरुपरस्य
 खादति । शीष्णा गिरो वक्षसा वक्षणां जय-
 कश्शून्वभस्ति हरितेभिरासभिरित्येतैः सह
 दशभिर्ऋग्यजुर्भिर्दशाऽऽहुतीर्जुहोति । प्रत्या-
 हुति वरान्ददाति ॥ (ख० २७) ॥ १६ ॥

ब्रह्मचर्यावस्थस्य योनौ रेतःस्कन्दनमवकिरणम् । अयोनावपि बुद्धिपूर्वमित्यपरे ।
 षट्पूर्णाहुतीर्हुत्वा, इत्यापस्तम्भः । पूर्णया स्रुचाऽऽहुतिः पूर्णाहुतिः । प्रत्याहुतीत्यनेनैकै-
 कस्या अहुतीकैको वरो दक्षिणेति दर्शितं, न त्वाहुतावाहुतौ हुतायां देय इति ।
 अन्यथा षट्पूर्णाहुतीर्हुत्वेत्यनेन विरोधात् । अन्विष्टकं दक्षिणा ददातीत्यादौ तथा दर्श-
 नाच्च ॥ १६ ॥

यदेवा देवहेडनमिति वा (दशाऽऽहुतीर्हुत्वा पव-
 मानः सुवर्जन इत्येतेनानुवाकेनाभिषिञ्चेत्) ॥ १७ ॥

अभिषेकवचमिन्नावगाहेत् । पत्न्या सहावकिरणे तन्त्रेणाऽऽहुतीर्हुत्वा पृथगुभयोरभि-
 षेकः । यदि पुनर्दीस्यामर्योनौ वा रेतःस्कन्दनं स्यात्तदा सामयाचारिकोऽपि विधिरनुसन्धा-
 तव्यः । शूद्रायां च रेतः सिक्त्वाऽयोनौ वाऽब्लिङ्गाभिरप उपस्पृशेत् । वारुणीभिर्वाऽन्यैः
 पवित्रैरिति । अनुद्धिपूर्वकस्कन्दने तूक्त एव विधिः । यन्मेऽत्र पयस इत्यादिना ॥ १७ ॥

यदि हुताहुतौ सोमौ सःसृजेयातामन्तःपरिध्या-
 हवनीयादङ्गारं निर्वर्त्य यज्ञस्य हि स्थ ऋत्विया-
 विन्द्राग्नी चेतनस्य च हुताहुतस्य तृप्यतमहुतस्य
 हुतस्य च हुतस्य चाहुतस्य चाहुतस्य हुतस्य
 चेन्द्राग्नी अस्य सोमस्य वीतं पिबतं जुषेथाः
 स्वाहेति हुताहुतौ सोमौ जुहुयात् ॥ १८ ॥

यदा ग्रहस्य चमसस्य वा हुतस्य भक्षयाऽऽनीयमानः शेषः प्रसा(मा)दात्कचिद-

७ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । ३३५

हुतग्रहादावापतेत् । अहुतो वा ग्रहादिर्हुतशेषे तदा 'तमस्मै भक्षं प्रयच्छेत्' इत्यापस्त-
म्बः । तं संसृष्टमेवं हुत्वा तस्मै भक्षं प्रयच्छेद्यः पूर्वहुतशेषभक्षणः प्राप्तः ॥ १८ ॥

मा नोऽध्वरिषुः पितरो मोत वीरान्मा नः स
बन्धुरुत वाऽन्यबन्धुः । मा नो दुश्शक्षा अघशस्त्र
ईशताहुतोऽयं यज्ञमप्येतु देवा इति हुताहुतौ सोमौ
भक्षयति ॥ १९ ॥

प्रत्याम्नायोऽयं नित्यस्य भक्षमन्त्रस्य ॥ १९ ॥

मा यजमानं तमोऽविदन्मत्विजो मा इमाः प्रजाः ।
मा यः सोममिमं पिबात्सः सृष्टुभयं कृतमिति
भक्षयन्तमभिमन्त्रयते ॥ २० ॥

अध्वर्युरिति शेषः । यदा त्वध्वर्युर्भक्षयति तदैवं प्रतिप्रस्थाताऽभिमन्त्रयते । एवं
संसृष्टं सोममिन्द्राग्निभ्यां प्रतिपाद्य पुनर्योनित उत्पन्नेन स्वकाले तां देवतां यजेद्यस्यै
गृहीतोऽयमहुतोऽन्यत्र प्रतिपन्नः । यदा हुतस्यैकदेश एव हुतशेषे प्रतितो न
कृत्स्नस्तदा शेषेणैव वर्धितेन यजेत ॥ २० ॥

सप्तत्विजः सप्त सदाः स्येषां दश क्षिपो अश्विना
पञ्च वाजाः । प्राणो व्यानोऽपानो मन आकूत-
मग्निः स्वाहा कृतः हविरदन्तु देवाः ॥ प्रजापते
न त्वदेतानिति भक्षं व्यापन्नमुत्तरार्धपूर्वार्ध उप-
रवेऽवनयेत् ॥ २१ ॥ दक्षिणार्धपूर्वार्धे वा ॥ २२ ॥

केशकीटादिभिरुपधातो व्यापत्तिः । तत्र पात्रमपि निषिज्यते निर्लिख्यते वा
यथादोषम् । न चान्यो भक्ष उत्पाद्यः । अप्रयोजकत्वात् । प्रतिपत्त्यन्तरेण शेषकार्या-
च्च । नाराशंसार्थस्तूपाद्य एवानुप्रकम्पनार्थम् ॥ २१ ॥ २२ ॥

स्कन्ना द्यौः स्कन्ना पृथिवी स्कन्नं विश्वमिदं
जगत् । स्कन्नाऽदो विश्वा भूतानि प्रस्कन्नाऽज्जाय-
ताः हविः ॥ इह गावः प्रजायध्वमिहाश्वा इह
पुरुषाः ॥ इहो सहस्रदक्षिणो रायस्पोषो निषीद-
तु ॥ अयं यज्ञो वर्धतां गोभिरश्वैरियं वेदिः
स्वपत्या सुवीराः । इदं बर्हिरिति बर्हीः स्यन्येनं
यज्ञं विश्वे अवन्तु देवाः ॥ पयस्वतीरोषधय

इत्येताभिः पृषदाज्यं स्कन्नमभिमन्त्र्यापोऽभ्य-
 वहृत्य पात्रं निर्णिज्य पुनर्निष्ठप्य निदधाति ।
 तस्मिन् हिरण्यं शतमानमवधायैकमिषे विष्णु-
 स्त्वाऽन्वेत्विति वैष्णव्यर्चाऽथान्यद्वाधि पृषदाज्यं
 गृहीत्वा द्रप्सश्चस्कन्देत्यभिमृश्याश्वेनावघ्राप्य सा-
 दयति ॥ २३ ॥

सुचमित्यापस्तम्बः । सुक्संयोगात्सुग्गतस्यैवायं विधिः । स्थालीगतस्य त्वाज्यवदेव
 विधिर्भवति । तत्र स्कन्नं चतसृभिरभिमन्त्र्य स्कन्नशिष्टमप्सु क्षिप्त्वा पुनः स्थाल्याः
 पञ्चकृत्वो वैष्णव्या गृहीत्वा मन्त्रेण सादयेत् ॥ २३ ॥

यदपामृक्षच्छकुनिमुखेन निर्ऋते तव । अग्निष्टत्स-
 र्वं शुन्धतु हव्यवाङ्घृतसूदन इति शकुन्य-
 वमृष्टं तस्यैतदेव प्रायश्चित्तं निर्लिख्यतेऽत्र पा-
 त्रम् ॥ २४ ॥

अभिमन्त्रणमन्त्रस्त्वत्र यदपामृक्षदिति भवति पात्रनिर्लिखितं चाधिकम् । समानमन्य-
 त्पूर्वेणेत्यर्थः । केचित्तु मुखेनेति मन्त्रवर्णात् । काकमुखेनापमृष्टस्यैवेन विधिमिष्टाऽङ्गा-
 न्तरसृष्टं तदव्यापन्नविधिनाऽप्सु क्षिप्त्वा निर्लिखितायां सुचि स्वमन्त्रेण गृह्णन्ति ॥ २४ ॥

यदवालिक्षच्छवपान्मुखेन निर्ऋते तव । अग्निष्ट-
 त्सर्वं शुन्धतु हव्यवाङ्घृतसूदन इति श्वापदाव-
 लीढमभिमन्त्रयते । तस्यैतदेव प्रायश्चित्तम् । (अ-
 भ्यवहरणादि पूर्ववत् ।) नात्र पात्रं प्रयु-
 ज्यते ॥ (ख० २८) ॥ २५ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रे पञ्चदशप्रश्ने सप्तमः पटलः ॥

शुन इव पादा यस्य स श्वापदः श्वशृगालमार्जारादिः पञ्चनखः । तदवमृष्टं त्वेतयाऽ-
 भिमन्त्र्य सुचं च तां त्यक्त्वा पात्रान्तरं संस्कृत्य तस्मिन्गृह्णाति । समानमन्यत्पूर्वेण ।
 एतेनैव निदर्शनेन पतितोदक्याद्यप्रयतसृष्टानां द्वादशमलोपहतानां च त्यागो वेदि-
 तव्यः ॥ २६ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवशास्त्रिसंकलितायां
 प्रयोगचन्द्रिकायां पञ्चदशप्रश्ने सप्तमः पटलः ॥ ७ ॥

अथ पञ्चदशप्रश्नेऽष्टमः पटलः ।

यदस्य पारे रजस इति जुहुयात् । यदि पशु-
रुपाकृतो वेपेत निर्षादेद्वाश्येतोच्छ्रयेत्पलायेता-
कामसंज्ञपने च । यस्माद्धीषाऽवेपिष्ठास्ततो नो
अभयं कृधि । प्रजाभ्यः सर्वाभ्यो मृड नमो
रुद्राय मीढुष इति द्वितीयां वेपमाने ॥ १ ॥

उपाकरणप्रभृत्या संज्ञपनाद्यदि पशुः क्रन्देत्तदा यदस्य० इति हुत्वा यस्माद्धीषे-
त्यनया जुहुयात् । अभिमन्त्रयेत वा पशुमित्यापस्तम्बवैखानसौ । संज्ञपनदशायां
त्विन्द्रस्य भाग इत्यवेक्षणस्यापि समुच्चय इति द्रष्टव्यम् ॥ १ ॥

यस्माद्धीषा न्यषद इति द्वितीयां निषण्णे ॥ २ ॥

जुहुयादित्यनुवर्तते । उपाकृतस्थोपवेशने त्वेतयैव यस्माद्धीषा न्यषद इति विकृतया
द्वितीयामाहुतिं जुहुयात् । समानमन्यत्पूर्वेणेत्यर्थः । केचित्तु तिष्ठति पशाविति प्रयत्नेषु
नियमात्तत्रैवैवं विधिमिच्छन्ति ॥ २ ॥

उदुस्र तिष्ठ प्रतितिष्ठ मा र्षिषो मेमं यज्ञं यजमानं
च रीरिषः । सुवर्गे लोके यजमानं हि धेहि शं
न एधि द्विपदे शं चतुष्पद इत्युस्रमुत्थापयेत् ॥ ३ ॥

निषण्णे तं मैत्रावरुणो दण्डेनोत्थापयेदित्यापस्तम्बः । निषण्णे त्वयमप्यपरो विशेष
इति भावः । उस्रशब्दस्य गोजातिवचनत्वादुस्र्युस्तेत्यविकृतो मन्त्रः ॥ ३ ॥

उच्छागेति च्छागम् । उन्मेषेति मेषम् । ऊर्ध्व
ऊषुण ऊतय इति द्वितीयाम् । ऊर्ध्वो नः
पाह्य५हसो निकेतुना विश्व५ समन्त्रिणं दह ।
कृधीत ऊर्ध्वं च रथाय जीवसे विदा देवेषु
नो दुव इति तृतीयाम् ॥ ४ ॥

च्छागमेषयोस्तुच्छाग तिष्ठ उन्मेष तिष्ठेति विक्रियते । दशायां तु जात्यनादरेणोद्विश
इत्येव भवति । तत्रोच्छागेत्यस्य प्रकृत्यर्थत्वाद्विकृतिषु पञ्चनेकत्वे स्त्रीपशौ च यथार्थ-
मूहः । नोस्त्रादीनामूहो विकृत्यर्थमेवोपदेशात् ॥ ४ ॥

यस्माद्धीषाऽवाशिष्ठा इति द्वितीयां वाश्यमाने
यस्माद्धीषा समुत्क्र५स्था इति द्वितीयामुच्छ्र-
यति ॥ ५ ॥

स्पष्टम् ॥ ५ ॥

यस्माद्धीषाऽपलायिष्ठा इति द्वितीयां पलायितेऽ-
नागच्छत्यन्यं तद्रूपं तद्वर्णं तद्वयसं तज्जातीयं
तदैवतमुपाकृत्य तेन सऋस्थापयेत् ॥ ६ ॥ तज्जा-
तीयेऽविद्यमाने अजा अवयो गाव इत्यन्योन्यस्य
प्रतिनिधयो भवन्ति ॥ ७ ॥

अपक्रमणं पलायनम् । ‘अनागच्छत्यन्यं तद्रूपवर्णवयसं तदैवतमुपाकृत्य यजेत’
इत्यापस्तम्बः । तस्मिन्नागमयितुमशक्ये सति संस्थानवर्णवयोभिस्तत्सदृशं तज्जातीय-
मन्यमुपाकुर्यात् तज्जातीयालाभे प्रतिनिधिरुक्तः सूत्रकारेण—‘अजा अवयो गाव इत्य-
न्योन्यप्रतिनिधयो भवन्तीति ॥ ६ ॥ ७ ॥

तेष्वविद्यमानेष्वप्येन शेषः सऋस्थापयेत् ॥ ८ ॥

स्पष्टोऽर्थः ॥ ८ ॥

यस्माद्धीषा समज्ञास्था इति द्वितीयामकामसंज्ञपने ॥ ९ ॥

स्वयं व्याध्यादिना मरणमकामसंज्ञपनम् ॥ ९ ॥

य इदमकस्तस्मै स्वाहेति सर्वोत्तमां जुहोति ॥ १० ॥

उत्तमां तृतीयामित्यर्थः । सर्वत्र तृतीयामित्यापस्तम्बवैखानसौ ॥ १० ॥

न वा उ वेतन्म्रियसे । आशानां त्वा विश्वा
आशाः । आपो हि ष्ठा मयोभुव इति चतसृभिः
पशुं व्यापन्नमभिमन्त्र्यापोऽभ्यवहृत्यान्यं तद्रूपं
तद्वर्णं तद्वयसं तज्जातीयं तदैवतमुपाकृत्य तेन
सऋस्थापयेत् । तज्जातीयेऽविद्यमाने ॥ (ख० २९) ॥
पलायिते व्याख्यातम् ॥ ११ ॥

मृतं पशुमपोऽभ्यवहृत्य पूर्ववदन्येन यजेत ॥ ११ ॥

उखाः स्रवन्तीमगदामकर्माग्निर्होता पृथिव्यन्तरिक्षं
द्यौर्यदतश्च्युतदग्नाविव तन्न तत्प्राप्नोति निर्ऋतिं
पराचैरिति पशूखाः स्रवन्तीमभिमन्त्रयेत ॥ १२ ॥

भिन्नां स्रवन्तीमभिमन्त्र्यान्यामुखां संस्कृत्य निवेशयेत् ॥ १२ ॥

यावन्ति पशोरवदानानि न विन्देयुस्तावत्कृत्य
आज्यस्यावधेत् ॥ १३ ॥

यर्हि पशुमित्यारभ्य ये पशुं विमथनीरन्नित्यन्तं प्राग्यदुक्तं ब्राह्मणे तत्तत्रैवानुसंधा-
तव्यमित्यर्थः । तत्र हि दैक्षं पशुं प्रकृत्योक्तम्—‘यर्हि पशुमाप्रीतमुदञ्चं नयन्ति तर्हि
तस्य पशुश्रपणं हरेत्’ इति । यर्हि यस्मिन्काले पशुमाप्रीतमिष्टप्रयाजं संज्ञपनार्थमुदञ्चं
नयन्ति तर्हि तस्मिन्काले तस्य तस्मात्प्राजहितात्पशुश्रपणं शामित्राग्निं हरेदित्यर्थः ।
पुनश्च यजमानं वा एतद्विकर्षन्ते यदाहवनीयात्पशुश्रपणं हरन्तीत्याहवनीयादुद्धरणं
निन्दित्वोक्तम् । स वैव स्यान्निर्मन्थ्यं वा कुर्यादिति । स एव प्राजहित एव योनिः
स्यान्निर्मन्थ्यं वेत्यर्थः । पूर्वत्र चात्र च तद्वृत्ताभ्यां प्राजहितपरामर्श इत्येतदपि प्राञ्च-
मग्निं प्रहरन्तीत्यादिब्राह्मणपर्यालोचनयैव प्रत्येतव्यम् ।

बौधायनश्चाऽऽह—‘स वैव स्यादिति पुराणगार्हपत्यमभ्युपदिशति’ इति ।
समानोऽयं विधिः सवनीयेऽपि तत्प्रकृतित्वात् । निरूढपशौ त्वाहत्यवचनादाहवनीया-
देवाऽऽहर्तव्यः ।

पुनश्चोक्तं ब्राह्मणे—‘यदि पशोरवदानं नश्येदाज्यस्य प्रत्याख्यायमवद्येत्सैव ततः प्राय-
श्चित्तिः’ इति । पशुसंबन्धेकमनेकं वाऽवदानं नाशदोषादिनाऽवदानायोग्यं स्यात्तस्य
स्थाने ध्रौवादाज्यादवद्येदित्यर्थः । तदुक्तं भरद्वाजेन—‘यद्यद्विस्तस्याऽऽज्यं प्रतिनिधिः’
इति । कृत्स्ननाशे तु पुनरालम्बः ।

केचित्तु वपाहृदययोर्नाशेऽपि पुनरालम्बमिच्छन्ति तयोः पश्चात्मत्वसंभवात् । यथा
आत्मा वपेति पशोर्वा आलब्धस्य हृदयम त्माऽभिसमेति, इति च । तदयुक्तम् । विशेष-
णानुपदेशात् । अर्थवादमात्रत्वाच्चाऽऽत्मप्रवादस्य । तदुक्तं कात्यायनेन—अवदानहानौ
नाऽऽद्विष्येत, हृदयनाशे त्वन्यमालभेत्येके हृदयं पशुभिरिति श्रुतेः । सर्वेषां वाऽऽज्यस्य
यजेत, अर्थवादमात्रं पशुवचनमिति । यदि मतमनवदानत्वाद्वपाया न तत्रायं विधिरिति
तदुपोत्तरसूत्रे निरसिष्यते वपादीनां मात्राहीनत्वेऽप्येकदेशे विद्यमाने तेनैव यजेत प्रति-
निधिना द्रव्यप्राधान्यात् । यथोक्तं मात्रापचारे तच्छेषेण समाप्नुयादिति ॥ १३ ॥

ये पशुं विमथनीरन्यस्तान्कामयेताऽऽर्तिमाल्लेयु-
रिति कुविदङ्गेति नमोवृक्तिवत्यर्चाग्नीध्रे जुहुयात्
आहवनीये(शामित्रे वा) निरूढपशुबन्धे ॥ १४ ॥

यदि दस्यवः पशुं विमथनीरन् जीवन्तं मांसावस्थं वा बलात्कारेण हरेयुस्तांश्च यदि
यजमानः कामयेताऽऽर्तिं प्राप्नुयुरिति तदाऽनया जुहुयात् । तदलाभे तु पलायितविधि-
रेव भवति ॥ १४ ॥

यद्यष्टापदीत्यनुबुध्येरन्धाता रातिः सूर्यो देव
इति द्वाभ्यां गार्हपत्ये जुहोति ॥ १५ ॥

विकृतिषु स्त्रीपशुरालब्धव्या । यद्यष्टापदीत्यनुबुध्येत । गर्भिणीत्यर्थः । गर्भपादैः
सहास्या अष्टौ पादा भवन्तीति कृत्वा गर्भप्रदर्शनार्थत्वाच्च । गर्भद्वित्वादिना द्वादशप-
द्यादावपि समानोऽयं विधिः । ततः प्राक्संज्ञपनादनुबोधे तामुत्सृज्यान्यामुपाकुर्यात् ।
परतस्त्वनुबोधे—धाता रातिः सूर्यो देव इत्याहुती जुहुयात् ॥ १५ ॥

यस्यास्ते हरितो गर्भ इत्यभिमन्त्र्याऽऽवर्त-
नवर्तयेति प्रदक्षिणं गर्भमावर्तयति ॥ १६ ॥

अथैनामध्वर्युरभिमन्त्रयत इत्यापस्तम्बः । गर्भिणीमभिमन्त्रयते यस्यास्त इति ।
विशसनकाले पशोरुपस्थं निर्गमानुगुणमावर्तयतीत्यर्थः ॥ १६ ॥

वि ते भिनद्धि तक्करीमित्यन्तरा श्रोणी गर्भं
निष्विदति ॥ १७ ॥

तदावरकमुल्बं नाम मेदं निष्विदति च्छिनत्ति ॥ १७ ॥

वहिस्ते अस्तु वालित्याशयाद्गर्भं निरस्योरुद्रप्सो
विश्वरूप इन्दुरिति रसाय पात्रमुपयच्छति ।
शूलेन पशुश्रपणे निहत्य गर्भं श्रपयति ॥ १८ ॥

तत ऊर्वोर्मध्येन गर्भं निःसार्य शूले प्रणीक्ष्य(य) शूलाग्रपोतं(ग्रोसं) कृत्वा
निहत्य श्रपयति । गर्भश्रपणानुगुणमग्निसमीपे शूलं निखाद्य शामित्रे श्रपयतीत्यर्थः ॥ १८ ॥

पशुपुरोडाशं निरुप्य न(भ)क्ती द्यावापृथिवीयं
गर्भपुरोडाशं निर्वपति ॥ १९ ॥

पशुपुरोडाशनिर्वपणकाल एव चेज्ज्ञाता गर्भिणीति तदा तन्निरुप्यानन्तरं गर्भपुरोडाश-
मनुनिर्वपति । पुरस्तात्तु ज्ञाने यदैव जानीयात्तदैव निर्वपेत् । स च भक्ती द्यावापृथि-
वीभ्यां निरुप्यते, न गर्भदेवतायै । न चास्यैककपालधर्माः, शेषस्योत्तरत्र प्रतिपत्ति-
विधानात् । इतरथा सर्वहुतत्वेन शेषासंभवात् ॥ १९ ॥

पशोरवदानान्यवदाय गर्भस्य पुरस्तान्नाभ्या
अन्यदवद्येदुपरिष्ठादन्यदवदाय दैवतेष्ववदधाति
॥ २० ॥

पशोर्दैवतेष्ववत्तेषु गर्भस्य नाभ्या ऊर्वमेकमवदाय दैवतेषु क्षिपति । तदा अधस्ता-
न्नाभ्या अवदाय सौविष्टकृतेष्वित्यर्थः । पुरस्ताद्वै नाभ्यै प्राण उपरिष्ठादपान
इति लिङ्गात् ॥ २० ॥

रसं त्रैधं करोति । दैवतेषु सौविष्टकृतेष्वैडेषु च ॥ २१ ॥

८ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । ३४१

यूष्णः समुच्चयार्थश्चकारो भिन्नक्रमो योजनीयः, समासोपात्तत्वाद्वैवादीनां समुच्च-
यान्तराभावाच्च । यूष्णोपसिध्य त्रिषु गर्भरसं व्यानयतीत्यर्थः ॥ २१ ॥

एकपदी द्विपदीति वषट्कृते जुहोति ॥ २२ ॥

पुरस्तात्स्विष्टकृत इत्यापस्तम्बः । पुरस्ताद्वनस्पतेरिति वचनात्तस्यै पुरस्तादेवेयमा-
हुतिः ॥ २२ ॥

वषट्कृते विष्णो प्रतप्ते अद्य शिपिविष्ट-
नामेत्यन्यतरया गर्भस्य दक्षिणपूर्वसंविथ
जुहोति ॥ २३ ॥

विष्णवे शिपिविष्टाय जुहोतीति लिङ्गात् । तथा किमिच्छे विष्णाविति जुहोतीत्येव कल्या-
न्तरकाराः । अतो दीर्घहोमधर्मेण जुहोति ॥ २३ ॥

दक्षिणाकालेऽष्टाप्रूढदिरण्यं दक्षिणा । तृतीयेऽ-
न्तस्कोश उष्णीषेणाऽऽविष्टितं भवति । तद-
दाति । विवलान्कोशान्करोति ॥ २४ ॥

अत्राध्वर्यवेऽष्टाप्रूढदिरण्यं सकोशं ददाति । अष्टाप्रूढदिरण्यमुष्णीषेणाऽऽवेष्ट्य कोशेऽ-
वधाय तृतीयेऽवधाय तृतीयेऽवदधाति, इत्यापस्तम्बः । अष्टाप्रूढदिरण्यमुष्णीषेण
दीर्घवाससाऽऽवेष्ट्य तत्कस्मिंश्चित्सापिधाने कोशेऽवधाय तमपि कोशमन्यस्मिन्कोशे
तथा कृत्वा तमपि तृतीये कोशेऽवदधाति । अष्टाप्रूढदिरण्यं दक्षिणेत्यापस्तम्बः ॥ २४ ॥

मरुतो यस्य हि क्षये यज्ञैर्वा यज्ञवाहस इत्य-
न्यतरया पशुश्रपणे गर्भं जुहोति ॥ २५ ॥

गर्भं गर्भपुरोडाशं चाऽऽहवनीये जुहोति ॥ २५ ॥

गर्भपुरोडाशं च न स्वाहाकरोति ॥ २६ ॥

प्रातिषिद्धत्वात् ॥ २६ ॥

अपि वा मही द्यौः पृथिवी च न इति पशुश्र-
पणस्य शीते भस्मनि गर्भमुपोहति ॥ २७ ॥

अपिवेति पक्षान्तरद्योतनार्थम् । उपोहनं प्रच्छादनम् ॥ २७ ॥

गर्भपुरोडाशं ॥ २८ ॥

उपोहतीत्यनुकर्षः ॥ २८ ॥

एतं युवानं परि वो ददामीति ॥ (ख० ३०) ॥ पञ्चभिरभिमन्त्र्य ॥ २९ ॥

एतं युवानमित्यमित्यभिमन्त्र्य ततः स्विष्टकृदादि कर्म प्रतिपद्यते ॥ २९ ॥

यस्यानप्रवृत्तो (क्तो) यूपो विरोहेत्तस्मिंस्त्वा-
ष्ट्रं साण्डं लोमशं पिङ्गलं बहुरूपं (सवनी
यस्योपलम्भं) कुर्यान्नयस्त्रिंशत्तन्तवो ये वित-
त्तिनर इति जुहुयात् ॥ ३० ॥

अहर्गणेषु यद्यसमाप्तकार्यो यूपो विरोहेत् तदा तस्मिन्नेव यूपे तत्कालपर्यागतस्यै
पशोः प्रसङ्गन्यायेन त्वाष्ट्रं पशुमुपालम्भ्य कुर्यात् ॥ ३० ॥

यदि कृष्णशकुनिर्ध्वंसयन्नुपर्युपरिसदो
हविर्धानान्यतिपतेद्भय उत्पन्ने शक्ये यष्टुं
सर्वेभ्यो हविर्भ्यः सोमेभ्यश्च द्रोणकलशे
समवदाय ये देवा येषामिदं भागधेयं
बभूव येषां प्रयाजा उत्तानूयाजाः । इन्द्र-
ज्येष्ठेभ्यो वरुणराजभ्योऽग्निहोतृभ्यो देवे-
भ्यः स्वाहेत्याहुतिं जुहोति ॥ ३१ ॥ अभये
पुनर्यजेत ॥ ३२ ॥

कृष्णशकुनिः काकः । स हविषामासन्नानामुपरि पक्षवायुना वीजमान उप समी-
प्रतो गच्छेत्तेषामुपरि निषीदेद्वा तत्र देवा इति जुहुयात् । तत्संसृष्टं हविरप्सु प्रक्षिप्या-
त्यमुत्पादयेच्च ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

यद्यृक्तो यज्ञश्रेष्ठ ऋच्छेद्भूरिति गार्हपत्ये जुहुयात् ।
यदि यजुष्टो भुव इति दाक्षिणाग्नौ । यदि सामतः
सुवरित्याहवनीये । यदि सर्वतः सर्वाभिरेकामा-
हवनीये ब्रह्मा वा जुहुयात् ॥ ३३ ॥

ऋक्त ऋद्धारतः । ऋग्वेदविहितस्य कस्यचित्कर्मणो मन्त्रस्य वा श्रेष्ठ इत्यर्थः ।
एवं यजुष्ट इत्यादि ॥ ३३ ॥

मनसा वा ध्यायेत् ॥ ३४ ॥

ब्रह्मेति शेषः ॥ ३४ ॥

औदुम्बरी नश्येद्भज्येत वाऽन्यां प्रच्छिद्योर्गस्यूर्जं
मयि धेहि श्रियो तिष्ठ प्रतिष्ठिता दिवस्त्वन्वा-
न्तरिक्षं च पृथिव्यां च दृढा भव धमित्री धरित्री
जनित्रीत्युच्छ्रयाति ॥ ३५ ॥

८ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । ३४३

अध्वर्युरुद्धाता यजमानश्चोच्छ्रयन्ति, इत्यापस्तम्बः । नाशः किमिमक्षणमपहारा-
दिर्वा ॥ ३५ ॥

अध्वर्युर्यजमानो ब्रह्मा वोच्छ्रयति ॥ ३६ ॥

एकमन्त्राणि कर्माणीति न्यायात् ॥ ३६ ॥

संमितां नित्येन यजुषाऽभिमन्त्रयते ॥ ३७ ॥

तूष्णीं निस्त्राय द्युतानस्त्वेति यजुषाऽभिमन्त्रयतेऽध्वर्युः ॥ ३७ ॥

यदि हविर्धाने पद्येयातां दक्षिणामध्वर्युरुद्धाया-
त्प्रतिप्रस्थातोपस्तभ्नुयात् । उत्तरं प्रतिप्रस्थातोद्द-
हायादध्वर्युरुपस्तभ्नुयात् ॥ ३८ ॥

हविर्धानशकटयोरुभयोरन्यतरस्य वा पतने दक्षिणमध्वर्युरुद्धायादुत्कर्षयेत् । प्रति-
प्रस्थातोपस्तभ्नुयान्मेध्यामवदध्यात् । एतदेव विपरीतमुत्तरस्य ॥ ३८ ॥

वैष्णव्योपस्तभ्नुतः । वैष्णव्योपमिनुते । आश्विन्या
संमृशतः ॥ ३९ ॥

तत्रोद्ग्रहणं तावदुभयोस्तूष्णीकम् । उपस्तम्भनं तु वैष्णव्यर्चा कुरुतः । ततस्तयैवो-
पमायाऽऽश्विन्या संमृशतः कल्पयतश्च । तत्र यथास्थानमवस्थापनमुपमानमवस्थापनस्य
दृढीकरणं संमर्शनम् । इदं विष्णुः, इति वैष्णवी । यद्वा—दिवो वा विष्णो० विष्णो-
र्नुकमिति पृथग्भावोभयोः । नित्यस्थापने तयोर्दर्शनात् । तदा तु वैष्णवीभ्यामिति भवि-
तव्यम् । या वां कशेत्याश्विनी ॥ ३९ ॥

अग्रे वाजस्य गोमत इति तिसृभिरुष्णिगिर्ध्व-
र्युराग्नीध्रे जुहोति । ककुद्भिः प्रतिप्रस्थाता ॥ (३१) ॥
भद्रो नो अग्निराहुतो भद्रा रातिः सुभग भद्रो
अध्वरः । भद्रा उत प्रशस्तयः । भद्रा उत प्रश-
स्तयो भद्रं मनः कृणुष्व वृत्रतूर्ये । येना समत्सु
सासहः । येनासमत्सु सासहोऽवस्थिरा तनु हि
भूरि शर्धताम् । वने मा ते अभिष्टिभिरित्येता
आम्नाता भवन्ति ॥ ४० ॥

पूर्वाभिस्तिसृभिरुष्णिगिर्ध्वर्युरुजुहोति । इतराभिस्तिसृभिः ककुद्भिरितरः । षड्भिरु-
ष्णिक्ककुद्भिरिति श्रुतिरुदाहृता । तामापस्तम्बो व्याचष्टे—‘पूर्वाभिरुष्णिगिर्ध्वर्युः ।
उत्तराभिः ककुद्भिः प्रतिप्रस्थाता’ (१४-३०-७) इति ॥ ४० ॥

शिरः यज्ञस्य प्रतिधीयताममृतं देवतामयं वैष्णव्या
क्रियतां शिर आश्विन्या प्रतिधीयतामिति चतु-
र्गृहीतं पञ्चगृहीतं वा गृहीत्वा समानौ होमौ
जुहुतः ॥ ४१ ॥

इयमध्याहुस्तिराग्नीध्रियेऽधिकारात् । समानौ होमाविति समानता मन्त्रैक्ये ॥ ४१ ॥

यद्याग्नित्रयुखाऽऽमा भिद्येत संकृष्य पुनः कुर्यात् ॥ ४२ ॥

यद्यामा भिद्येत तदा तान्येव कपालानि संकृष्याद्भिरुपस्कृत्य पुनः कुर्यात् । तूष्णीं
मन्त्रैर्वा साम्युत्थानोक्तान्यायात् ॥ ४२ ॥

यदि पक्वा भिद्येत तैरेव कपालैः सुपिष्टैरन्यां मृदं
संमृज्य कुर्यात् ॥ ४३ ॥

यदि पक्वा भिद्येत तदा कपालानि पिष्ट्वा मृदं तेन सह मेलयित्वा कुर्यात् ॥ ४३ ॥
यस्याग्निरुख्य उद्वायेदाहवनीयं प्रणीय स एव
पुनः परीध्यः ॥ ४४ ॥

उखायां भव उख्यः । स यदि प्राक्संनिवापादुद्वायेद्गार्हपत्यादन्यमाहवनीयमाय-
तने प्रणयेत् । ततश्च स एवाऽऽहवनीयः पुनः परीध्यः परित उखामिध्यः । शणकुलान-
येनेत्यारभ्य जातोपस्थानान्तेन प्रवृज्जनविधिना पुनरुखायामुत्पादयितव्य इत्यर्थः । यस्य
तु कामती निमित्ततो वा प्रदाव्यादियोनिर्निर्मन्थो वा भवत्युख्यस्तस्यापि स्यात्स्वाद्यो-
नेराहृत्याऽऽधेयो नतु परीध्यः । पुनः परीध्य इति लिङ्गात् । स्वादेवैनं योनेर्जनयतीति
लिङ्गाच्च ॥ ४४ ॥

कृष्णं वासो देयम् । कृष्णा धेनुः कृष्णो वा गौः
शतमानं च हिरण्यम् ॥ ४५ ॥

गौर्बलीवर्दः । चशब्दः समुच्चयार्थः ॥ ४५ ॥

यत्पूर्वस्मिन्नहन्त्युत्तरस्मा अह्ने यज्ञायज्ञियं प्राति
वसतीवरीर्युह्णाति । तेनाहरभ्यासजति । तेन
यज्ञं संतनोति ॥ ४६ ॥

यत्पूर्वेद्युत्तराहार्यं कर्म क्रियते । यथा—सवनीयस्येध्मावर्हिषाहरणादि तेनोत्तरमहः
पूर्वस्मिन्नहन्त्यासजति, पूर्वोत्तरथोरह्णोः कर्मणि(णी) संबध्नातीति यावत् । तेन च यज्ञ-
मेव संतनोति । अन्यथा स एव विच्छिन्नः स्यात् । अतोऽयमावश्यकोऽभ्यासज्ञ
इत्यर्थः ॥ ४६ ॥

१ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । ३४५

यत्पूर्वस्मिन्नहन्युत्तरस्मा अह्ने स्तोत्रयमनुरूपं
कृत्वा ३५ सति । तेनाहरभ्यासजति । तेन यज्ञ ५
संतनोति । यदतिप्रेष्यति तेनाहरभ्यासजति तेन
यज्ञ ५ संतनोतीति ॥ ४७ ॥

यज्ञायज्ञियं प्रति यज्ञायज्ञियकाले । पयांसि आशीराद्यर्थानि विशास्ति । विविधं
प्रेष्यति । सूक्तवाककाले श्वः सुत्यामिन्द्राग्निभ्यामित्यादिनाऽपि । शेषं पूर्ववत् ॥ ४७ ॥

एतेषामेकस्मिन्नक्रियमाणे नमो ब्रह्मणे नमो
अस्त्वग्नये नमः पृथिव्यै नम ओषधीभ्यः । नमो
वाचे नमो वाचस्पतये नमो विष्णवे बृहते करोमि
स्वाहेत्येतत्प्रायश्चित्तं जुहुयादेतत्प्रायश्चित्तं जुहु-
यात् ॥ (ख०३२) ॥ ४८ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रे पञ्चदशप्रश्नेऽष्टमः पटलः ।

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रे पञ्चदशः प्रश्नः ॥

एतेषामेकस्मिन्नपि कर्मणि पूर्वेष्वेवाक्रियमाणे जुहुयादेते आहुती । किं पुनर्द्वयोर्बहुषु
वेत्यर्थः । द्विरुक्तिः प्रश्नसमाप्त्यर्था ॥ ४८ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवशास्त्रिसंकलितायां प्रयोगचन्द्रिकायां
पञ्चदशप्रश्नेऽष्टमः पटलः ।

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां पञ्चदशः प्रश्नः ॥

अथ षोडशप्रश्ने प्रथमः पटलः ।

विनेययुक्ताखिलसिद्धवर्थ-

लसच्चिदानन्दसुखं मुनीन्द्रम् ।

नमामि सूत्रार्थविदे मुदाऽहं

हिरण्यकेश्याख्यगुरुं कृपाब्धिम् ॥

प्रायश्चित्तं पञ्चदशे प्रश्ने च समुदीरितम् ।

व्याचष्टे षोडशप्रश्ने द्वादशाहविधिं ततः ॥

अथ द्वादशाहस्य कर्मोच्यते—

द्वादशाहेन प्रैव जायते ॥ १ ॥